

இடைவெளி

மாதவி

இடைவெளி

மாதவி

வெற்றிமணி பொன்விழா வெளியீடு
ஜேர்மனி மே 2000

நூலின் பெயர்:

இடைவெளி

விடயம் :

மணிக்கதைகள்

பக்கங்கள் :

112

ஆசிரியர்:

மு.க.ச.சிவகுமாரன் B.F.A

(மாதவி)

முதற் பதிப்பு:

மே 2000

பதிப்புரிமை:

வெற்றிமணி

அச்சமைப்பு

வடிவமைப்பு

அட்டைவடிவம்

வெளியீடு:

வெற்றிமணி

Brinker Höhe 13
58507 Lüdenscheid
Germany

சமர்ப்பணம்

என்னை தன் மகனாய் பெற்று
கல்வியுடன் கலையும் சேர்த்து
முன்னையர் நற்பணிகளை
சொல்லியும், எழுதியும் புகட்டி
பின்னைய என் காலத்தில்
செல்வம் : அது தமிழும் கலையும்

எனக் காட்டிய
என் அன்புத் தந்தைக்கு
வெற்றிமணி பொன்விழாக்காணும்
இன் நேரத்தில் - என்
மணிக்கதைகளை
காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

மதிப்புரை

ஓவியக்கலைவேள் மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்களின் 'இடைவெளி' என்னும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை விரிக்க முயல்கிறேன் - படித்துவிட்டு மதிப்புரை எழுதவேண்டும் என்பதற்காத்தான். ஆனால் புத்தகத்தை விரிக்க விடாமல் இடையில் விரிந்தது வேறொன்று.

ஆண்டு 1971. இடம் குரும்பசிட்டி சன்மார்க்கசபை. மண்டபம் நிறைந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் உள்ளே வருகிறேன். நண்பர் திரு.மு.க.சுப்பிரமணியம் பெருமிதம் கலந்த புன்முறுவலை சொரியோ சொரியென்று சொரிந்து வரவேற்கின்றார்.

நண்பர் மு.க.ச. 'வெற்றிமணி' ஆசிரியர்: தலைமை ஆசிரியர்: ஆசிரியர் சங்கப் பிரமுகர்: மிகவும் பிரபலியமானவர். அதனால் வெளியூரிகளிலிருந்தும் பெரிய பெரிய பேர்வழிகள் வந்திருந்தனர்.

மேடையில் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், தூர்க்காதுரத்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி கலாகேசரி ஆதம்பித்தரை, கலைஞர் ஆ.த.பொன்னுத்துரை போன்ற புகழாளர் வீற்றிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் ஓர் அழகன்-பத்தொன்பதே வயதான இளைஞன்: மு.க.ச.பெற்ற முத்து, செல்வன் சிவகுமாரன்!

அடடே, இன்னும் என்ன கூட்டம் இது என்று நான் சொல்லவே இல்லையா? என்ன செய்வது? இவ்விதம் இறந்த காலம் நோக்கி நான் இறயிலை விடுகின்ற வேளைகளிலெல்லாம் அது போகிற வேகத்தில் தண்டவாளத்தை விட்டுத் தடம்புரண்டு அங்கே இங்கே என்று ஓடத்தொடங்கிவிடுவதுண்டு. எனது இறயில் மட்டுமா? பழைய நினைவு என்று வந்திட்டால் எல்லோருமே தங்களை மறந்து விடுவது இயல்புதானே!

சன்மார்க்க சபைமண்டபத்தில் மக்கள் திரண்டிருந்தது செல்வன் சிவகுமாரனின் 'ஒரே ஒரு தெய்வம்' குறுநாவல் நூல் வெளியீட்டுக்காக. சரி சுருக்கமாகவே சொல்லி விடுகிறேன். கலாகேசரி தம்பித்துரையிடம் இருந்து சிவத்தமிழ்ச்செல்வி முதற்பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆசியுரை வழங்கினார். அந்த ஆசியுரை இன்றும் சிவகுமாரனை வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒரு புறமிருக்க, அந்த நூலுக்கும் இந்த நூலுக்கும் எனக்கும் ஒரு தொடர்பு குறித்தே அந்த நாள் ஞாபகம் (அந்த நூல் ஞாபகம்) வந்தது என்பதுதான் மறுபுற உண்மை.

குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க இளைஞர் சங்கம் வெளியிட்ட 'ஒரே ஒரு தெய்வம்' என்ற நூலுக்கும் மதிப்புரை எழுதியவன் அடியேனே.

இப்பொழுது இந்த நூலுக்கும் மதிப்புரை எழுதும் வாய்ப்பைக் கலைஞர் சிவகுமாரன் எனக்குத் தந்ததால் அந்த நூல் ஞாபகம் வந்தது ஒன்றும் வியப்பில்லை. பொதுவாக முந்திய நூலுக்கு அவர் மதிப்புரை தந்தவர். இந்த நூலுக்கு வேறு ஒருவரிடம் வாங்குவோம் என்று எழுத்தாளர் நினைப்பதுதான் வழக்கம்.

சிவகுமாரன் வித்தியாசமானவர். இலங்கையிலேயே ஓவிய, சிற்பத்துறைகளிலே பட்டம் பெற்ற முதல்வர்களில் இவர் ஒருவரல்லவா? 'ஒரே ஒரு தெய்வம்' நூலிலும் ஒரு வித்தியாசம். குறு நாவலோடு பொன்மலர், காலம் கடந்த கண்ணீர், என்னும் இரு சிறுகதைகளையும் சேர்த்து வெளியிட்டிருந்தார்.

பொன்மலர்தான் இவரது முதற்படைப்பு. 1969ல் தினகரனில் வெளிவந்தது. அப்பொழுது இவருக்கு வயது 17. அதனைத் தொடர்ந்து காலம் கடந்த கண்ணீர், சுமப்பதுதான் சுகம், சொர்க்கத்தைத் தேடி, வேலி ஆகிய கதைகள் அவ்வப்போது வீரகேசரியிலும் தினபதியிலும் வெளிவந்தன.

இன்று 32 வருட இடைவெளிக்குப்பின் 'இடைவெளி' என்னும் மற்றுமொரு சிறுகதைத் தொகுதியை சிவகுமாரன் அவர்கள் வெளியிடுகின்றார்கள். நல்ல பெயர் பொருத்தம்!

இடைவெளி முதலாவது நூலுக்கும் இரண்டாவது நூலுக்குமுள்ள காலத்துக்கு மட்டுமே: அவரது எழுத்துக்கல்ல. அவர் தொடர்ந்து எழுதும், அல்லது வரையும் இயல்புடையவர். அவரே ஒரு தொடர்கதை. அந்தக்கதையில் இருந்து சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று அவ்வப்போது மலர்ந்துகொண்டே இருக்கும் மாதவி, நிலாமகள் போன்ற புனைபெயர்களில்.

அந்தத் தொடர்ச்சியான எழுத்தின் ஒரு பகுதியே - சிறுகதைகளே 'இடைவெளி' யாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. 30 கதைகள் இதில் அடக்கம். அடக்கமான கதைகள். அதாவது சிறுகதை அளவிலும் சிறிதாக இருக்கும் கதைகள். அமெரிக்க எழுத்தாளர் அலன் போ(Edgar Allan poe) ஒரே இரையில் இருந்து அரைமணித்தியாலத்திற்கும் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குமிடையில் படித்து முடித்து விடக்கூடியதாக சிறுகதை இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

சிவகுமாரனின் கதைகளைப் படித்து முடிக்கப் பெரும்பாலும் பத்து நிமிடங்கள் போதும். அதனாலோ என்னமோ அவர் கடுகுக் கதைகள் என்றும், மணிக்கதைகள் என்றும் தமது கதைகளைக் குறிப்பிடுவது

வழக்கம்.

கடுகுக் கதைகள் குழுதத்தில் வரும் ஒருபக்கக் கதைகளுக்குப் பொருந்தக்கூடும். இவரது கதைகளுக்குப் பொருந்தாது. மணிக்கதைகள் என்று அழைத்தால் பரவாயில்லை.

அது கூட எதற்கு என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. அலன் போ நேரக்கணக்குச் சொன்னது 1842இல். சிவகுமாரன் கதை எழுதுவது இந்தக்காலத்தவருக்கு. இன்றைய நேரமில்லா யுகத்தின் இயல்பை அறிந்து கதையின் அளவைக் கத்தரித்திருக்கின்றார். அதுவே சரியெனப்படுகிறது. அதாவது, இந்தக்காலத்துக்கு இதுதான் கதையின் அளவு என்று வரையறை செய்து காட்டுகின்றார் சிவகுமாரன்.

இந்தச் சுருக்கத்திற்கு மற்று மொரு காரணம் உண்டு. தான் எடுத்துக் கொண்ட உரிப்பொருளை விபரிப்பதற்கு அளவாகவே சம்பவங்களை உருவாக்குகின்றார். தேவைக்கு மிஞ்சிய வார்த்தைப்பிரயோகங்களோ வருணனைகளோ போதனைகளோ இவரது கதைகளில் இல்லை. அதனாலும் இவரது கதைகள் மிக இறுக்கமாக உள்ளன. உரிப்பொருள்கள் காதல், பிரிவு, மொழிப்பற்று, நாட்டுநலம், பண்பாடு, குழந்தைமனம், சந்ததி, இடைவெளி என்று பலவகைப்படுகின்றன.

சில கதைகளில் இரு பொருள்கள் வலியுறுத்தப் படுவதையும் பார்க்கிறோம். உதாரணம் கடுக்கன்.

எழுத்தாளன் உண்மையிலேயே மிகச்சிறந்த ஒரு அவதானி. எந்தக் கதைகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், உதாரணமாக கன்னத்தில் முத்தமிட்டால், கூந்தலுக்கும் மணம் உண்டு, அவள் நல்லாய் பிட்டவிப்பாளர், கெட்ட வார்த்தையா கேட்ட வார்த்தையா? புலம் பெயர்ந்த புறாக்கள், போதை முறிஞ்சு போச்சு, வெட்கம், நிலாமகள், அவள் சீதையல்ல தீக்குளிக்க, ஆச்சியின் அழகுக் குறிப்பு என்று எல்லாவற்றிலுமே ஆச்சிரியரின் நுண்ணிதான அவதான சக்தி துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் எமது சமூகத்தின் நடைமுறைச் சம்பவங்களை அவர் முன்வைக்கும் விதமே தனி. மிக இயல்பாகவே சம்பவங்களை விபரித்து அவைமூலம் அழுத்தமான படிப்பனைகளை முன்வைக் கின்றார். படிப்பினைக் கென்று சம்பவங்களைத் தெரிவு செய்கிறாரா? அல்லது உண்மையான சம்பவங்களை அவதானித்து அவற்றில் இருந்து பாடங்களைப் புகட்டுகிறாரா என்று கேட்டால் பின்னதுதான் சரியென்று அவரது கதைகள் சொல்கின்றன.

கதைகள் சமூக அவதானிப்போடு சொந்த அனுபவத்தில் இருந்தும் நிச்சயம் பிறக்க வல்லன.

சொந்த அனுபவத்தில் இருந்துதான் 'விழிக்க ஒரு முத்தம்' பிறந்திருக்க வேண்டும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கதையின் சிறப்பு, கலைத்துவம், இலக்கியத்தரம் என்பதெல்லாம் கதை சொல்லும் முறையில் தங்கியுள்ளது. தனது கதையைச் சொல்வதற்குச் சிவகுமாரன் கையாளும் உத்திமுறைகள் உன்னதமானவை. உத்திமுறைகளுக்குக் கற்பனைத் திறனும் விவேகமும் இன்றியமையாதன.

விவேகம் மிகுந்த கதைகளுக்கு எமது நாட்டில் எஸ்.பொ.வும் தமிழ்நாட்டில் சுஜாதாவும் பெயர் பெற்றவர்கள். 'என்றும் மாதவி' என்ற சிறுகதையில் சிவகுமாரனின் விவேகம் உச்சத்தில் நிற்கிறது. திட்டமிடப்பட்ட உத்திமுறையில் உயர்ந்து நிற்கும் இக்கதை சிவகுமாரன் ஒரு தலைசிறந்த கதாசிரியர் என்பதைத் தமிழ் உலகத்துக்கு என்றென்றும் கூறிக்கொண்டேயிருக்கப்போகிறது என்பது நிச்சயம்.

இவரது கதைகளில் மற்றொரு தனித்துவம் 'கடிகள்'. இந்த அங்கதங்களை (Satirism) புரிந்துகொள்ள வாசகருக்கு விவேகம் வேண்டும். புரிந்து உள்ளம் மதமதக்கையில் பாரதியார் சொன்ன 'கள்வெறியை அனுபவிக்கலாம். இலக்கியத்தின் பொழுதுபோக்குப் பயனும் அதுதான். என்றாலும் அதுக்குள்ளே இருக்கும் விழுமிய (ஊட்ட)ச்சத்துக்கள் நமது சிந்தனையையும் செயற்பாட்டையும் மெருகூட்டி வளர்க்க வல்லன என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். இடைவெளிக் கதைகள் மூலம் சிவகுமாரன் புலம் பெயர்ந்த தமிழருக்கு பண்பாட்டையும் விழுமியங்களையும் நினைவுபடுத்துகிறார்.

எந்த எழுத்தாளனும் வெறும் பொழுதுபோக்குக்காக எழுதவில்லை. ஏதாவது ஒரு செய்தியை வெளிப்படையாகவோ மறைமுகமாகவோ சொல்லவே செய்வான். கள்வெறியோடு அதனையும் கண்டு அனுபவிக்கும் வாசகனே நல்ல வாசகனும்மாவான்.

சிவகுமாரன் சிந்தனைகள் எம்மை நல்ல வாசகர்களாக்க வல்லன. அவ்வளவுக்கு அவரது எழுத்துக்களில் நிதானம் இருக்கிறது.

வாழ்க அவரது இலக்கியப் பண்பும் பயனும்!

கவிஞர். வி. கந்தவனம்.

தலைவர்

கனடா - தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம்.

என்னுரை

1971இல் குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையின் இளைஞர் சங்கத்தின் வெளியீடாக 'ஒரே ஒரு தெய்வம்' என்ற எனது குறுநாவல் வெளிவந்தது. இன்று 29 வருட இடைவெளிக்குப்பின் 'இடைவெளி' என்னும் எனது சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெற்றிமணி வெளியிடுகிறது.

இப்பெரும் இடைவெளியில் நான் கண்ட கதாபாத்திரங்கள் இந்த நாலாடாக உலா வருகிறார்கள். சில கதைகள் குளியல் அறையில் எம் திருப்திக்காக, ஆசைக்காக பாடும் பாடல்கள் போன்றது. அதனைக்கச்சேரி என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அதுபோல் இங்கேயும் சில கதைகள் என் திருப்திக்காக எழுதப்பட்டு உள்ளன. என் முற்றத்தை தொலைத்துவிட்ட வேதனை என்னையும் மீறி அப்படி எழுதவைத்துவிட்டது. அந்த எழுத்துக்கள் மூலம் என்னால் பனை வடலிகளுக்குள்ளால் கும்மிருட்டிலும், மாரிவெள்ளத்திலும் என் ரலிச்சயிக்கீளில் சுகமாக ஓடமுடிகிறது. காதலிக்கு கடிதம் கிடைக்காவிட்டாலும், அவளை நினைந்து எழுதுவதன் மூலம் அவளோடு சில நிமிடங்கள் இருப்பதுபோன்ற உணர்வைப் பெறுகிறோம் அல்லவா? அதுபோன்றே சில கதைகள்.

என் முற்றத்தில் சில நிமிடங்களாவது நின்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. இந்த உணர்வுகள் எனக்கு மட்டுமன்றி வாசிக்கும் உங்களுக்கும் அக்கதைகள் ஏற்படுத்தாமாயின், என் கதைகளில் மல்லிகைப்பூ மட்டுமல்ல செம்பாட்டு மண்ணில் முதல்விழும் மழைத்துளிகளின் வாசமும் பிறக்கும்.

கதை எழுதும் கலையை கடற்கரைகளிலும், நதியோரங்களிலும் கற்கவில்லை.

காதலித்துப்பார்! தமிழை. கவிதை வரும் ,கட்டுரை வரும் ,கதைகள் வரும்.

என் காதலுக்கு முதல் தூதாக வந்தவர் மு.திருநாவுக்கரசு. 'திருநா' என்று அன்பாக அழைப்போம். குரும்பசிட்டியில் வாழ்த அன்றைய இளம் எழுத்தாளர். இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு சாகத்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றது. நாம் வயதொத்த நண்பர்கள் அல்ல. கருத்தொருமித்த நண்பர்களாக இருந்தோம். என்னைக் கண்டதும் தான் எழுதப் போகும் அல்லது எழுதி முடித்த கதையை எனக்குச் சொல்வார். எனக்கு சில சமயங்களில் என்மனதோடு நான் பேசுவது போன்று இருக்கும். அப்படி ஒரு ஒத்தபார்வை எமக்கு இருந்தது. மெல்ல மெல்ல நானும் கதை சொல்லப்பறப்பட்டேன்.

என் கதைக்குச் செவிகொடுத்தது மட்டுமன்றி என் கதைகளை முதலில் தினகரனுக்கு அனுப்பியும் வைத்தார். தன் திறமையைக் காட்டுவதற்காக அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் திறன் உண்டாக எழுதினார். இவரிடம் ஒரு சிறு கருவில் இருந்து எப்படிக்கதை அமைக்கலாம் என்ற கலையைக் கற்றுக் கொண்டேன். அமரர் ஆகிவிட்ட 'திருநா' என் பேனாவில் மைபோன்று நிரம்பி என் இதயத்தின் மையத்தில் கொலுவிருக்கிறார்.

இந்தக் கருக்கள் கலையாமல் என்னைத் தாயன்போடு என் தமிழை வளர்த்தெடுத்தவர்கள் சிலர். அவர்களில் கவிஞர் வி.கந்தவனம், இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், எனது தந்தையார் மு.க.சு ஆகியோரும் அடங்குவர். என் எழுத்துக்கள் இன்றுவரை நீடிக்க இவர்களின் ஊக்கமே காரணம். அவர்களின் ஆழமான பார்வையும், அணைத்து வளர்க்கும் பாங்கும் என்னை மெய்சிலிக்கவைத்தன.

கவிஞர் அவர்கள் என் முதல் நூலுக்கும் மதிப்புரை வழங்கியிருந்தார். இந்த நூலுக்கும் அவரே! மீண்டும் அவரே எழுதவேண்டும் என்ற என் விருப்பிற்குக்காரணம் இவைதான்.

அன்று என்னை உரைத்துப் பார்த்ததற்கும், இன்று இந்தப் பெரும் இடைவெளிக்குப்பின் உரைத்துப் பார்ப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசத்தை என்னில் சொல்லப் போகிறார் என்ற ஆதங்கத்துடன் அவரிடம் அப்பணியினைக் கொடுத்தேன். அவரோ 'இந்த இடைவெளி காலத்துக்கே அன்றி சிவகுமாரனுக்கு அல்ல. அவர் தொடர்ந்து எழுதும், வரையும் இயல்புடையவர்' என்று தன் மதிப்புரையில் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளார். இது அன்று முதலே என்னை ஒரு எழுத்தாளனாக ஏற்றுக்கொண்ட அவர் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது.

தன் இறுதிக்காலங்களில் சங்கானை வைத்திய சாலையில் படுத்துக்கொண்டும் என்னைத் தன் விம்ர்சனங்களால் தூக்கி நிறுத்திவிட்டவர் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள்.

இவர்களுடன் என் தந்தையார் அமரர் மு.க.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அதிகாலையில் என்னை எழுப்பி குறுநாவலை எழுதவைத்தவர்.

அவருக்கு வாழ்கையிலேயே மிகவும் பயந்த விடையம் ஒன்று என்றால். அது காலையில் பிந்தி எழுவது தான். ஏன் என்றால் ஒரு பொழுதின் நேரம் குறைந்துவிடுமே என்ற அச்சம்தான் அது. எனக்கும் அவரிடம் இருந்து தொற்றிக்கொண்டது இந்த அச்சம்.

வாசகர்கள் தந்த ஊக்கத்தை குறைத்து எண்ணிவிட முடியுமா? உங்களது ஆக்கங்களுக்கு எவ்வளவு பரிசு கொடுப்பதென்று தெரியவில்லை. எல்லாம் உங்கள் அப்பா, அம்மா கொடுத்த வரம்.

என்றாலும் உங்கள் முயற்சி திருவினைனயாகட்டும்'. என்று ஒருவாசகரின் வாழ்த்து அமைந்திருந்தது. இதற்குமேலும் என்னால் தூங்கமுடியுமா? எழுதுகின்றேன்.

வெற்றிமணிக்கு ஜெர்மனியில் இது இரண்டாவது வெளியீடாகும். முதலவது வெளியீடாக கவிஞர் வி.கந்தவனம் அவர்களின் எழுத்தாளன் என்னும் நூலினை வெளியிட்டதை வாசகர்கள் அறிவீர்கள்.

இந் நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்கிய 'இலக்கியவித்தகர்' கவிஞர் வி.கந்தவனம் அவர்களுக்கும்,

என் பின்னே நின்று, பின்னட்டையில் என்னை வடித்துக்காட்டி முன்னுக்குத் தள்ளும் எழுத்தாள நண்பர் இந்துமகேஷ் அவர்களுக்கும், ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் என்னை வளர வாழ்த்திய நல்லுள்ளங்களுக்கும் என் நன்றிகள். எனது சிறுகதைகளை கணணியில் அழகுற ஏற்றிய திருமதி லோகேஸ்வரி தில்லைராஜா அவர்களுக்கும், என்னுடன் இணைந்து தன் இளமைக்காலத்தை பயன் உள்ளதாக வடிக்கும் வெற்றிமணியின் வடிவமைப்பாளர் சஞ்ஜேக்கும் என் நன்றிகள்.

என்னுரை என்ற பெயரில் எனக்கும் உங்களுக்கும் இடையே ஒரு இடைவெளி இனியும் வேண்டாம். விரைவாகப் பக்கங்களைத் திருப்பங்கள்.

அங்கே!

வானத்துக்கும் பூமிக்குமல்ல - இடைவெளி

கணவனுக்கும், மனைவிக்கும்

காதலனுக்கும், காதலிக்கும். - ஏன்

பிள்ளைகளுக்கும், பெற்றோருக்கும் - இடைவெளி.

அவ்வளவும் ஏன். உனக்கும், உனக்கும் கூட - இடைவெளி

முக்கிய குறிப்பு: ஒவ்வொரு கதைகளின் முடிவிலும்

'யாவும் கற்பனை' என்பதனை ஒரு மரபுக்குத்தன்னும் போட

மறந்து விட்டேன். மன்னிக்கவும்.

நன்றி.

அன்புடன் உங்கள்

மாதவி

Brinker Höhe 13
58507 Lüdenscheid
Germany
24.04.2000

உள்ளடக்கம்

1	போதை முறிஞ்சு போச்சு	13
2	நிலாமகள்	15
3	விழிக்க ஒரு முத்தம்	18
4	சுந்தலுக்கும் மணம் உண்டு	21
5	ஹலோ ரம்பா!	24
6	என்ன விலை அழகே!	28
7	ஆச்சியின் அழகுக் குறிப்பு	32
8	கடுக்கன்	34
9	காதலினால் அல்ல	37
10	உயிர் உள்ள வரை	40
11	கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்	43
12	அவள் நல்லாய் பிட்டவிப்பாள்	46
13	தம்பி வயசுக்கு வந்திட்டான்	49
14	கொலுசு சிரித்தது	52
15	ஒரு தூரிகையின் பயணம்	54
16	தூள் கிளப்புகிறார்	56
17	இடைவெளி	58
18	வெட்கம்	60
19	தலைத் தீபாவளி	62
20	இடியப்பமும் சம்பலும்	64
21	ஜெர்மன் வீடு	69
22	சுட்டபழம்	72
23	கெட்டவார்த்தையா? கேட்டவார்த்தையா?	76
24	புலம் பெயர்ந்த புறாக்கள்	78
25	என்றும் மாதவி	81
26	அவள் சீதையல்ல தீக்குளிக்க	84
27	அவள் பூக்கடையா? இல்லை சாக்கடையா?	88
28	யாவும்கற்கணையல்ல	90
29	தரையிறங்காத விமானங்கள்	92
30	அவள் மெல்லச் சிரித்தாள்	98
31	வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும்	99
32	பறக்குது(வி)மானம்	105

போதை முறிஞ்சு போச்சு

வயிறு குமட்டிக்கொண்டு இருக்குது எனக்கு. மகனுடைய பிறந்தநாளை அவரும் அவருடைய நண்பர்களும் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கினம். விஸ்க்கியும் தொட்டுக் கொள்ள கோழிப்பொரியலும். இடை இடையே விஸ்க்கி உடம்பை முறுக்க கோழிப் பொரியல் பற்றவில்லை, அதனால் சினிமாச் சிங்காரிகளின் அழகுமையங்களைத் தொட்டுத் தொட்டு போதையை முறுக்கேற்றிக் கொண்டார்கள். இதைப்பார்க்கத்தான் எனக்கு வயிறு குமட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

செமிபாடு அடைய மறுக்கும் உணவு மட்டுமல்ல உள்ளத்துக்கு ஒவ்வாத பேச்சுக்களும் எனக்கு வாந்தி எடுக்கவே வைக்கின்றன. என்னதான் இருந்தாலும் பிள்ளைகளையும் வைத்துக் கொண்டு நண்பர்களின் மனைவிமாடும் சுற்றி வர நிற்கும்போது இப்படி அடிக்கடி சினிமாக் காரிகளின் உடலை ஊறுகாய் தொடுவது போலத் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசறது எனக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

நான் எனக்கு பிடிக்கா விட்டாலும் அவருக்கு பிடிக்குமே என்று ரால் பொரியலை எடுத்துச்சென்று அவர் முன் வைக்கிறேன்.

அவர் சொல்கிறார் இதென்ன ரம்பாவின் சொண்டுமாதிரிக் கிடக்குது என்று அதற்கு மற்ற நண்பர்களும் ஆமோதித்ததாகத் தெரியவில்லை

அவர்களும் போடா இது நீளமாக் கிடக்குது மகேஸ்வரிக்குத் தான்டா இப்படிச் சொண்டு என்னுடைய அவருக்கு சொண்டுக்கு மேலால் ஏதும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும் என்ற துடிப்பில் சொன்னார். நான் அப்போதில் இருந்து பார்க்கிறேன் இந்தக் கோழிக்கால் பொரியலை சரியா ரம்பாவின் துடைமாதிரி இல்லையா?

எனக்கு குமட்டிக் கொண்டு வந்தது இப்போதுதான்... நண்பர்களின் மனைவிமார்கள் என்னைப் பார்த்து சிரித்த சிரிப்பு என் உடம்பில் சேலை இல்லாத உணர்வை ஊட்டியது.

போதை தலைக்கேற யாருக்கு பிறந்தநாள் என்ற நினைப்பே மறந்து போச்சு பொறுமை இழந்த நான் மெல்லச் சென்று பொரித்த கடலைப்பருப்பை அவர் முன் வைத்துவிட்டு ஒரு வார்த்தை சொன்னேன். போதை எப்படி முறிந்ததோ தெரியாது. எல்லோருமே கப்சிப்.

நண்பர்களின் மனைவிமாருக்கு ஒரே ஆச்சரியம் என்ன அப்படிச் சொன்னீங்கள்?

வேறு என்னத்தைச் சொல்லுறது ஆண்பிள்ளையள் என்றால் எதையும் கதைக்கலாம் நாம் பெரிசு பண்ணப் படாது எமக்கு என்ன ஒன்றும் கதைக்கத்தெரியாதே சரி என்னதான் சொன்னீங்கள்?

இல்லை பொரித்த கடலைப்பருப்பு அதற்கு மிளகாய்த்தூள் கொஞ்சம் நிறமாக்கிடந்தது அதை அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டுச் சொன்னேன். முழுக்க எடுத்துச் சாப்பிடுங்கோ உங்களுக்குத்தான் எல்லாம் எங்களுக்கு உந்தப் பருப்பு தேவையில்லை அரவிந்தசாமியின் வலது கண் இமைக்குமேல் ஒரு பருப்பு இருக்கு அதைப்பகிர்ந்து சாப்பிடுவோம் என்றேன்.

அவ்வளவு தான் போதை முறிஞ்சு போச்சு.

நீலாமகள்

பரதநாட்டியத்தில் ஐதிக்கு ஏற்ப கால்களும், கைகளும், விழிகளும் எப்படி அசைந்து அபிநயம் செய்யுமோ அதைவிட மேலாக அவள் இரட்டைப் பின்னல் இடையே இல்லாத அவள் இடைக்குமேலே நடனம் புரியும் இந்த அழகை அவளுக்குத் தெரியாமலேயே ரசிக்க முடிந்தது. காரணம் ஆண்டவன் விழிகளை தலையில் முன்னுக்கு வைத்த பாக்கியம்தான்.

பின்ன அழகு இது
என்றால் முன்ன அழகு
மின்னல். அதாவது மின்னுகிற
கண நேரத்துக்குள் தான்
என்னால் அவள் முன்
அழகைப்பார்க்க முடிந்தது.
வெள்ளை யூனிபோம் தெல்
லிப்பளை யூனியன் கல்லூரி
மாணவிகள் எல்லாம் போடு
வதுதான். ஆனால் என்னவள்
போட்ட அந்த வெள்ளை
யூனிபோம் அவளால் அழகாக
இருந்தது.

நாணம் என்ற ஒன்றை இந்தப்
பெண்களுக்கு ஏன் கொடுத்தான்
என்பதை அப்போது தான் புரிந்து

கொண்டேன். எதற்காக? அவள் நாணத்தில் மண்பார்க்கும்
வேளையிலாவது அவளை ஒருமுறை பார்வையால் அணைத்துவிடலாம்
என்பதற்காகத்தான். சும்மா சொல்லக்கூடாது அவள் வீட்டுமதிலில்
கரையும் காகத்தின் குரலில் கூட ஒரு இனிமை எனக்குத் தெரிந்தது....
அவளைத் தொடவில்லை ஆனால் அவளை மனதால் தொடாத இடமே
இல்லை.

காலையில் தான் பூக்கள் மலரும். பெண்களும் அப்படியே. காலை
எழுந்து குளித்து நெற்றியிலே ஒரு திருநீற்றுக்கோடு அது அப்படியே
நெஞ்சில் அல்லவாகோலமிடும். ஆனால் என்னவள் காலையில்
மட்டுமல்ல மாலையிலும் பூக்கும் அதிசயமலர். அது அப்படியோ!
காலையில் எழிமையும் குளிர்ச்சியும் அவள் மலர்வதனம் என்றால்
மாலையில் பாடசாலையால் வீடு திரும்பும் வேளை

நெற்றியில் கட்டுக்கடங்காத மயிர் காற்றில் விடுதலை கீதம் பாட முகத்தில் வியர்வைத்துளிகள் அழகை அழுத்திக் காட்ட அந்த மாலைப் பூ என்னை மலையாய் அசத்தும்.

அவள் இளமையின் விழிப்புக்குச் செல்ல பாடசாலையிலும் உயர்தர வகுப்புக்குள் நுளைந்து கொண்டாள். சேலை கட்டுவதற்காகவே சில மாணவிகள் உயர்தர வகுப்பில் கண்கைவிட்டுக் காலமது. எல்லா மாணவிகளுக்குமே சேலை வடிவாக இருந்தது. ஆனால் என்னவளுக்கு சேலை வடிவாக இருக்கவில்லை ஏன் என்றால் சேலையை விட அவள் வடிவாக இருந்தாள். என்ன இவ்வளவு தூரம் ஒருத்தியைக் காதுவிட்டு இருக்கிறாரே என எண்ண என்னால் நம்பமுடியவில்லை. ஆனால் காளைப்பருவம் என்னையும் மொய்த்துக் கொண்டதால் அவசரம் அவசரமாக டயறியின் பக்கங்களை புரட்டி முடிவை எட்டிப் பார்த்தேன் மீண்டும் அங்கே அப்பாவின் காதுல் முத்துக்கள் தொடர்கின்றன...

அவள் என்னைக் காதுலிக்கவில்லை. ஆனால் என் விருப்பத்தை நான் எழுதிக்கொடுத்தேன். அவள் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு நகர்ந்துவிட்டாள். படிப்பு படிப்பு இதைவிட அவளுக்கு எதுவும் அவளுக்கு அப்போது இல்லை. அவள் பார்வை என் நெஞ்சுக்குள் பதிந்தது. இரவில் படுக்கும்போது என் நெஞ்சில் விம்மல் எழும். அம்மா விக்கல் என்று எண்ணி தண்ணீர் கொண்டு வந்து தந்த நாட்களும் உண்டு. அவள் மார்பில் முகம் புதைத்து அழவேண்டும் போல் தோன்றும் ஆனால் அது காமத்தின் அங்கமாகிவிடுமோ என என் நினைவுகளைக்கூட தியாகம் செய்ததுண்டு. என்னால் ஆவல் பொறுக்கமுடியவில்லை. முன்னதைவிட இன்னம் அதிகமாகப் பக்கங்களை புரட்டினேன் அங்கே மீண்டும்...

சூரியனுக்கு ஒரு குழந்தை குந்திதேவி மூலம் கிடைத்ததாம் அவன் பெயர் கர்னன். ஆனால், என்னவன் நிலவுக்கு பிறந்தவன். அதனால் பால் நிறத்திலல்லவா மலர்ந்திருந்தான். கறுப்பென்றாலே எனக்கு அலோஜி. நல்லதோ கெட்டதோ அன்போ பாசமோ என் உறவினர் வீட்டில் சோறு குழைத்துத் தந்தால் குழைக்கும் என் சொந்தம் கறுப்பியாக இருந்தால் பசியே மறந்துவிடும். எனக்குத் தெரிந்த மிகக் கெட்டகுணம் அது ஒன்றே!

என்னால் இப்போ ஒரு முடிவுக்கு வரமுடிந்தது. அப்படி என்றால் அப்பாவின் காதுலி நிச்சயமாக அம்மாவாக இருக்கமுடியாது. காரணம் அம்மா நிலவுமகள் அல்ல. அமாவாசையின் ஒரே மகள்.

அவ்வளவு கறுப்பு. ஆனால் புதுமை என்னவென்றால் அப்பா அம்மாவிடம் சோறு குழைத்துச் சாப்பிடுவார்.

அப்படி என்றால் அந்த நிலவு மகளுக்கு என்ன நடந்தது அறிய டயறியின் இறுதிப் பக்கங்களுக்குள் சங்கமமாகினேன்.

என்னை நீ இவ்வளவு தூரம் விரும்பினாய் என்பதை முன்னுக்கே சொல்லியிருந்தால் நான் உனக்காக ஆயுள் பூராகக் காத்திருப்பேன். ஆனால் இன்று என் மகனைக் கோவிலில் தூக்கி முத்தமிட்டபோது அல்லவா அந்த வார்த்தையைச் சொன்னாய். அதுவும் நறுக்காக ஒரு வார்த்தை நீ என் வயிற்றில் பிறந்திருக்கவேண்டியவன் அப்படி என்றால் என்னை அந்த நிலவு முத்தமிட்டதா?

நான் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்று நீ உன் காதலை மறைத்தது எனக்கு அப்போது புரியவில்லை. நீங்கள் எனக்கு கணவன் இல்லை. ஆனால் என்றும் என் காதலனே! எனச் சொன்னபோது நெஞ்சுக்குள் என்றோ விதைத்த காதல் விதை முளை விட்டது. அவள் கரங்களை பற்றிக் கொள்ள என் கரங்கள் முயன்றவேளை அவள் விலகிய படியே சொன்ன வார்த்தை நீங்கள் என் காதலன் தான் ஆனால் அது என் நெஞ்சோடு மட்டும் இருக்கட்டும். உங்களுக்குத் தேவைப்பட்டதோ! காதலிக்க ஒரு பெண் எனக்கு அப்படி அல்ல எனக்கு நீங்கள் தான் வேண்டும் என்று இருந்து விட்டேன். அப்படியே நான் இருந்தும் கொள்வேன் என்றபடி நகர்ந்தாள்.

நான் அந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் அவளின் தூய காதலை எண்ணி இன்றும் தவமிருக்கிறேன். அவளை நான் மறக்கமாட்டேன். அப்படி மறந்தால் அதுவே என் உயிர்பிரிந்த நாளாகவே இருக்கும்.

இறுதியில் ஒருவரி என் உடல் தீயிலே எரியும்போதும் உன் நினைவுடனேதான் வேகும் என் இதயம் கனத்தது.

அந்த இதயம் இப்போது தீயிலே வெந்துவிட்டது அப்பா உயிருடன் இருக்கும் வரை அவரது அலுமாரியைத் திறக்கும் தைரியம் எனக்கு இருந்ததில்லை. இன்று அவர் எம்மை விட்டுப் போய்விட்ட நிலையில் அவர் நினைவுச் சின்னங்களாகவே ஒவ்வொரு அணுக்களும் எனக்குத் தெரிகிறது. அப்பாவின் டயரியை எடுத்துக் கவனமாக வைக்கிறேன் அதை அம்மா படித்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காக. என் நெஞ்சுக்குள் ஒரு அவா என்னைப் பற்றிக் கொண்டது.

யார் அந்த நிலவு மகள்.

விழிக்க ஒரு முத்தம்

ஒரு ஏழைக்கலைஞனின் நீண்ட நாள் கனவு நிறைவேறியது. அது தன் ஓவியங்களை உரிய முறையில் அரங்கேற்ற ஒரு சிறந்த அறை வேண்டும் என்பதே!

இது மற்றவர்களுக்குச் சிரிப்பாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு கலைஞனுக்கு “அழகிய பெண்ணின் ஒளிவீசும் கண்களில் கூடத் தெரியாத ஒரு அழகு அவள் கன்னத்தில் பறப்போமோ விடுவோமோ எனக் காற்றோடு பேசும் அந்த மென்மையான மயிர்களில்” தெரியும்.

கோபம்கூட இந்தக் கலைஞர்களுக்கு இன்னது இன்னதிற்குத்தான் வரும் என்பது இல்லை.

வங்கியில் போட்ட பணத்திற்கான பற்றிச்- சீட்டினை காணவில்லை என்று தேடிக்கொண்டு இருக்கும்போது இருக்கும் சாந்தமும் அமைதியும், அவன் ஓவியம் ஒன்று வரைவதற்கு முன்தாகப் போட்டுப்பார்த்த காகிதத்தை காணவில்லை என்றதும் தொலைந்து- விடும். கோவத்தில் நிதானம் இழந்து சிறிய- வர், பெரியவர் மேல் எல்லாம் பொங்கி வெடிப்பதைக் காணலாம்.

இந்த வகையில் ஓவியர் குணாவும் விதிவிலக்கல்ல. கோபம் வந்தால் குணாவிடம் குணத்தைக் காணமுடியாது. என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள்.

தான் கட்டி முடித்த வீட்டில் ஓவியத்திற்கு என ஒதுக்கப்பட்ட அந்த அறையில் ஆங்காங்கு இடம் இருக்கு என்பதற்காக படங்களை மாட்டாமல் படங்களை அழகுணர்ந்து மாட்டிவிட்டு இரசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்.

மனைவியையும் பிள்ளையையும் அழைத்து முன் எச்சரிக்கையுடன் சொல்லுகிறான்.

எனக்கு இந்த ஓவியங்கள் மட்டுமல்ல இந்தச் சுவரும் முக்கியம். ஒரு மனிதனுக்கு எப்படி அவனுடைய பின்னணி முக்கியமோ அதே போன்றுதான் ஓவியங்களுக்கும் அதன் பின்னணி முக்கியம். எக்காரணம் கொண்டும் இந்தச் சுவரை மட்டும் அழுக்காக்கிவிடாதீர்கள் என முன்னெச்சரிக்கையுடன் கத்தினான் குணா. தாலியைச் சும்பதனாலோ என்னமோ தேவகி குணாவின் கோபத்தையும் தினம் சும்பக்கப்பழகிக் கொண்டாள். ஆனால் மகனுக்கென்ன? அவன் சற்று உரத்தே சொன்னான் “அப்பா ஏதோ இப்பவே சுவரை அழுக்காகினமாதிரியல்லே கத்திறார் ” என்று.

பக்கத்து அறையில் முதுமைச்சிறையல் இருக்கும் மாமனாருக்கு சூரியனைக் கண்டுக்கி பெரிய யன்னல்களைக் கொண்ட அவன் கலைக்கூடம் தான் வசதியாக இருந்தது. உயரமான கால்கள் மாமனாருக்கு.

ஆனால்! கால்களின் பலம் குறைந்து இன்னும் இரண்டு கால்களின் உதவி தேவைப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் வயதான கணவனும், மனைவியும் கைகோர்த்துக்கொண்டு ஊர்வலம் போகும் அந்த அழகு அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதனாலோ என்னமோ ஏதேனும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி “இஞ்சாரணை ஒருக்காப்பிடியணை கால்விறைக்கிற மாதிரிக்கிட்டு” என்பார். பின் தன் ஆசை மனைவியுடன் ஒரு சற்று ஊர்வலம் வருவார். ஆனால் தன் மனைவி பிடித்தால் எதனிலுமே முட்டாது பிடிக்காது நடந்து முதுமையிலும் தன் ஆண்மையை நிலைநாட்டிக்காட்டுவார்.

வேறுயாராவது பிடித்தால் பக்கத்தில் இருப்பதெல்லாம். தொட்டுப்பார்க்கத்தான் ஆசைப்படுவர்.

வேலையால் வீடுதிரும்பினான் குணா. முன்னறையில் ஒரே கிசுகிசுப்பு. ஒரு சொல்லுமட்டும் தெளிவாகக் கேட்டது. “இன்று சரி வீட்டில் பிரளயம் ஒன்று நடக்கத்தான் போகுது. அப்பவும் வழிக்குவழி சொல்லிப்போட்டுப்போனவர் என்கிறாள் தேவகி ”. மகனோ அவசரமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறான் கடை பூட்டிப்போடுவினாம். இந்த தமிழருக்கே இந்தக் கடைசிறேத்தில் தடக்கி விழுந்து ஒருவதே பிழைப்பாய் போச்சு. தேவகிக்கு முகத்தில் இருக்கும் விழிகள் பயத்தில் அடிக்கடி இடம்மாறுகிறது.

நடக்கமுடியாத தேவகியின் தந்தை சுவரை அழுக்காக்கிவிட்டார். அவள் நெஞ்சு படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. குணர் நேராக தன் அறைக்குச் சென்றான். இஞ்சாருங்கோ இப்பதானே வந்த நீங்கள், முதலில் முகத்தை கழுவிவிட்டு சாப்பிடுங்களேன் என்றான். அந்தக் குரலில் பாசத்தை விடப்பயமே மேலகத் தெரிந்தது.

அவனோ எதனையும் பொருட்படுத்தாமல் அறையில் நுழைந்தான். சுவர் அழுக்காக்கிட்டுந்நது.

அவனால் பொறுக்குமுடியவில்லை. வீடே அதிர்ந்தது. இது என்ன வீடா காடா? எனக்கேன் கல்யாணம், பிள்ளைகுட்டி! பேசாமல் தனித்தே வாழ்ந்திருக்கலாம். அவன் கண்களில் இரத்தவாணம்.

இஞ்சாருங்கோ ஐயா சாப்பிட்டுவிட்டு நடக்கக்கை தடுமாறி சுவரிலைபிடித்து தேச்சுப்போட்டார். சாப்பிட்டகை. அரைகுறையாகக் கழுவிருக்கிறார் அதுதான் சுவரெல்லாம் அழுக்காயிட்டுது.

அடுத்த நிமிடம் அவன் வீட்டில் இல்லை.

காரையும் எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தான். அவர் கோபத்தில் எங்குபோய் மோதுகிறாரோ என்ற ஏக்கத்தில் யன்னலில் விழிபதித்துக் காத்துக்கிடந்தாள் தேவகி. சிலமணி நேரத்தில் வீடுதிரும்பிவிட்டான் குணா.

குணாவின் அறைக்குள் தடல்புலாய்ச் சத்தம் கேட்டது. தேவகி பயத்தில் போகவே இல்லை. அவர் அழுக்கான சுவருக்கு வெள்ளைஅடிக்கிறதுபோல் தெரிந்தது.

சற்று நேரத்தில் “ தேவகி” என்று மனைவியை அழைத்தான் குணா. அவன் பயத்துடன் மெல்ல எழுந்துசென்று அறையை எட்டிப்பார்த்தான். அங்கே அழுக்கான சுவரில் அழுக்கு அப்படியே இருக்க அதனைச் சுற்றி ஒரு அழகான பட்டம் அடித்து மாமனாரின் கை கையடையாளங்களை ஒரு நினைவோவியமாக மாற்றியிருந்தார். அந்த ஒவியத்திற்கு “முதுமைக் கோலங்கள் “ என்ற தலைப்பும் இட்டிருந்தார்.

தேவகி! நான் கத்துவதெல்லாம் சுவரை அழுக்காக்காதீர்கள் என்று. அது உண்மைதான்.

ஆனால்!

இப்போது சுவரில் இருக்கும் அழுக்கை நான் அழுக்கென்று சொன்னால் சுவர்மட்டும் அழுக்கல்ல என்மனமுதான் அழுக்கு. இப்போ எனக்கு இங்கு இருக்கும் ஒவியங்களிலேயே பிடித்தது இந்த “முதுமைக்கோலங்கள்” என்ற ஒவியம்தான்.

இதன் பெறுமதி வைரம்போன்றது. காலம்போகப் போகத்தான் இதன் பெறுமதி தெரியும் என்றபடி, பயந்து மிரண்டஅவள் விழிகளில் ஒரு ஆழமுத்தம் பதித்தான்.

அந்த முத்தத்தில் அவன் அடிமனது தெரிந்தது.

கூந்தலுக்கும் மணம் உண்டு

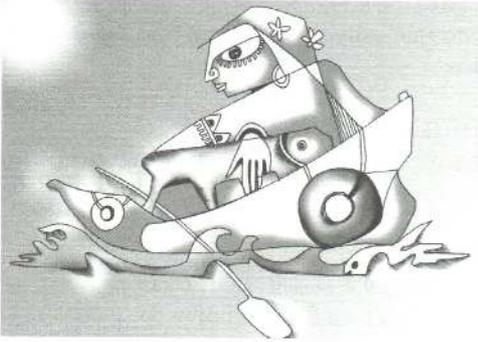
மாலவிக்கா தனக்கு வந்த அந்த வாழ்த்து மடலை எனக்கு காட்டி மகிழ்கிறாள். காதலர்களுக்கு இன்று திருவிழாவாம். தங்கள் தங்கள் காதலர்களுக்கு இன்று இந்த வாழ்த்துமடலை அனுப்புவதாம். ஏதோ வலன்டைனாம், ஏதோ LOVERS DAY யாம். எனக்கு ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் புரியவில்லை.

இது என்ன கொண்டாட்டமோ? தீபாவளி, பொங்கல், வருடப்பிறப்பு, திருவிழா என கொண்டாடின எங்களுக்கு இது புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் புதுத்திருவிழா! என எண்ணியபடி பேசாமல் இருந்திட்டேன்.

மாலவிக்கா என்பேத்தி இல்லாவிட்டாலும் என் அண்ணனின் பேத்திதான். அவள் பிறந்த நாள்தொட்டு என்னோடுதான். அவள்தான் இந்தத் தனி மரத்தைத் தோப்பாக்கியவள்.

அவளுக்கு வந்த அந்த அழகிய வாழ்த்து மடலை எனக்கு காட்டிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். எனக்கு வலன்டைன் என்றால் வலதும் தெரியா இடமும் தெரியா!

ஆனால்

எடுத்து விரிக்கின்றேன். அதில் காதல் பொருளினைப் பார்பதற்காக அல்ல! என் பார்பதற்காவே திறக்கின்றேன்.

ஆம்! அன்று

அன்று என்றால் நேற்று அல்ல!

எனக்கு என்றும் இன்றுதான்

“காதல்” சமாச்சரம் என்றது மட்டும் இந்த நரையிலும் தெரிஞ்சுது.

அந்த வாழ்த்துமடலில் ஒரு இதயம் அதன்மேல் ஒரு சிவப்பு ரோஜா! .

மெல்ல அதனைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றேன்.

என் இதயத்தில் ஒரு மின்னல் வந்து போனது.

எனது அகராதியை என்றால் என்ன என்ற காதலியின் இதயமலரைப்

ஆனால்! அந்த அன்றுக்கு அர்த்தம் 50 வருடங்களுக்கு முன் என்கிறார்கள்.

அம்மன் கோவில் உள்வீதியிலே அம்மனின் நிழலாக என்னவள் வீதிவலம் வருகின்றாள். அந்த மாலைக்காற்று என் மேனியில் பட என் நெஞ்சின் இளம் மயிர்கள் மயிர்க்கூச்செறிக்கின்றன. இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் இணைத்தாற்போல் என் நெஞ்சில் அந்தப்பிரவாகம் இப்போதும் வந்து தாலாட்டுகின்றது.

பூஜை முடிந்ததும் வீழ்ந்த சந்தணம் குங்குமம் என்று தந்ததை எல்லாம் என் நெற்றியிலும் மாப்பிலும் தடவிக்கொண்டு அந்த மல்லிகைப் பூவைமட்டு மெல்ல அவள்கரங்களில் திணித்துவிட்டேன். சற்றுவாடிக்கிடந்த அந்தமலர் மீண்டும் அவள் கூந்தலில் பூத்துக் குலங்கியது.

அவளின் இரட்டைப்பின்னல் அவள் முதுகில் ஆடவில்லை என் நெஞ்சில் ஆடியது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை அந்த நயினை நாகபூசணி அம்பாளின் பூஜையைக்கண்டு கழித்துவிட்டு அந்த வள்ளத்திலே ஏறி யாழ்ப்பாணம் செல்கிறாள் அவள்.

அவளைப்பின் தொடர்ந்து ஓடிச்சென்றேன் நானும் அந்தவள்ளத்தில் அவள் சுவாசித்த காற்றைச் சுவாசித்துச் செல்ல.

அவள் கால்களைத்தூக்கி வள்ளத்தில் வைத்து அதாவது லோஞ்சில் ஏறுகின்றாள். நான் கொடுத்த அந்த மலர் தரையில் விழுக்கிறது. நான் அந்த மலரையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடினேன் மீண்டும் அவள் தலையில் மலரவைக்க.

ஆனால் !

அதே லோஞ்சில் என் பெரியப்பா!

அவரைக்கண்ட நடுக்கத்தில் அந்த மல்லிகைப் பூவோடு நான் ஒதுங்கி நின்றேன்.

அவளோ!

சடலமாக கரையில் ஒதுங்கிவிட்டாள்.

அந்தக் கோரப் படகு விபத்தில் என்னவள் உயிர் பிரிந்துவிட்டது.

அவள் நினைவு இன்னும் இந்தப் பனிக்குளிரில்

என்னுள் உறைந்து கிடக்கிறது.

அகராதியைத் திறக்கின்றேன் அந்த மல்லிகைப்பூ காய்ந்த சருகாக புத்தகத்துள் கிடக்கிறது.

பேத்தியின் வலன்டைன் காட்டை எடுக்கின்றேன் அதில் ரோஜுவின் வாசம்.

என் அகராதியில் இருந்த அந்தக் காய்ந்த மல்லிகைப்பூவை எடுத்து மணக்கின்றேன்.

அதில் மல்லிகை மணம் மட்டுமல்ல, என்னவள் கூந்தலின் மணமும் பரவுகிறது.

இன்று பெப்ரவரி 14

என் பேத்திக்கு மட்டுமல்ல, எழுபதுவயது இந்தக் குமரனுக்கும் இன்று காதல் திருநாள்தான்.

இந்தக்காதல் இல்லை என்றால்
எந்த உயிருக்கும் இளமை இல்லை!

ஹலோ! ரம்பா!!

0108 இந்த இலக்கத்தை அடித்துப்போட்டு விரும்பிய வெளிநாட்டுக்கு கதைக்கலாமாம், மீற்றர் அசையாதாம் என்று மச்சான் ரவி இரவு சொன்னதில் இருந்து எனக்கு நித்திரையே இல்லை. முந்தனாள் இலங்கையில் இருந்து என் நண்பன் ரங்கன் நான் ஜேர்மனிக்கு வந்து 10 வருடம் ஆனால் ஒருநாளும் தன்னுடன் கதைக்கவில்லை என்றும் தன்னுடன் பக்கத்து வீட்டில்தான் என்னுடைய அம்மா இப்போ இருப்பதாகவும் கடிதம்போட்டு இருந்தான். சவுதியாலை வந்து கொஞ்சம் வசதியாக இருப்பதாகவும் தன்னுடைய தொலைபேசி இலக்கத்தையும் எழுதியிருந்தான். இந்தவிடையங்களைவிட எனக்கு கூடசகூட பொம்மை, சினிமா மாத இதழ் படிப்பதுபோன்று பல கிக்கான விடையங்களும் எழுதியிருந்தான். அதில் ஒன்று “அருணாச்சலம்” படப்பிடிப்பைத் தான் பார்த்ததாகவும், ரம்பாவைச் சந்தித்ததையும் பக்கம் பக்கமாக பீத்தியிருந்தான். பத்தாக்குறைக்கு தானும் ரம்பாவும் எடுத்துக் கொண்ட

ஒரு படத்தையும் அனுப்பியிருந்தான்.

எனக்கு

அந்தப்படத்தை பார்த்த நேரம்முதல் எரிச்சல் தாங்கமுடியவில்லை.

அப்படிப் பெரிய நெருக்கம் ஒன்று மில்லை ரஜினி உதட்டோடு உதடு வைத்து பாடல் காட்சியில் ரம்பாவுடன் நடித்ததைக் கூடப் பொறுத்திருக்கிறேன். ஆனால்!

இவன் ரங்கன் பக்கத்தில் இருந்து படம் எடுத்ததை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. இறுதியில் நேற்றுக் கூட ரம்பாவுடன் தொலைபேசியில் கதைத்தேன் என ஒருபோடுபோட்டு கடிதத்தை முடித்திருந்தான்.

அவன் முடித்த இடத்தில் தான் என் தொடக்கமே இருந்தது.

நான் இந்த ஓசிப்போனில் எப்படியும் ஒருக்கால் ரம்பாவுடன் கதைத்திட வேண்டும். கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தேன் இப்போ இலங்கையில் நேரம் காலை ஏழு மணி. ஓசி இலக்கத்தை சுற்றிவிட்டு கொழும்புக்கு ரங்கனின் நம்பரை சுத்தினேன். எதிர்ப் புறத்தே ரங்கன்தான் குரல் தந்தான். டே ரங்கன் உன் கடிதம் கிடைத்ததா எப்படிச் சுகமாய் இருக்கிறியா? என்ன தமிழ் நாட்டில் சினிமா வட்டாரங்களை எல்லாம் பேட்டி கண்டு வந்ததாக எழுதியிருந்தாய். டேய் ரம்பா உண்மையிலேயே வெள்ளையோடா, நேர பார்க்க எப்படி எடா இருக்கா?

என என் உள் மனதின் ஆதங்கத்தை எல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தேன். அடா உன்னுடைய அம்மா இங்க பக்கத்தில் தான் நிற்கிறா என்றபடி போனைக் கொடுத்திட்டான்.

அம்மா சொல்லவேண்டுமே கத்தி ஒரு அழுகை “உங்கை என்னடா செய்கிறாய். காசவேண்டாம் ஒரு கடிதம் தன்னும் போடக்கூடாதா? “ எனக் கதறத் தொடங்கிவிட்டா அம்மாவை ஒருவாறு சமாளித்து போட்டு ரங்கனைக் கூப்பிடச் சொன்னேன். “அம்மா பெத்த தாயை மறந்திடாதையடா உன்னை இந்தத் தோளிலை போட்டு வளர்த்தனான்” என்று புலம்பினா. எனக்கு ரம்பாவுடன் கதைக்க வேண்டும் என்ற அவாவில் அம்மாவின் கத்தல் எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

“நானும் ஓமணை! ஓமணை!! நாங்களும் பெத்தால் தோளிலைதான் போட்டு வளர்ப்போம் பின்னை என்ன காலிலா போட்டு மிதிப்போம் என்று சொல்லிவிட்டு ஆத்திரத்தில் போனை வைத்திட்டேன்.

நல்லகாலம் அம்மாவுடன் கதைப்பதற்கு முன்பே ரங்கன் ரம்பாவின் தொலைபேசி இலக்கத்தை தந்துவிட்டான்.

ரம்பா என்றதுமே எனக்கு “உள்ளத்தை அள்ளித்தா”வில் காத்தடிக்க பாவாடையை ஒதுக்குகிறமாதிரி ஒதுக்காமல் பாடும் அந்த அழகிய லைலாப் பாட்டுத்தான் நினைவுக்குவரும். சோபாவில் வடிவாக அமர்ந்து கொண்டு அந்த ஓசி இலக்கம் 0108 என்பதைப் போட்டு, ரம்பாவின் அந்த கவர்சி இலக்கத்தை சுழட்டினேன் எதிர்புறத்தில் இருந்து கலோ நான் ரம்பாவின் செக்கிறற்றி பேச நேனுங்க நீங்கயாரு? யார்கூடப் பேசணும் என்று செந்தமிழ் பாய்ந்தது. நான் மகிழ்ச்சி பொங்க நான் ஜெர்மனியில் இருந்து அவங்க ரசிகன் பேசினேன். ரம்பாவுடன் ஒருக்கால் பேச ஆசை என்றேன்.

அதற்கு “ரம்பா அம்மா பாத்ரூமில் குளிச்சிக்கிட்டு இருக்கிறாங்க வேண்டுமென்றால் கன்டி இலக்கம் தாறேன் பேசங்க” எனப் பதில் வந்தது. சரி இலக்கத்தைத் தாருங்க என உடனே வேண்டிவிட்டேன்.

ஓசி இலக்கம் இருக்கு. கண்டியென்ன ரெலிபோன் என்ன எல்லாமே ஒன்றுதான். குளிக்கும் போது நான் கதைக்கலாமா என ஒருதடவையோசித்தாலும் மனதுக்குள் ஒரு கிளுகிளுப்பு இல்லாமல் இல்லை.

உடனே சுழட்டினேன்.... ரம்பாவிற்குரல் ஆம் அந்த மழலைக் குரல் கேட்டு உடல் சிலிர்த்தது. ஏதோ ஒன்றாக நாம் நின்று குளிப்பது போன்று இருந்தது. அவ்வளவு ஒரு நெருக்கம் எனக்கு தொலைபேசியில் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“நீங்க ஜெர்மனியில் வேர்க் பண்ணுநீங்களா ஒரே குளிராயிருக்குமே உங்களுக்கு காசு ரெம்பபோகுமே அப்ப வைபுங்கோ அடுத்த வாட்டி கதைப்போம் என்றா ரம்பா”.

ரம்பா காசைப்பத்திக் கவலைப் படாதையுங்கோ எனக்கு இங்க ஒருமணித்தியாலச் சம்பளம் நீங்கள் கதையுங்கோ என்றேன். ரம்பா இப்ப நீங்க என்னபடம் நடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறீங்கள் என்று கேட்டேன். அவங்க சொன்னாங்க (சிலநிமிடங்களிலேயே எனக்கும் ரம்பாவின் மழலைப் பேச்சு தொத்திக் கொண்டது.) “தொப்பிள் கொடி உ...ற...வு”. என்ன உறவு என்ன படம் எனக்கு தெளிவாக் கேக்கலை என்றேன். அதற்கு “ஜேர்மன் போய் கொஞ்சம் பொறுத்து எடுக்கிறீகளா இப்போ சுந்தர்.சி மற்ற போனில் நிக்கிறார். இமீடியட்டா ஒருக்கால் அற்றன் பண்ணிட்டு பின்பு உங்களோடை கதைக்கிறேன் என்றார் ரம்பா! “

நான் உடனே யாரது சுந்தர்.சி என்றேன். அதற்கு “ரம்பா அட நம்ம சுந்தர்.சி யைத் தெரியாதா உள்ளத்தை அள்ளிக் கொடுத்த சுந்தர்.சி தான் “ என்றபடி கோல் கட்டாச்சு...

எனக்கு அவங்க கதைத்ததெல்லாம் இதயத்தோடு கலந்திட்டுது. ஆனால் அந்த “ நம்ம சுந்தர்.சி “ என்ற சொல் மட்டும் ஏதோ விசனத்தைக் கொடுத்தது.

தொலைபேசியைக் கண்டுபிடித்தவனின் மகிழ்ச்சியை விட எனக்கு இன்று பெரும் மகிழ்ச்சி. மீண்டும் தொலைபேசி இலக்கத்தை மீள அமத்தினேன் அது இறுதியாக நான் கதைத்த ரம்பாவின் இலக்கத்தை மீள எடுத்துத் தந்தது. ஆனால் என்கேஜ் ஒலியையே தந்தது.

எனக்கு சுந்தர்.சி மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. இவ்வளவு நேரம் என்ன அறுக்கிறாரோ? என எண்ணிவிட்டு மீண்டும் பொறுமையாக மேசையில் இருந்த இலக்கத்தைப் பார்த்து புதிதாக அடித்தேன்.

மறுபுறத்தில் தொலைபேசியை எடுக்கும் ஒலி கேட்டதுமே தொப்பிள் கொடி என்ன அப்பறம் என்று கேட்டேன் ரம்பாவிடம்.

“அட என் மகனாச்சே அதுதான்டா தொப்பிள்கொடி உறவு. அதனால் தான்டா எப்படியும் நீ திரும்பி எடுப்பாய் என்று

பச்சைத்தண்ணியும் குடிக்காமல் அரக்காமல் காத்துக் கொண்டு இருந்தேன்.- என்றா என் அம்மா”. ரம்பாவின் குரலுக்குப் பதில் அம்மாவின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன்.

ஓடாத மீற்றரைப் பார்த்தபடியே மீற்றர் ஓடுது அம்மா வைக்கிறேன் நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப் படாதீங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு வைத்துவிட்டேன்.

ஆம் !

அம்மாவுக்கு ஓடாத மீற்றரை ஓடுது என்று சொன்ன பாவமோ என்னமோ, இப்ப ஒரு கதை அடிபடுது ஓசி இலக்கத்துக்கும் காசு வரும் என்று.

அப்படி என்றால் ரம்பாவோட கதைத்த கணக்கு அம்போதான்.

என்ன விலை அழகே!!!

அம்மா, அப்பா, தங்கை, தம்பி, இந்த நால்வரைச் சுற்றி ஓடுகிறது இந்த ஜீவநதி. அவன் கரங்களில் புதுமை, புத்துக் குலுங்கும்.. எதிலும் ஒரு மாறுபட்ட சிந்தனை. ஜெர்மனியில் முஞ்சன் நகரில் அமைந்திருக்கும், அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஓவியம் கற்கின்றான்.

மொடல் அழகி சன்ரா! எல்லோருடனும் கலகலப்பாகப் பேசுவாள். ஜிவிதன் மட்டும் அமைதியான ஒரு நதியாக ஓடக் கொண்டிருந்தான்.. நிர்வாணத் தோற்றத்தில் நிற்கும் அவளை வர்ணங்களுக்குள் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு நின்றனர் மாணவர்கள். ஜீவிதனுக்கு அவளை நிர்வாணமாகக் கண்ட நாள் முதல் அவன் மனதில் ஒரு ஆசை!

இதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது. போட்டிருக்கும் மெல்லிய ஆடைக்குள் புகுந்த மின்கதிர் வீச்சுக்கள் போல் தூரிகை உள் அழகை வெளிக்கொணர்ந்தது. எல்லோர் மனதிலும் அவளது உருவம் முழுமையாகப் பதிந்து ஒரு பிரதியை வெளிக் கொண்டுவந்தது. சிலமாணவர்கள் அவளின் அழகைச் சிறைப்பிடிக்க முடியாத

ஆத்திரத்தில் அவள் அங்க நெளிவுகளை கேலியாக வரைந்து சன்ராவின் மனதைப் புண்படுத்தி மகிழ்ந்தனர்.

ஓவியங்கள் உயிர் பெற்றன. சன்ரா உயிர் பெற்ற ஓவியங்களுடன் உரையாடுவதுபோல் ஒவ்வொரு படங்களாகப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தாள். ஜீவிதன் முழுமூச்சாக சன்ராவின் இதழ் பிரதேசத்தை முழுக் குத்தகைக்கு எடுத்து ஓரத்தில் விழும் இரண்டு பள்ளத் தாக்குகளுக்குள் வர்ணத்துடன் விழுந்து புரண்டு ஒன்றிப்போய் இருந்தான். சன்ராவின் கண்களில் அவன் வரைந்த தனது ஓவியம் ஒரு புதியகோலத்தைக் காட்டியது. அவளுக்கு அவள் மீதே காதல் பிறந்தது. பெண்களை தெய்வீகமாகப் போற்றும் பண்பாடுமிக்க நாட்டில் பிறந்தவன் என்பதை அவனது தூரிகைகளின் அசைவுகள் காட்டிக் கொண்டன. ஆடையில்லாத தன் உடலை எல்லா மாணவர்களும் வரைய ஆடையில்லாத தன் உணர்வை ஜீவிதன் வரைந் திருந்தான். முடிந்த படங்களை எடுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் அவளுக்கு காய்! சொல்லிவிட்டு சென்றனர். ஜீவிதன் படத்தை எடுத்துக்கொண்டு அறையைவிட்டு மெல்ல நகர்ந்தான். சன்ராவிற்கு தன்னுடலில் இருந்த உயிர் ஜீவிதனின் ஓவியத்திற்குள் புகுந்து கொண்டதை உணரமுடிந்தது..தன் ஆடைகளை எடுத்து தன்னை ஒரு முழுப் பெண்ணாக மாற்றிக் கொண்டு சன்ரா வெளியில் வந்தாள்.

கீழே ஒரு பச்சை டயறி விழுந்து கிடந்தது. அதனை எடுத்துப் பார்த்தாள். அது ஜீவிதனின் டயறியேதான். அதில் அவனது விலாசம் தெளிவாக இருந்தது. அப்போதுதான் அவளுக்குத் தெரியும். தான் வசிக்கும் மாடிவீட்டுக்கு பின் புறத்து தெரிவில் அவன் இருப்பது. இரவு முழுக்க அவளின் உயிரற்ற உடல் கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுத்தது. அவளது உடலை ஒரு தூரிகை லேசாகத் தடவிச் செல்வதை அவளால் உணர முடிந்தது. காலை வந்தது. அவளுக்கு ஒரு உற்சாகம். கலைந்து கிடந்த தலைமயிரை அள்ளிச் சொரிகிவிட்டு ஜீன்சை மாட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். கால்கள் ஜீவிதன் அறைவாசல் கதவருகில் சென்று நின்றது. மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டு கதவைத்திறந்தான்.

ரேடியோவில் ரகுமானின் என்னவிலையழகே! உன்னை விலைக்குவாங்க வருவேன் என்ன விலை என்றாலும் தருவேன்! உயிரைக் கூடத்தருவேன் என்று பாடிக்கொண்டு இருந்தது. மொழி புரியாவிட்டாலும் இசை அவளது உடலுக்குள் புகுந்து கொண்டதை அவளது நடைகாட்டியது. நாலுபக்கச் சுவரிலும் மாட்டப்பட்டிருக்கும் படங்களைப் பார்ப்பதற்குள்!

ஜீவிதன் தன் குடும்பப் படங்கள் என அவள் விழிப்புக்கு பதில் கொடுத்தான். ஆனால் ஒரு படம் மட்டும் அவளுக்கு அவன் உறவுக்காரர் போலவே! தெரியவில்லை

அதனைமட்டும் தனியாகக்காட்டிக் கோட்டாள் சன்ரா.அது வேறுயாரும் அல்ல அது அவனைக்

கவர்ந்த வள்ளுவரின் ஓவியம்தான். அவளுக்கும் வள்ளுவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. திரும்பினாள் அவளால் நம்பமுடியவில்லை நேற்று வரைந்த தனது அதேபடம் ஆனால் சில மாற்றங்களுடன் காணப்பட்டது. ஜீவிதன் தனக்குள் பொத்திவைத்திருந்த ஆசையை நேற்றிரவு முழுமையாக்கிக் கொண்டான்.

அவன் இரவு முழுக்க சன்ராவின் படத்துடனேயே கழித்தான். இந்த உணர்வுதான் என்னவோ அவளுக்கும் தனது உடலை தூரிகையினால் தடவுவது போன்ற உணர்வைக் கொடுத்தது.

சன்ராவிற்கு ஜீவிதனை நம்பமுடியவில்லை! இவ்வா? இவ்விடமா? இவ்வளவும் பொதிந்து கிடக்கிறது என எண்ணிக் கொண்டான். நிர்வாணமாய் நின்ற சன்ராவின் ஓவியம் இப்போ சேலை கட்டிய அழகு சுந்தரியாகக் காட்சி கொடுத்தது.

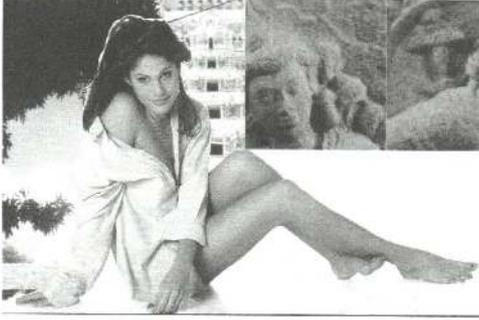
நான்கு வருடமாக எனக்கு ஒரு ஆசை. உனக்குச் சேலைகட்டிப் பார்க்கவேண்டும் என்று அந்த ஆசையை இப்போ நிறைவு செய்து விட்டேன் என்றான் ஜீவிதன். அவள் சிறுகுழந்தை போல் மெய்மறந்து துள்ளினாள். தன்னைப் பெற்றவர்களை அவள் காணவில்லை தன்னுடன் பிறந்தவர்களின் நிழலைக்கூடத் தொட்டதில்லை ஆனால் இங்கு இவன் அறையில் எத்தனை ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பாலும் இந்த நிழல்கள் வந்து அவன் நெஞ்சில் விழுகின்றனவே! இந்த அன்பும் பாசமும் அவளைக்கவர்ந்தது.அவளது மகிழ்ச்சியை உணர்ந்த ஜீவிதன் அவளிடம் கேட்டான்.“எனக்கு நீ உண்மையிலே சேலை கட்ட விருப்பம்” உடூப்பாயா? என்றான். தன் தங்கைக்கு அனுப்ப வைத்திருந்த “படையப்பா” சேலையை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவளுக்கு முதல் தடவையாக நாணம் வந்தது. அந்த நாணத்துடன் அந்தச் சேலையை உடுத்தாள்.

“படையப்பா” சேலை! அடையப்பா அவளுக்கு தூள்கிளிப்பியது. அவனுக்கு அவள் சேலை கட்டிப் பார்க்கவேண்டும் என்றிருந்த ஆசை நிறைவு அடைவதற்குள், அவள் சொன்னாள். “ஜீவிதன் உனக்கு எனக்கு சேலைகட்டிக்கொள்ள ஆசை! அதேபோல் எனக்கும் ஒரு ஆசை உண்டு. அது உன்னைக் கட்டிகொள்ள ஆசை!” என்பதே!

சொன்னவள் ஒருகணம் தயங்கினாள் “தான் ஒரு மொடல் அழகி என்னை எத்தனைகண்கள் கூறுபோட்டிருக்கும் என்னை இவன் கட்டிக்

கொள்ள விரும்பமாட்டான். அவர்களது பண்பாடு இதற்கு இடம் கொடுக்காது” என எண்ணிக் கொண்டாள்.

”ஆனால்!

அவளோ அவளது பெண்மையை நிழலாய்த் தொடர்ந்தவன் அதில் எந்தக்களங்கமும் கிடையாது என்பதை உறுதியாக நம்பினான். மறுகணம் சேலைக்குப் பதிலாக சன்ரா அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

காற்றிடைப் புகா இறுக்கம் அந்த அணைப்பில் இருந்தது. இடைக்கும், இடைக்கும், இடையே! இடையே இல்லை! அங்கு புகுந்த காற்றைக் காணவில்லை என்று வாயு பகவான் தேடி அலைகின்றார். வள்ளுவர் படம் ஆட்டங்கண்டது. தன்னுடைய குறள் எப்படி சன்ராவிற்குப் புரிந்தது. என்ற எண்ணத்தால் வந்த ஆட்டமே! அது. சுவரில் சொந்தங்கள் நிழலாய் நிற்க அவள்மட்டும் அங்கே உயிராய் நின்றாள். இடது காலை சிறுவயதில் கண்ணிவெடியில் சிக்கி பலிகொடுத்த அவன். இன்று இவளின் அன்புமடியில் சிக்கிக் கிடக்கின்றான். அந்தச் சிக்கல்களுக்குள்ளேயும் அவனது குடும்ப முகங்கள் ஒரு முறைவந்து சென்றன .

இங்கே சன்ரா சேலைஅணிந்த ஓவியத்தை எடுத்துச் சென்றாள். அங்கே ஜீவிதனின் தங்கை கல்யாணச் சேலையை உடுத்துக் கொண்டாள்.

எத்தனைபேர் அவள் அழகுக்கு விலைபேசி இருப்பார்கள் ஆனால் ஜீவிதனால் மட்டுமே அந்த விலையைக்கொடுக்க முடிந்தது.

ஆச்சியின் அழகுக்குறிப்பு

நேரத்தைப்பார்க்கிறேன் 6 மணி இன்னும் ஐந்து நிமிடம் படுத்திட்டு எழும்புவோம் 8 மணிக்குத் தானே புகையிரதம் என்று எண்ணியவாறு திரும்பிப் படுத்தேன். என்ன நித்திரையோ 7.30 ஆச்சு

அவசரம் அவசரமாக வெளிக்கிட்டு புகையிரத நிலையத்திற்கு ஓடினேன். அங்கேயும் நீண்ட வரிசைகளாக ரிக்கற் எடுக்க பயணிகள் காத்து நின்றனர்.

ஒருவரிசையில் நிற்க மற்ற வரிசை வேகமாக நகர்வது போன்று இருக்கும். பின்பு நான் அதற்கு மாற நான் முன்நின்ற வரிசை வேகமாக நகருவது மாதிரி இருக்கும். இப்படி நான் பதட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளை புகையிரதம் வர இன்னும் 7 நிமிடமே இருந்தது. இந்த நிலையில் நெஞ்சு படபடக்க ஒருவரிசையிலே நிற்பது என்ற முடிவுடன் நின்றேன்.

ஒருவாறு ரிக்கற் எடுக்கும் இடத்தை நெருங்கிவிட்டேன். எனக்கு முன் 70, 75 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு அழகான ஆச்சி கைப்பையை எடுத்து தான் போகவேண்டிய இடத்தைக் காட்டி அந்த இடத்திற்கு எப்படிப் போனால் கிட்ட எது செலவு குறைவு என நிதானமாக சிரித்துச் சிரித்துக் கேட்டாள் ஆச்சி. சரி ஏதோ ரிக்கற் எடுத்துவிட்டது என நிம்மதி வர அதற்கிடையில் மனம் மாறிய ஆச்சி வேறு ஏதோ மலிவான ரிக்கற்ரைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினாள். என் முகம் வேர்த்துக் கொண்டியது. என்னுடைய நாட்டில் என்றால் இந்தப் பொறுமை வந்திருக்காது. ஜேர்மனி நாடாப்போச்சே எனப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன். இருப்பினும் என்னுடன் கூட்டுச்சேர யாராவது எனக்கு பின் நிற்கிறார்களா என அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தேன். எவருக்கும் என்னைப்போல அவசரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆச்சி ஒருவாறு ரிக்கற் எடுத்துவிட்டு திரும்ப, நான் உடனே ரிக்கற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினேன். ஆனால்! புகையிரதம் என்னை விட்டுப் போவதையே என்னால் காணமுடிந்தது.

இதயம் படபடக்க அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற எனக்கு ஆச்சி புகையிரத நிலையத்தை விட்டு வெளியேறிச் செல்வது தெரிந்தது. ஆச்சிக்கு ஏதேனும் கதை கொடுத்து சாட்டோடு சாட்டாகப் பேசித்தீர்க்க வேண்டும் என்ற முடிவுடன் அவள் செல்லும் பாதையில் காலை வணக்கம் சொல்லி மடக்கினேன்.

ஆச்சியோ மிகவும் கனிவுடன் காலை வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள். பின்பு நான் மெல்லக் கேட்டேன்.

“இவ்வளவு நேரம் வரிசையில் நின்று ரிக்கற் எடுத்துவிட்டு இப்போ எங்கே போகிறாய் “ என்றேன். ஆச்சி சிரித்துக் கொண்டே நான் அடுத்த வாரம் போவதற்கு அல்லவா இப்ப ரிக்கற் எடுத்தேன் என்றாள்.

இப்போது எனக்கு ஆச்சி மீது ஆவேசம் வரவில்லை. மாறாக ஆனந்தம் பொங்கியது.

ஆச்சியின் சிரிப்புக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும், அழகுக்கும் இந்தத்திட்டமிட்ட செயல்தான் காரணம் என்பதை உணரமுடிந்தது.

கடுக்கன்

அந்தச் சேதியைக் கேட்ட நேரத்தில் இருந்து கடுக்கனைத் தேடுகிறேன் காணவில்லை. நெஞ்சு விறைக்கிற மாதிரி கனக்கிறது. தோழுக்கு மிஞ்சினால் பிள்ளைகளுடன் தோழனாகப் பழகவேண்டும் என்று பல மேடைகளில் முழங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் என் சொந்த மேடையில், அப்படிக்கடுக்கனை நினைத்துப்பார்க்க முடியவில்லை. கடுக்கன் என் மகன் தான் என்னுடைய முக்குக் கூட அவனுடைய தோழுக்கு கீழ் தான். என்ன செய்துவிட்டான் என்று நான் கடுக்கனுக்கு அடித்தேன்.

என் பாட்டன் போட்ட கடுக்கனைச் சற்று வித்தி யாசமாக காதில் வளைய மாகப் போட்டுவிட்டான். இதுமட்டுமல்ல ஒரு கொஞ்ச மயிரை வளர்த்து பின்னுக்கு தங்கைச்சியின் இரப்பர் வளையம் ஒன்றை மாட்டி குதிரைவால் கொய்யகம் ஒன்று. இதுற்கெல்லாம் நான் அடிக்கவில்லை. இப்படி இருப்பது நல்லபிள் ளைக்கு அழகல்ல. நீ எதிர் வீட்டுப் பெடியனைப் பார். அவனும் எங்கள் நாட்டில் இருந்து வந்தவன் தான். “மிதிச்ச

இடத்துப் புல்லும் சாகாது” என்பார்களே ! அது அவன் கால்களுக்குத் தான் பொருந்தும் என்பேன். அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு கடுக்கன் மீது கோபம் பத்திக் கொண்டு வரும். இறுதியாக கடுக்கனும் குடுமியும் இல்லாமல் வந்தால் தான் இனி இந்த வீட்டுக் கதவு திறக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு வேலைக்குச் சென்றேன். மாலை வந்தபோது அரசதரப்பு வக்கீல் கடுக்கனின் தாயார் அதாவது என் மனைவி.

கடுக்கனுக்கு தோசைசுட்டுக் கொடுக்க ஒரு கையால் அவன் தன் தலைமுடியை பெண்கள்போல் கையால் வாரிவிட்டுக் கொண்டு,

தோசையைச் சம்பலில் தொட்டுத் தொட்டுச் சாப்பிட்டான். நான் உற்றுப் பார்க்கிறேன் ஏதாவது என் சொல்லுக்கு மதிப்புக்

கொடுத்திருக்கிறானா என்று கன்னத்தில் ஓரமாகக் கிடந்த நாலைஞ்சு மயிரையும் சுருக்கி திரித்த கயிற்றில் தாடி ஒட்டுவது போல் வெட்டி மெல்லிய தாடி விட்டிருந்தான்.

நான் அவன் மீது பாய்ந்தேன். நான் சொன்னேன் இந்த நாகரீகம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை உடனடியாக வெட்டு என்றேன். ஆனால் நீயோ தாடியும் விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய். இந்த நாகரீகம் பிடிக்கவில்லை என்கிறீர்கள் அப்படி என்றால் இதனை நாகரீகம் என்று ஒப்புக் கொள்கிறீர்களே! என்றான் கடுக்கன். வந்த ஆத்திரத்தில் காற்சட்டையில் இருந்த பட்டியை உருவி என்னடா தகப்பனோடை பட்டிமன்றமா நடாத்தப்போறாய் என்று பெலிற்றால் நாலு சாத்துச் சாத்திப்போட்டேன். அவ்வளவு தான் அவனைக் காலையில் இருந்து காணோம்.

இப்போ அவன் புத்தகங்களைக்கிளறிக் கொண்டு அவன் நினைவாகக் கிடந்தேன்.

அவனுடையபாடப் புத்தகத்தில் அவனுக்கு எல்லாப் பாடங்களிலும் நான் என் பாடசாலைக் காலத்தில் கண்ணிலும் காணாத உயர் புள்ளிகளை அவன் பெற்று இருந்தது தெரிந்தது.

தங்கை மீது பாசத்தைப் பொழிகின்றான். நான் அடித் தாலும் தோழுக்கு மிஞ்சிய அவன், தோழனாகவே இருக்கின்றான். எனக்கு என் செயல் மீது வெட்கம்தான் வந்தது.

எப்போதாவது தந்தையாக நான் அவனுடன் பழக ஆசை இருந்தாலும் மனம் அடிக்கடி ஜரோப்பிய காலநிலைமாதிரி மாறிக்கொண்டே இருந்தது.

எனக்கு இப்ப அந்தச் சேதியைக்கேட்ட நேரத்தில் இருந்து என் மகன் காதில் நான் கடுக்கனாக இருக்க ஆசைப்படுகிறேன்.

எதிர்வீட்டுப் பையன் கறுப்புக் காற்சட்டையும் வெள்ளைச் சேட்டும் போட்டுக் கொண்டு தந்தையின் கட்டளைக்குப் பணிந்து நடப்பது

முதல் வீட்டில் இருந்த பாடசாலைக்குப் பறப்படும் அழகை எத்தனை நாள் இரசித்திருப்பேன் அவனைப்போல நீ இரு என்று எத்தனை தரம்

என்னுடைய கடுக்கன் அதுதான் என்மகன் இரவியை ஆத்திரத்தில் திட்டித் தீர்த்திருப்பேன்.

அந்த எதிர்வீட்டுப் பெடியன் இறந்திட்டானாம். மூன்றுமாதம் அவனை வீட்டில் காணவில்லை. இப்போ சொல்கிறார்கள் அந்த அமைதியான பெடியனுக்கு எயிட்ஸ் வந்து இறந்திட்டான் என்று. தாய் தந்தையர் இந்தச் சேதியை வெட்கத்திலை மறைச்சிட்டினம்.

நான் சொல்லுறதை எதனையும் கேட்காத கடுக்கன். இன்று எதிர்வீட்டுப் பெடியன் போல் இரு என்றதை மட்டும் கேட்டுவிடுவானோ என்ற அச்சத்தின் மூழ்கினேன்.

தொலைபேசி மணி அடிக்க ஓடினேன். மகன் இரவிதான் என் அண்ணன் வீட்டில் இருந்து கதைத்தான் “பெரியப்பாவிடம் கணக்குக் கொஞ்சம் கேட்டுப்படிக்க வேண்டும் படித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

இரவு 8 மணிக்கு பெரியப்பாவுடன் வீட்டிற்கு வந்தான்.

காதில் கடுக்கன் இல்லை. தலையில் அந்த சிறிய கொண்டைவால் இல்லை. தன்தோழன் ஒருவன் காதலுக்கு வேறு அர்த்தம் கற்பிக்க முயன்றவேளை அவனிடம் இருந்து அவளைக் காப்பாற்றினான். அப்போ ஏற்பட்ட காயம் இப்போ குடுமி போனபின் வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. சேட்டுக் கூட முதல் தடவையாக அவனுக்கு அளவு எடுத்துத் தைத்தமாதிரி இருந்தது.

எனக்கு இப்படி அவனைப் பார்க்க பயமாக இருந்தது. இப்போ எதிர்வீட்டுச் சம்பவத்தின் பின் ஆடைக்குள்ளும் வெளித்தோற்றத்திலும் மனசைத் தேடுவதை என்மகனா நிறுத்திவிட்டது.

அவனை முன்புமாதிரியே கடுக்கனையும் தலையையும் மாற்றும்படி சொல்லு என்று என் மனைவியிடம் சொல்லுகிறேன்.

அதனை அவனுக்கு நேரில் சொல்ல எனக்கு தகப்பன் என்ற பதவி இன்னும் உதைக்கிறது.

காதிலே கடுக்கன் இருந்தாலும் -அவன்
மனதிலே பண்பாட்டின் மிடுக்கு இருக்கு.

காதலினால் அல்ல

என்னதான் தலைவாரி பூச்சூடி நின்றாலும் என்னவள் தலைமுழுக்கி அந்த ஈரத்துடன் துணிவைத்து சிறுகொண்டை போட்டு வரும் அழகே தனியழகு

(காபுவின் கடிதத்தில் இருந்து)

“என்னதான் இருந்தாலும் உனக்கு இவ்வளவு காதல் தேவை இல்லை. சும்மா காதல் என்ற போர்வையில் நீ அந்தமனுசனுக்கு அடிமையாய் கிடக்கிறாய் உனக்கு ஒன்று என்று என்றால் எவர் செய்யப் போகினம்”

இது ஒவ்வொருநாளும் இடைவேளையின் போது என்னிடம் கேட்கப்படும் கேள்விதான். ஒருத்தனைக் காதலிச்ச அவனைப் பறிகொடுத்தபின் இன்னொருத்தரை மணந்தது இப்படி எல்லாம் பிரச்சனைவரும் என்று எனக்கு அப்பவே தெரியும். இருந்தாலும் இவரைக் கல்யாணம் பண்ணினதிற்கு என்னுடைய இளமையைக் காரணம் காட்டி சக ரீச்சர்மார் கதைக்கிற கதைகள் ஞானிகளுக்குகூட கோவம் உண்டாக்கும் செயல்.

நெஞ்சுவலி என்று பதபதைக்க நான் தான் கோபுவை உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிச் செல்லவேண்டும் என்று பதறி அடித்து ரவி மாஸ்ரரின் காரிலை ஏற்றிக் கொண்டு இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினோம். மருதனாமடம் சந்தை நேரம் சனநேரக்கத்திற்குள் கார் ஓடமுடியாமல் ஆமைபோல நகர கோபு என்ற மடியிலை இரத்தம்

இரத்தமாக வாந்தி எடுக்க எனக்கோ அவருக்கோ உயிர்பிரியப்போகுது என்று தெரியாமல் தவித்தோம்.

.கொஞ்சநேரத்தில் அவற்றை உயிர் எனது மடியிலேயே பிரந்துவிட்டது. என்னால் தாங்க முடியாமல் ஓ என்று கதற ரவி நிதானம் இழக்க கார் விபத்கிற்குளாகியது.

மயக்கம் தெளிஞ்சு பார்த்தபோது கோபுவை அடக்கம் செய்து 5 நாள் ஆச்சு என்றனர். இரவியோ இரண்டு கால்களையும் இழந்து நின்றார்.

.சும்மா இருந்த ரவியை நான் நான்தான் முடமாக்கிவிட்டேன்.

அவரை இனி யார் கட்டப்போகினம்? என்று ரவியின் தாய் கதறியழ ஏதோ ஒரு மனிதநேயத்தில் என்நெஞ்சினில் கோபுவைச் சுமந்து கொண்டு அவருக்காக ஏங்கிய என் கழுத்தினில் ரவியின் தாலியைக் கட்டிக்கொண்டேன். என்னுடைய மனதில் கோபுதான் இருக்கிறார் என்று ரவிக்குத் தெரிந்தும் என்னைக் கட்டிக்கொண்டார். என்னதான் மனிதநேயத்தில் நான் அவரைக் கட்டிக்கொண்டாலும் என் பணிவிடைகள் ஒரு தாய்குரிய கடமைகளுடன் நிற்கமுடியுமா?

முதல் முதல் ரவிஅருகே நான் சென்றபோது அவர் என்னை தன் சக்கர நாற்காலியில் இழுத்து தன்னுடன் அமர்த்தி இதழ்பதித்தார். நான் மரம் அல்லவே மனிதப்பிறப்புத்தானே எனக்கு என் கோபுடனான அந்த இனிய நினைவுகள் மனதை நிறைக்க நான் விலகி ஓடிவிட்டேன்.எதிரே தெரிந்த கண்ணாடி என்னை மீண்டும் கண்ணீர் குளமாக்கியது

."எப்படி நான் தலைவாரி இருந்தாலும் அவர் சொல்லுவார் நான் குளித்துவிட்டு தலையில் துணிவைத்து முடிந்திருக்கும் அழகுதான் தனியழகு என்று..இந்தத் தனியழகை இரசிக்க அவர் இல்லையே என எண்ணும் போது.....சக்கர வண்டி மீண்டும் என்பக்கம் திரும்பியது.

ஓகோ இன்று யூலை 24 ம் திகதியோ?

சரி இன்று உன் கோபுவின் பிறந்த நாள் அதுதான் அவற்றை விருப்பம் போல் தலையை முடிஞ்சு கண்ணாடியில் பார்த்து இரசிக்கிறாயா என்றான் ரவி

. அப்போதுதான் எங்களுக்குள் விரிசல் தொடங்கியது. ரவி மீண்டும் என்னை மென்மையாக அழைத்து நெருப்பு வார்த்தையைக் கொட்டினனார்.

காஞ்சனா என்னுடைய முத்தமோ இல்லை கோபுவின் முத்தமோ உனக்கு பிடிக்கும் என்றார். அதில் மட்டுமல்ல எல்லாவற்றிலுமே ஒப்பீடு தொடர்...

ரவியுடன் என்னால் மனைவியாக வாழமுடியவில்லை. ஒரு ஒப்புக்காகவே வாழத்தலைப்பட்டேன். தினமும் ஏதாவது ஒன்றை இழுத்து என்னுடன் சண்டை பிடிப்பார் ஆனால் நான் எந்தக்காரணம்

கொண்டும் அவர் முடம் என்பதால்தான் நான் இப்படி என அவர் நினைக்கும் படி நடந்தது கிடையாது.

நேற்று இரவு நான் பாடசாலையால் வர தாமதமாகிவிட்டது. ஏன் என்றும் கேக்காமல் கத்தத் தொடங்கிவிட்டார். நான்

விலகிவிலகிச் செல்ல அவர் சக்கர நாற்காலியில் இருந்து என்னை அடிக்கமுயற்சித்தது எனக்குப் புரிந்து விட்டது. நான் சட்டென அவர் அருகில் சென்றேன். பக்கத்தில் இருந்த பூச்சாடியால் எடுத்து என்கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டார். என் கன்னத்தில் கண்ணாடி உடைந்து வெட்டிக்கொண்டது. இந்த நிமிடம் வரை அவர் ஊனம் என்ற நினைப்பே வராமல்தான் நடந்துவருகிறேன் இல்லை என்றால் எந்தப்பெண் இப்படி வலியச்சென்று அடிவாங்குவாள்.

வாழ்கை என்பது இறந்தகாலங்களின் ஒப்பீடுகள் அல்ல நிகழ்காலத்தினதும் எதிர்காலத்தினதும் மதிப்பீடுகளே வாழ்கையாகும். இந்த ஊரும் உலகும் என் இளமைக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டாம் தினம் சுயம்வரமாதல் நடாத்தாமல் இருந்தால் போதாதா?

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் அவர்மேல் வத்திருக்கும் பாசம் காதலினால் அல்லத்தான். இருந்தாலும் என் கோபுவிற்கு அப்பால் ஒரு வாழ்வு உண்டு என்றால் எனக்கு அது இந்த ரவியோடுதான். நான் படியால் விழுந்துதான் என் கன்னங்கள் கண்டிப் போய் இருக்கென்றேன் எனது சக ஆசிரியைகளுக்கு. அவர்களில் ஒருத்தி “படியால் விழுந்தாளோ? இல்லை படிதாண்டி விழுந்தாளோ? யாருக்குத் தெரியும்” என்றபடி வாய்நிறைய பீடாவைக் குதப்பிக்கொண்டு சென்றாள்.

இப்பவும் நான் அவளின் கணவன் என்னுடைய கோபு இறந்தவுடன் என்னைத் தேற்றுவதுபோல் என்னை வருடியதை நான் சொல்லவில்லை. எனக்கு வாய்க்குள் பீடாவை மட்டுமல்ல பிறர்விடையங்களையும் குதப்புவது பிடிக்காது. இதற்கும் மிஞ்சி நான்

தொடர வீரும்பவில்லை.

திருமணம் என்பது வெறும் உடற்சேர்க்கையன்று, அது உணர்ச்சிகளின் சேர்க்கை, சிந்தனைகளின் சேர்க்கை, வாழ்க்கை வழுங்களின் சேர்க்கை

கண்டேக்கர்

உயிர் உள்ள வரை

அவள் மனசு

எந்தப் புதிய பாடல்களிலும் வராதா ஒரு சுகம் இந்த “என் சுவாசக்காற்றே நீயடி” என்ற பாடலில் இருப்பதை என்னால் உணரமுடிகிறது. எப்படி என் இதயத்திற்குள் கவிஞரால் புகமுடிந்தது. “பாவாடைத்தாவணியில்” பார்த்த உருவமா பாடலையே இன்னும் முணுமுணுத்துக்கொண்டு திரிந்த எனக்கு இந்தப் பாடலில் என்னை மறக்க லயிக்க வைத்தவரி “முதல் முதல் வந்த காதல் மயக்கம் மூச்சுக் குழல்களின் வாயை அடைக்கும்” என்பதுதான். சின்ன வயது அப்ப அவரின் தோற்றத்தில் இப்பவும் நினைவில் நிற்பது அந்த கண்களும் கைகளைவிசி நடக்கும் அந்தச் சிறுநடையும் தான்.

பாடசாலைவிட்டு வீட்டிற்கு காறில் வீடுசெல்வதென்றால் இங்குபோல் தாயகத்தில் ஒரு காறில் ஐந்துபேரா? செல்வது குறைந்தது 12 பேர் என்றாலும் ஒரு காறுக்குள் அடுக்கிக் கொண்டுதான் போவார்கள். அதுவும் போதாது என்று செக்கன் றிப் என்று இரண்டாம் முறை பாடசாலைக்கு வந்து கூட்டிச்செல்வதும் வழக்கம். இந்த றிப் மாதம் மாதம் மாறி மாறி வரும். காலையில் முதல் றிப்பிலும் மாலையில் இண்டாம் றிப்பிலும் செல்ல எவரும் விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால் அவரை எனக்கு பிடித்தில் இருந்து காலையில் அந்த முதல் றிப்பும் மாலையில் இரண்டாம் றிப்பும்தான் எனக்கு ஆசையான றிப்பாக இருந்தது.

என் சுவாசக்காற்றே நீயடி

ஒரு கார் ஊருக்குள் ஒரு சைக்கிளை ஒருமுறை தானே விலத்தும். ஆனால் அவருடைய சைக்கிளை குறைந்தது ஆறு தடவை என்றாலும் என்னை விலத்தாமல் நான் வீட்டுக்கு போனது கிடையாது. ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் கார் இறக்கிவிட்டு ஒழுங்கைக்கு உள்ளால் வரும் போதும் அந்த அந்தச் சந்திகளில்

என்னுடைய ஹீரோ! காத்துக்கொண்டு இருப்பார், கண்களால் படம் எடுக்க, இதில் புதுமை என்னவென்றால்

படம் எடுத்தவருக்கு மட்டுமல்ல இருவருக்குமே உடனேயே ஒவ்வொரு கொப்பி கிடைத்துவிடும். ஏன் இப்ப 40 வருடங்களின் பின்னும் இந்தப் படங்கள் தானே என் இதயத்துக்குள் கிடந்து துடிக்கின்றன. அந்தப்பாடலில் வரும் “நினைவுகள் சுவாசமானதே” என்ற வரி எவ்வளவு ஆழமானது. இப்ப இந்தக்கட்டிலில் நான் அந்த சுவாசத்தில்தானே உறங்குகின்றேன். முதல் முதல் வந்த காதல் மயக்கம் மூச்சுக் குழல்களின் வாயை அடைக்கும் என்னுடைய அனுபவம் கவிஞர் வைரமுத்துக்கும் உண்டுபோலும்

தியேட்டரில் படம் தொடங்கு வதற்கு முன் காட்டப்படும் சோடர்ஸ்ட் போல என்னுடைய உறக்கத்திற்கு முன்னாலும் இந்த இனிய நினைவுகளே என்னைத் தாலாட்டி செல்கின்றன. சில சமயங்களில் பார்க்கும் படத்தை விட சோடர்ஸ்ட் நல்லதா அமைந்து விடுவதும் உண்டல்லவா. எனக்கு இன்னும் நித்திரை வரவில்லை மீண்டும் அந்த இளமைக் காலத்திற்குள் இருந்து வெளிவர முடியாமல் துடித்துக்கொண்டு படுக்கின்றேன்.. தோசை சுட்டுத்தாணை நெய்விட்டு அதுவும் முறுக்கலா என்று

சொல்லிவிட்டு தாயைப் பார்த்தபடி நிற்கும் குழந்தையைப் போல் அல்லவா என்னை தனக்கு கடிதம் எழுதித்தரச் சொல்லிவிட்டு காலை வணக்கத்திற்கும் செல்லாமல் வகுப்பறையில் எழுதிக் கொண்டு இருக்கும் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார்.

என்ன நித்திரைவரவில்லையா? என்றபடி என் மார்பில் கைகளைப் போட்டு என் காதில் உள்ள தோட்டை விரல்களால் முறுக்கிக் கொண்டு தூங்கினார் அவர். நானும் அவருடையகாலுக்கு மேல் கால்களைப் போட்டுக் கொண்டு அந்த இனிய நினைவுகளுடன் இணைந்துகொண்டேன்.

அவன் மனசு

என்னை அந்தப்பாடல் ஒன்றுமே செய்யவில்லையா? சும்மாவா அவள் தோட்டை சுற்றினேன். அது எனக்கும் அந்தப்பாடல் முடுக்கிவிட்ட நினைவுகளின் அறிகுறிதான். அவளுக்கு மட்டுமா அது முதற்காதல் எனக்கும் தான் .

கண்ணாலே மட்டும் பேசும் ஒரு பெண் அன்று பாடசாலையிலேயே என் அவள் தான்.காற்றியே கலந்து வரும் மல்லிகைப்பூ வாசத்தை கண்டிருக்கிறோம் ஆனால் அந்த மல்லிகைக் கொடியே நகர்ந்து வருவதை பார்வையாடாமல் என்னவளை நான் காட்டி மகிழ்வதுண்டு. அந்தக் கொடி இடை அது தானாகவே என் மீது படர்ந்து கொண்டது. இப்ப நினைத்தாலும் அந்த சுகம் இறந்த காலம் போல் தோன்றவில்லை எனக்கும் மூச்சு அடைக்கிறது அவளுக்கும் மூச்சு அடைக்கும்.

அவள் “என் சுவாசக்காற்றே” பாடல் சீடியை வேண்டும் போது நான் ஏன் என்று பேசினேன் .மனதுக்குள் ஒரு பயம் அவள் வேண்டாமல் விட்டு விடவாளோ என்பதும் கூடவே இருந்தது.

திரும்பிப் படுக்கின்றேன் அவளின் வெம்மையான சுவாசம் என் நெஞ்சில்பட்டு கொதிக்கின்றது. இருவரும் இணைந்து கொள்கிறோம். அந்த முதற்காதல் சுகத்துடன்.

அவர்கள் மனசு!

காதல் என்றால் இதுவல்லவாகாதல் என்று நீங்கள் எண்ணுவதும், உங்கள் முதல் காதல் சுகத்தை இவர்கள் கிளறிவிட கதையே வாசிக்கமுடியாமல் உங்கள் சொந்தக் காதல் நினைவுகளுக்குள் முழுகுவதும் அவர்கள் மனசுக்கு தெரியாதா என்ன?

ஆனால்!

அவர்கள் மனதில் உள்ளதுதான் உங்களுக்கு புரிந்திருக்க நியாமில்லை.

இருவரும் முதல் காதல் சுகத்துடன் கட்டியணைக் கிறார்கள், உடல்கலந்து உணர்விழக்கிறார்கள் உண்மைதான். ஆனால் அதைவிட வேறு உண்மை ஒன்று உண்டு.

இவள் மனதில் அவன் இல்லை

அவன் மனதில் இவள் இல்லை

இதுதான் அந்த உண்மை. இருவருக்குமே முதற்காதல் அவர்களில் அல்ல.

உடற்குகத்திற்கு இவர்களும், உள்ளத்தின் சுகத்திற்கு அவர்களும், கலந்துகொள்ளும் தனித்தனி வாழ்வில் தான் பல இரவுகளே உலகில் விடிகின்றன.

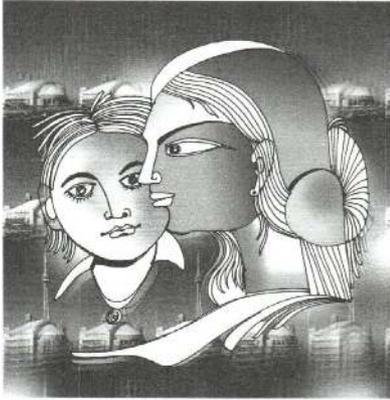
காதல் என்பது புனிதமானது. முதல் முதல் உடலில் புகுந்து, இதயத்தை மலரைவைக்கும் அந்தக்காதல், உடற்கலங்கள் செயல் இழக்கும் வரை அழிவதில்லை.

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்

உலகிலேயே மிகக்கொடிய துன்பம் பிரிவு. இன்று பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தவன் முகுந்தன். தமிழர்களுக்கு இன்று பிரிவு என்றால் அது மரணம் என்று பொருள் கொள்ளமுடியாது. மரணத்ததை விடக் கொடியது உயிருடன் பிரிந்து வாழ்வது. இந்தக் கொடிய வாழ்வினைத்தான் சென்றமாதம் வரை வாழ்தவன் நான் .

தாய்மண்ணை விட்டு என் உயிர்களைக் காணப் பறந்து வந்தேன் ஜெர்மனிக்கு. எனக்கு தரப்பட்ட விசா ஒரு மதம் மட்டுமே! நாளையுடன் எனக்கு விசாமுடிகிறது. என் அன்பின் மொழியை உணரும் நிலையில் சினி இல்லை. நான் வந்த நாளில் இருந்து பலவிதமாக முயற்சித்தது எல்லாம் அந்த ஒரே ஒரு முத்தத்தைப் பெறுவதற்கே!

ஆனால் இதுவரை அவன் உடல் பரிசுத்தைக்கூட என்னால் உணரமுடியவில்லை. இறைவன் ஏன் இப்படி என்னைச் சோதிக்கின்றான். எனக்கும் அவனுக்கும் இடையே இப்படி ஒரு இடைவெளி. இதற்கு யார் காரணம். என்னால் தாங்கமுடியவில்லை நான் பெண்தான். ஆனால் ஒன்றை அடையவேண்டும் என்றால்

பனங்கிளங்கை வாரிவிட்டதுபோல்

சூர்பனைகையாகவும் மாறிய வளும் பெண்தானே! போனால் மூக்கு வந்தால் முத்தம் என்று நேற்று வன்முறையில் இறங்கி விட்டேன்.

இதன்விழைவு இன்னும் எழும்பாமல் தூங்குகிறான் அவன். .டாக்டர்கள் கூட இரவுவந்து பார்த்து விட்டு இது பயத்தால் வந்த காய்ச்சல் என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். மெல்லச்சென்று தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும் சினியின் போர்வையை விலத்திப்பார்க்கின்றேன். கன்னத்தில் அந்த மெல்லிய மயிர்கள்

மினுமினுப்பாக அழகாக ஜொலித்தது. அந்த மயிர்களை தடவிவிட்டுக்கொண்டேன். என்முதல் ஸ்பரிசம் அது.

அவன் தன்னைமறந்து தூங்கும் நிலையில் தான் எனக்குக்கிடைத்தது. என் உடலில் மின்சாரம் பாய்வதுபோன்ற ஒரு உணர்வு. அப்படியே குனிந்து கன்னத்தில் படர்ந்து கிடந்த கோலமயிரை விலத்தி என் ஆசை முத்தத்தை கொடுக்க வளைந்தேன்.

உனக்கு என்ன விசர் முத்திப்போச்சே! இராத்திரித்தானே அவனைக் கொஞ்சப்போறேன் என்று அடம்பிடித்து அவனைத்தாக்கி நெரிச்சு இப்ப பயத்திலை காய்ச்சலில் படுக்கிறான். நீ போறதுக்கு முன்னம் முத்தமில்லை அவனை முடிச்சப்போடுவாய் போலகிடக்குது என்றான் முகுந்தன்.

என் அடிவயிறு கனத்தது. நான் பத்துமதம் சுமந்து பெற்ற என் மகனின் வாயில் இருந்து வந்த வார்த்தைகள் இந்த அன்னியநாடு பெற்ற தாயையே அந்நியனாக்கிவிட்டது எனப்பட்டது. பதினைந்து வயதில் என்னை விட்டுப் பிரிந்தவன் இன்று ஆறுவயது சினிக்கு தகப்பன்.

வந்து ஒரு மாதமாச்சு ஒரு மொழிகூட அவன் பேசுறது எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழ்மொழி அவனுக்கு விளங்கவில்லை என்பதைவிட அவனுக்கு பயத்தை ஊட்டும் ஒருமொழியாம்: இதனை நான் சொல்லவில்லை மருமகள் சொல்கிறாள். நேற்று பக்கத்து வீட்டிற்கு குடிவந்த கிளவுடியா என்ற ஜோர்மன் பெண் வந்து சினியை அழைத்ததும் வாய்நிறையப் புன்னகையோடு ஓடிப்போய் கடப்பிடிக்கின்றான். ஆனால் என்பேரன் ஒருமாதமாக முயன்றும் ஒரு பலனும் இன்றி இன்று என்னால் காய்ச்சலில் துவண்டு கிடக்கின்றான். கிளவுடியாவுக்கு இசைந்த அவன் எனக்கு இசையவில்லை. இந்த இடைவெளிக்கு காரணம் மொழியே! தமிழ் தெரிந்திருந்தால் இந்த இடைவெளி எப்போதோ நெருங்கியிருக்கும்.

வீட்டு வாசல் மணிஅடிக்க கதவைத்திறக்கின்றேன் மருமகள் காலை பிரஞ்சுப்பாசை படித்துவிட்டு வருகிறாள். நேற்று என்மகன் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது.

எனே! ஆம்மா உன்னுடைய மருமகளை சும்மா எண்ணாதே. அவள் பிரஞ்சு, ஜோர்மன், ஆங்கிலம், என்று மும்மொழிப் பண்டிதை என்றான். எனக்கு பண்டிதை என்றால் என்ன என்று மருமளைக் கேட்கவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் கேட்கவில்லை காரணம் அதைவிட விளங்காத ஒன்று என் பேரனுக்கு மருமகள் இட்டபெயர் சினி. இந்தச் சினியின் பொருள்தான் என்ன? மருமகள் மளமள என்று ஒரு மொழியில் கடிந்து தள்ளினாள்.

அது என்னமொழி என்பது எனக்குப்பிரச்சனை இல்லை. ஆனால் அது தமிழ் இல்லை, வீட்டில் ஒரு தமிழ் கண் வெளிச்சத்திலும் இல்லை.

தமிழ் பாட்டுக்கூடக் கேட்டுவிடக்கூடாது என்று மிகக்கடுமையான சட்டம் போடப்பட்டு இருந்தது. பிள்ளைக்கு அது மொழிக் குழப்பத்தை தந்து விடுமாம். முகுந்தன் தன் மனைவியைப்பார்த்து நூடுள் கிடக்கு சாப்பிடுறியா என ஒரு புதுமொழியில் கேட்டான். அவள் ஏதும் பேசவில்லை பழைய முருக்கங்காய்க்கறியை எடுத்து அதற்குள் அங்கு இருந்த கொஞ்சப் புட்டைப் போட்டு ஒரு வளிவளித்துக் கொண்டாள். மொழியைத் துலைத்தவர்களுக்கு இன்னும் முருக்கங்காயையும் செம்மனச்செல்வியின் புட்டையும் விட மனம்மில்லை. மேசையில் பல மொழிப்புத்தகங்களும் சாம்பாராகக் கிடந்தன, அதற்கிடையே நான் நாளை பயணமாக வேண்டிய விமானச்சீட்டும் கிடந்தது.

இப்போ இரவு 10 மணி .நான் பத்துமாதம் சுமந்தவனையும் ,அவன் சுமப்பவனையும் விட்டு என்னைச்சுமந்து செல்ல விமானம் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறது. அந்த சினி என்ற என் செல்லக்கண்ணன் தாயின் சேலையை இலை...இல்லை தாயின் லுங்கியைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். விமான நிலையத்தில் பலமொழிகளிலும் அறிவுப்புகள் தொடர்கின்றன..நான் என் கண்ணின் கன்னங்களைப் பார்க்கின்றேன். பலமொழிகளுக்கூடாக அந்தப்பாரதியின் „கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் உள்ள்தான் கள்வெறி கொள்ளுதடி“ என்ற பாட்டு எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கேட்பதுபோல் உணர்கின்றேன்..

எனக்கு பார்வை மங்குகிறது நெஞ்சுக்குள் ஒரு இறுக்கம் என் கண்களுக்கு இறுதியாகத் தெரிந்தது அந்த சினிக் கண்ணின் அழகுக்கன்னமும் அதில் படந்திருக்கும் பிஞ்சு மயிரும் மட்டுமே! எனக்கு என்ன நடந்தது? நான் உலகைவிட்டு விமானத்தில் பறக்கவில்லை ஆனால் பறக்கின்றேன்.

எனக்கு என்ன நடந்தது என்பது எனக்குத் தெரியாது. உங்களுக்குத்தான் தெரியும்.

வேறு பாஷைகள் கற்பாய் - நீ
வீட்டுவார்த்தை கற்கிலாய் போ! போ!!போ!!!

அவள் நல்லாய் பிட்டவிப்பாள்

அப்பம் சுட்டுவித்த அன்னம்மாவின் படம் மாலைபோடப்பட்டு சுவரில் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டு இருந்தது. அடுப்புச் சூட்டில் சுருங்கிப்போன முகத்தில்கூட தன் மகளை பட்டதாரியாக்கியதன் மகிழ்சி விரிந்து கிடந்தது.

தந்தை அதிகாலை தோட்டத்திற்கு துலாமிதிக்கச்சென்று கால்தடக்கிவிழுந்து இறந்ததும் வாழ்கை கண்ணீர் ஆனதும் எனக்கு இன்றுபோல் தெரிகிறது.

அன்னம்மாவின் தன்மானமும் மன உறுதியும் எவரிடமும் கை ஏந்தவிடவில்லை. தன் மகளைப் படிப்பித்து முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று தன் வாழ்வை தினமும் தீயில் நீராட்டி இடியப்பம் சுட்டு மகளைப் படிக்கவைத்தாள். .

அப்பக்காறி அன்னம்மா என்று ஊரார் அழைக்கும் போது எல்லாம் மகள் அகிலாவிிற்கு வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. அந்த வெட்கம் நீண்டகாலம் நிலைக்கவில்லை. அதுவே அவள் நெஞ்சில் எதிர்காலத்தில் கல்வியிலும், சமூகத்திலும் உயர் அந்தஸ்துடன் வாழவேண்டும் என்கின்ற இலட்சியவேட்கையை உருவாக்கியது.

ஆண் ஆதிக்கத்தால் அமுக்கப்பட்டு அன்று ஆசிரியர் தொழிலைக் கூட பார்க்க முடியாது தன் கணவனாலும்

தந்தையாலும் தடுக்கப்பட தன் அன்னை, அடுப்பம்சரையில் நெருப்புக்குளிக்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதையும் நினைத்த போது அன்று அந்த சமுதாயத்தை அடியோடு மாற்றவேண்டும் என்ற மனம் அவள் உள்ளே புயலாக வீசத்தொடங்கியது. பாடசாலை நாட்கள் முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை பட்டிமன்றம் முதல் பத்திரிகைகள் வரை அகிலாவின் சிந்தனைகள் உயிர்பெற்று பலரையும் விழிப்புறவைத்தன.

“அரிது அரிது மானிடராய் பிறத்தல் அரிது என்று ஓளவை சொன்னது தனிய ஆண்களைமட்டுமா? கைகட்டி சேவகம் செய்ய, ஆண்கள் இருந்த இரையில் எம்மை ஆட்சிசெய்ய காதல்.அன்பு பாரம்பரியம் என்கின்ற போர்வையால் எமக்கு பொன்னாடைபோற்றி நம்மையோ நாம் உணராது ஒரு அடிமைவாழ்வை தருபவர்கள் இந்த ஆண்கள்.”

இப்படி பல கருத்துக்களை தன் கவிதையிலும் பேச்சிலும் முழங்கிய அன்றைய அகிலாவை இருபதுவருட இடைவெளிக்குப்பின் என் “நிலவு ” சஞ்சிகைக்கு ஒரு நேர் காணலுக்காக ஜெர்மனியில் சந்திக்கின்றேன்..

அவள் என்னுடன் பழைய நினைவுகளைமீட்பதும் தன் அன்றாட வீட்டுவேலைகளிலும் கருத்தாகவும் நின்றாள்.

என்ன காந்தன்! என்னிடம் உள்ள திறமைகளை நீங்கள் இப்போ சொல்லும் போதுதான் எனக்கே ஞாபகம் வருகிறது என்றாள் அகிலா..

நீங்கள் இறுதியாக எழுதிய சிறுகதை ஏதும் இருந்தால் தாருங்கள் பார்க்கலாம் என்றேன்.

அவள் இதோ என்றபடி அறைக்குள் சென்று தூக்கிவந்து என் மடியிலேயே தந்துவிட்டு இது சிறுகதை அல்ல இது தான் நான் இறுதியாக எழுதிய நாவல் என்று நிருஷாவை இருத்திவிட்டாள். இளமையில் அகிலாவிற்கு இருந்த அதே உருட்டும் விழிகள்.

“ முகத்தை அலசிவிட்டு வாருங்களேன். இஞ்சை என்னுடன் படித்த காந்தன் வந்திருக்கிறார். என்னை நேர்காணவாம். இரவிவராக காட்ஸ் அடித்துப்போட்டு போதாக்குறைக்கு பட்டையும் அதுதான் பிறன்டியோ கிறண்டி அதையும் போட்டு ஏதோ இரவு வேலைக்கு போனவர்கள் மாதிரி தூங்கிவடியிறியள். இஞ்சாலை வாருங்கோவேன் என்று அழைத்தாள் தன் கணவனை அகிலா.

ரவி உடம்பை முறித்துக்கொண்டு வெளியில் வருகிறார்.நேரம் மாலை 6மணி.இனி அடுத்த ஆட்டம் நண்பர்களுடன் சூதாட்டத்திற்கு செல்லவேண்டும். “பெரிதாக காசை வைத்து விளையாடுவ தில்லைத்தான் ஆனால் அதைவிடப் பொன்னான பெரிய நேரத்தை அல்லவா வைத்து விளையாடுகிறார்கள்” என்றபடி முகம் துடைக்க துவாயைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். ஒரு கையில் தேனீரும் மறுகையில் சிகரட்டும் ஆக இருக்கும் ரவியின் முகம் கழுவி நனைந்த முடியைத் துடைத்து விடுகிறாள் அகிலா.

காந்தனின் பார்வை அன்றைய அகிலாவின் கவிதைகளை மீள அசைபோட்டது.

காலுக்கு சப்பாத்து நூல் கட்டி
அடுக்களையில் நூலாய் இழைத்தும் -நாய்
வாலுக்கும் இல்லா மதிப்புடன்
படுக்கும் பாவையா? பெண்!

நான் தேடும் அகிலாவை இன்று காணவில்லை! கவிதைகள் என்ன
வெறும் எதுகைமோனைக்காக எழுதப்படும் நீர் எழுத்துக்களா? அவள்
தன் மீது கணவனின் கால்கள் தவறுதலாகப் பட்டுவிடக் குனிந்து
அவர் காலைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டுச் சென்றாள்.

அது என் சிந்தனையைக் கலைக்க மீண்டும் என் பேச்சைத்
தொடர்ந்தேன். பேச்சின் நடுவே ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டேன். ரவிக்கு
வேலை இல்லை என்பதும், வேலை தேடி வந்தாலும் விலகிப்போகும்
மனம்படைத்தவர் அவர் என்றும் தெரிந்தது. அதையும் விட ஒன்று
நன்றாகவே தெரிந்து கொண்டேன் கல்லானாலும் கணவன்
புல்லானாலும் புருஷன் என அன்று சொல்பவர்களுக்கு சாட்டை
அடிக்கொடுத்த கவிக்குயில் அகிலா இன்று புல்லையும் கல்லையும்
வணங்கும் வாழ்கைக்குள் வாழ்கிறாள் என்று.

நீங்கள் என்றாலும் எடுத்துச் சொல்லி மீண்டும் அவளை
எழுத்துலகிற்குள் கொண்டுவரலாமே! இருக்கும் மேலதிக பொருளை
மட்டுமல்ல அறிவையும் பகிர்ந்துகொள்வேண்டும் என்பதே ஆன்றோர்
கருத்து.

ஓய்வு நேரங்களில் எதிர்காலச் சந்ததிகளுக்கு உகந்த பல
கட்டுரைகளை எழுதி அனுப்புங்கள் உங்களுக்கு எதிர்காலம்
தலைவணங்கும். என்றேன்

ரவிக்கு குனிந்து சப்பாத்துப் போடமுடியாமல் பியர் வண்டிதடுத்தது.
ஓடிவந்து நூலைக்கட்டிவிட்டாள். அகிலா!

(இது அல்லவா உண்மைக்காதல்.) அவர் ஏதும் பேசவில்லை
மாலைக்காட்சில் விளையாட்டிற்கு நண்பர்களின் இல்லத்தை நோக்கிப்
புறப்படுகிறார்.

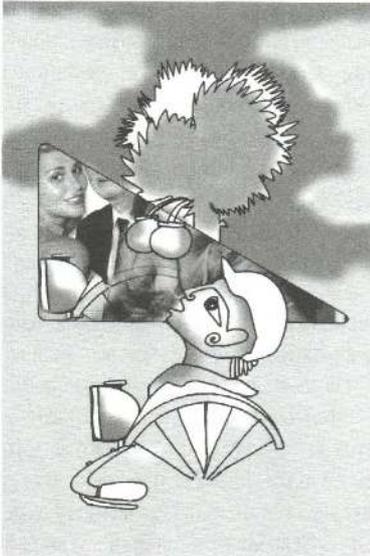
நான் சற்று உரத்த குரலில் கேட்கின்றேன் "சொல்லிப் போட்டுப்
போங்களேன் உங்கள் மனைவியை மீண்டும் எழுதும்படி". முகத்திலே
ஒரு இரப்பர் சிரிப்புடன் சொன்னார் "அவ நல்லாப் பிட்டவிப்பாள்
இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்.". என்றார்.

எனக்கு தற்கொலை செய்யவேண்டும் போல் இருந்தது. எப்படி
என்று கேட்கிறீர்களா? அந்தப் புட்டுப்பானைக்குள் ஒரு வெடிகுண்டோடு
குதிக்கவேண்டும் அவ்வளவுதான்.

தம்பி வயசுக்கு வந்திட்டான்

டே! இடிக்குதடா! கல்லுக்கை விடாதையடா! சும்மா உளக்கடா போய்ச்சேர்ந்திட்டால்சரி! நீ சொல்லுவாய் அப்ப வரைக்கை என்ன உருட்டல்தானே வீட்டை பிந்திப்போனால் எனக்கென்ன உனக்குத் தான் விழும் எனக்குப் பயமில்லை. நான் 2. 30 மணிக்கு வீட்டிலை நின்றதைக் காட்டவென்றே அம்மாட்டை காலமை சுட்டதோசையிலை கடசித்தோசை கிடந்து வேண்டி அடிச்சனான். என்னை அப்பர் மட்டுமல்ல என்றை ஆடு கூட 4 மணிக்கு என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காது. விதானையார் வீடு வேலியிலை கிழுவங்கதியால் மொட்டை ஆட்டைச்சுற்றி போட்டுவிட்டு வந்திட்டன். ஆடு வாயே திறக்காது.

கொஞ்சம் பொறுங்கோ உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லைப் போலகிடக்குது வேறையொன்றும் இல்லை ரவியும் பாலனும்

காங்கேசந்துறை ராஜநாயகி தியேட்டருக்கு சயிக்கிலில் வறுகு கினம். அவைமட்டுமல்ல இன்னும் நாலு எல் போட்டுக்கள் அதில் ஒன்று சீற்றுக்கு வெகுதூரம் பாறுக்குள்ளால் காலைவிட்டு துளாவித் துளாவி பின்னாலை திரத்துகினம். (ஊரிலை சயிக்கிள் ஓடித் தொடங்கிய காலத்தை எண்ணிப்பார்க்கவும்) எம்.ஜி.ஆர் படம் சிவாஜி படம் எல்லாம் விட்டுவிட்டு இங்கிலீசுப் படம் பார்க்கிற விடலைப்பருவம் அவர் களுக்கு அதனால்தான் பக்கத்தில் கிடக்கும் யாழ் தியேட்டரிலை ஓடும் "மறக்கமுடியுமா" படத்தைக் கூட ஓரம்கட்டிவிட்டு சயிக்கிள்கள் ராஜ நாயகி தியேட்டர் பக்கம் ஓடுதுகள் இங்கிலீசுப் படம் பார்க்க

நேற்றுக் கீரிமலையிலை தகப்பனோட சுத்துமாமாவின் அந்தரட்டிக்கு போன ரவி தேத்தண்ணிக் கடைக்கு முன்னாலை உள்ள மதிலில் ஓட்டப்பட்டிருந்த இங்கிலீசுப்பட

நோட்டீசைக் கண்டுவிட்டான். அதுவும் கீழே ஒரு வசனம் -only-சுமாவல்ல "வயசு வந்தவர்களுக்கு மட்டும் " பின்பு கேக்கவா வேண்டும் அதுதான் இந்த ஐந்து சயிக்கிழும் வறுகுது. சயிக்கிகள் காசுகொடுத்து நிற்பாட்டும் தகுதி கிடையாது. சயிக்கிகள் என்று இவ்வளவு துணிவாகச் சொல்வதற்கு காரணம் அந்த இரண்டு சில்லுகளும் தான். முள்ளுக் கம்பி வேலிக்கை ஒரு தள்ளு ஊரிலை குளப்படிப் பசங்கள் என்ற பேரோட செலவாளிகள் என்ற பேரும் இவர்களுக்கு உண்டு. ஆனால் இதில் இரண்டாவது சுத்தப் பொய். இல்லை என்றால் கலரி ரிக்கற் வேண்டுவினமா? பாக்கிறது அடல்ஸ் ஒன்லிப் படம் அதைக் கிட்ட இருந்து பார்த்தால் சுகம் அதிகம் என்று முன்னுக்கு இருக்கினம் என்று நீங்கள் எண்ணினாலும் தம்பில்லை. ஆனால் உண்மையில் அவர்களின் கையிருப்பே ஆளுக்கு 65 சதம் தான்

அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு கலரிக்குள் நுளைந்தாச்சு மூன்று மணியடிச்சு தியேட்டரும் இருளுக்குள் மூழ்கியது. ஞானம் ஸ்ரூடியோவில் இருந்து மில்க்வைற்வரை சிலைற் போட்டுக் காட்டி அவங்கடை பொன்னான நேரத்தை அறுத்துக் கொண்டிருந்தாள் ராஜநாயகி(தியேட்டர்) அவர்கள் திரையைப் பார்க்கவே இல்லை. திமர் என்று சீக்காய் அடி தியேட்டரே அதிர்ந்து போச்சு நிமிர்ந்து திரையை பார்த்தவர்களுக்கு திரையில் மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆரும் கன்னடத்துப் பங்கினி சரோஜாதேவியும் நடக்கும் -அன்பேவா-நாளைமுதல் 4 காட்சிகள் என்று போடப் பட்டிருந்தது. நல்லவேளை இன்று விட்டிருந்தால் இங்கிலீசுப் படம் இல்லை. அடல்ஸ் ஒன்லிப் படம் பார்த்திருக்க முடியாது என்பது போல எல்லோரும் நன்றிப் பெருக்குடன் ரவியை ஒருக்கால் சுறண்டிச்சினம்.

சிங்கம் ஒன்று வட்டத்துக்குள் வந்து தலையைச் சரித்து கர்ச்சித்ததுடன் படம் தொடங்கியது. மொழியும் புரியலை, உடையும் உரியவில்லை எல்லாம் போத்து முடிக்கொண்டு...சீச:சீ அங்கை அப்படி ஒண்டுமில்லை! டேய் ரவி எங்கையடா? பாலன் பொறடா அதெல்லாம் உடனம் வராதடா! (முன் அனுபவம் ரவிக்கு) ரவி என்னத்தைச் சொல்லியும் மற்றவர்களுக்குத் திரையில் எந்த அசுமாத்மும் காணவில்லையே என்ற ஏக்கம் தான். படம் முடியிற கட்டத்தை நெருங்கிவிட்டது. காதலனுக்கும் காதலிக்கும் தேவாலயத்தில் திருமணமும் முடிந்துவிட்டது. எழும்படா போவோம் என்று பாலன் எழும்ப...

கடற்கரையில் அந்த இளம் பெண்ணும் ஆணும் வந்து விழுந்தார்கள். அவளின் உதட்டில் மணல் இருந்தது.

அதைநெருக்கமாகத் திரையில் காட்டினார்கள். அவனது உதடுகள் துடிதுடிப்புடன் அவளை நெருங்கியது. அவர்களுக்கு அருகே ஒரு புகையிரதப் பாதை இருவரும் கட்டி அணைத்தபடி அங்கே! இங்கே ரவியின் தோளை எல்லோரும் இறுக்கிப்பிடித்து மச்சான் அவன் உதட்டில் இருக்கும் மணலுக்கு யோகமடா எனத் தங்கள் "கிக்கை" வெளிப்படுத்தினார்கள். மீண்டும் திரையில் அதே சிவந்த உதடுகள் ஆனால் அந்த மணல்கள் அவள் உதட்டில் இப்போது இல்லை அவன் உதட்டில்தான் இருந்தது.

அவ்வளவுதான் அவர்களை மறைத்துக் கொண்டு அந்த நேரம் பார்த்து அந்த ரெயிலும் குறுக்கால் போனது. காட்சி தூரம் தூரமாகச் சென்று The End என்று முடிந்தது.

எங்கையட அடல்ஸ்ஓன்லி! வெளியில் வா பேசிக்கிறோம் என்றபடி சறத்தை மீண்டும் ஒருமுறை அவிட்டுக் கட்டிக்கொண்டு வெளியேறினார்கள். வெளியேறும்போது நெருக்கத்தைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு பாலன் பாட்டாச் செருப்பால் ரவியின் கால்களை ஆத்திரம் தீர மிதித்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.

காலில் பாம்பு கொத் தின வலி. வெளியில் வந்து காலைப்பார்த்தான் ரவி. பாலனின் அறுந்த பாட்டாச் செருப்புக்கு அடியில் குத்தி யிருந்த தமக்கையின் ஊசி ரவியின் காலைக்கிழித்து இரத்தத்தைக் கொட்டியது . இரத்தம் வடிய வடிய நிமிர்ந்து தியேட்டரில் கட்டிக்கிடந்த இங்கிலீசுப்பட போட்டைப் பார்த்தான்.

அங்கே (Today only) என்று எழுதிக் கிடந்தது. சைக்கிள் செற்றுக்கிள் நின்ற வாச்மன் கணபதி என்ன ரவி இப்ப இப்படி நல்ல படத்திற்கெல்லாம் வரத்தொடங்கிவிட்டாயா என்றான்.

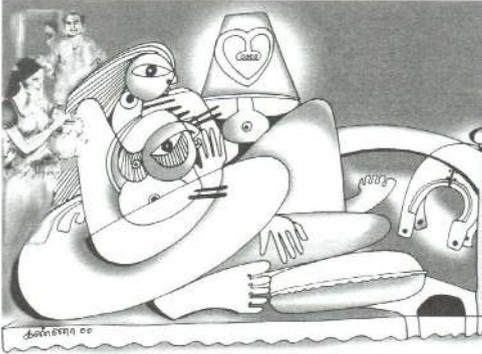
கீரிமலையிலை மதிலில் ஓட்டியிருந்த இந்த இங்கிலீசுப்பட நோட்டீசில் only யை மட்டும் தான் ரவி கண்டான். முன்னுக்கிருந்தது ADULTS அல்ல TODAY தான் என்பதை இப்பதான் தெரிஞ்சு கொண்டான்.

இப்ப அவன் காலில் இரத்தம் கொட்டினாலும் அவனுக்கு நண்பர்கள் மேல் கோபம் இல்லை. அவன் கோபமே இப்ப கீரிமலை மதிலில் TODAY ONLY யில் TODAY த்திண்ட அந்த மாட்டின் மீதுதான்.

கொலுசு சிரித்தது

ஒருபழைய இரவின் பிடியில் இருந்து ஒரு புதிய இரவு விலகிக் கொள்கிறது. அவளும் பெண்தானே என்ற எண்ணம் தலைதூக்க அவள் விடவில்லை. பொழுது புலர்ந்து இதுவரை காலமும் அந்த அறைக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்று வெளியில் உள்ள ஓலைக்குடிசையில் தூங்கி எழுந்தது. அந்த ஜீவனின் அகராதியில் தூக்கம் என்பதற்கு விழிப்பு என்று அர்த்தமாகிவிட்டது. செட்டியார் கால்களை நீட்டி கைகளில் முறுகெடுத்து உடல் அலுப்பை முறித்துக் கொள்கிறார்.

மாலதி தன் கால்களை செட்டியார் மீது போட்டுக் கொண்டு சினுங்குகிறாள். செட்டியாரின் வண்டிக்கு மேலால் இரும்புப் பெட்டி மெல்லத் தெரிகிறது. என்னங்க இந்தக் கொலுசு கறுத்துப் போச்சு புதுசா ஒன்று இன்றைக்கு வாங்கித் தாங்களேன் என்றாள். செட்டியார் "என்ன உனக்கு என்னைப்போல புதுப் புது ஆசையாக வருகிறது பழையது என்றாலே உனக்கு வெறுப்போ" என்கின்றார். "மனமொத்த

தம்பதிகள்" இந்த எண்ணம் மாலதிக்கு வரவே அவள் மெல்ல அவன் தலைமயிரை உயர்த்தி நெற்றியில் ஒரு முத்தம் பதிக்கின்றாள். செட்டியாரின் முதல் மனைவி வஜந்தா நேற்று வரை அளித்த அதே இடத்தில் தான் இவள் முத்தமும் பதிந்து கொண்டது. முதல்

மனைவி வஜந்தா வீட்டின் பின் கோடியைக் கூட்டிப் பெருக்கிக் கொண்டு நிற்கின்றாள் மாலதி அப்போது தான் எழுந்து கிணற்றடிக்குச் செல்லுகின்றாள் பின்பக்கப் படலையில் ஒரு வண்டில் வந்து நிற்கின்றது.

முதல் மனைவி வஜந்தா ஓடிப்போய் தட்டியை (கேற்றை) அவிழ்க்கின்றாள். வண்டியில் இருந்து ஒரு கட்டில் இறக்கப்பட்டு நேராக வஜந்தாவின் குடிசைக்குள் செல்லுகிறது. மாலதிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. செட்டியாரை நேற்று மணம் முடித்ததில் இருந்து முத்த மனைவி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி இருந்தாள். இந்த

இலட்சணத்தில் மாலதியால் இதுவரை கதைக்க முடியவில்லை இருப்பினும் கட்டில் சங்கதி ஒரு கலக்குக் கலக்க வாயைத் திறந்தாள். -உன் குடிசையில்தானே ஒரு கட்டில் இருக்கிறது பின் ஏன் இன்னமொரு கட்டில்? என்றாள். செட்டியாரின் மூத்த மனைவி ஒரு அனுதாபத்துடன் அவளைப் பார்த்தபடியே ஊரை எல்லாம் பகைத்துக் கொண்டு இந்த மனிசனைப் பிடித்திருக்கிறாய் நாளைக்கு ஏதும் நடந்து தென்றால் இந்தக் குடிசைதானே கேடு! அது தான் இப்பவே ஒரு கட்டிலைப் போட்டுவைக்கின்றேன். மாலதி பெருத்த விம்மலுடன் வெளிவிறாந்தையில் நிற்கும் செட்டியாரை நோக்கி ஓடினாள். அங்கே தெருவில் ஒரு பெண் குடத்துடன். மாலதியோ கதவுடன் நின்றாவிட்டாள். செட்டியார் குடத்துடன் செல்லும் செண்பகத்தைப் பார்த்து எங்கவீட்டுத் தண்ணீர் சரியில்லை எனக்கும் ஒரு குடம் தண்ணீர் கொண்டு வருவியோ எனக்கேட்டார். இதைக் கேட்டதும் இடையில் இருந்த குடத்துடன் குரல் வந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தாள் செண்பகம். அவள் முகத்தில் சம்மதம் தெரிந்தது.

அவள் முன் நடந்து செல்ல பின் நின்ற செட்டியார் உன் கால் கொலுசு கறுத்துக் கிடக்குதே நீ சம்மதித்தால் உனக்கு வெள்ளிக் கொலுசு வேண்டித்தருகிறேன் என்றான். இதற்கு மேல் பொறுக்கமுடியாத மாலதி செட்டியார் முன் சீறினாள்.

நீ கெட்ட கேட்டுக்கு அவளையும் உனக்குத் தேவையா? என்றாள். செட்டியார் அமைதியாகப் பதிலளித்தார். "என் மூத்த மனைவி இருக்கும் போதுதானே நீ வந்தாய்? ஏன் நீ இருக்கும் போது இன்னொருத்தி வரப்படாது" என்றான்.

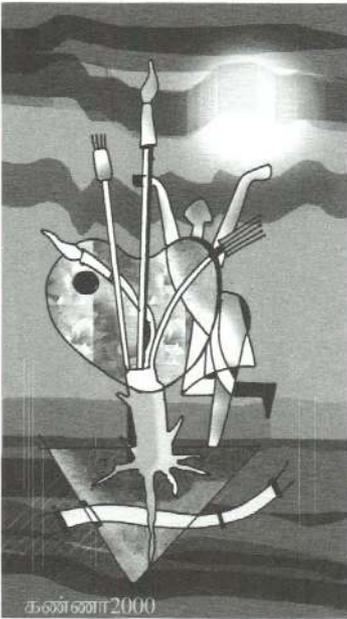
மாலதி தலை குனிந்தாள்...

இப்போது அவளின் கால்களில் இருந்த கொலுசு சிரித்தது.

ஒரு தூரிகையின் பயணம்

கலை

அது ஒரு சிலரால் மட்டுமே படைக்கப்பட்ட ஏனையோர் பார்வையாளர்களாக, ரசிகர்களாக மட்டுமே இருக்கிறார்கள் என எண்ணிவிட முடியாது. ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்திலும் கலை உணர்வு சுடர்விட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இந்தக் கலை உணர்வு உண்டு.. மூளை வளர்ச்சி குன்றிய வாய் பேசமுடியாத ஒரு அசாதாரண மனிதனின் இதயத்தில் இருந்த ஓவியக் கலையின் வர்ணத்தை பாருங்கள்.

செம்மண் பரப்பு. அது இயற்கை அக்கிராமத்திற்குத் தீட்டிய வர்ண்ணம். ஒருகை முகத்தின் அருகே நின்று

நடுங்கியபடி நிற்கும். தாய் போட்டுவிட்ட காற்சட்டை இடையில் வழுகிநிற்கும். தொண்டையில் இருந்து மொழியற்ற காற்றே வந்து கொண்டிருக்கும். அவனை ஈச்சியன் என்றே அழைப்பார்கள். மாமரம் காய்த்துப் பிஞ்சுகள் நிலத்தில் கொட்டும் வேளையில் அதனைப் பொறுக்கி ஈக்கில் குத்தி தேர்

செய்வான். கம்பிகளைக் கண்டால் அதை வளைத்தச் சைக்கிள் செய்வான். அவனுக்குத் தெரிந்த உருவம் எல்லாம் நெளித்துச் செய்வான். இது சிறுபிள்ளைத் தனத்தில் அல்ல அவன் இறுதிவரை செய்து கொண்டிருந்தவைதான். இத்தனைக்கும் அவன் ஊமை. அத்தோடு மூளை வளர்ச்சி குன்றியவனாகவும் இருந்தான். 12 வயது வரைக்கும் காற்சட்டையே போடமாட்டான். அவனுக்கு அதன் அவசியம் தெரியாது. மழை வரப்போகிறது என்றால் மயில்கள் ஆடும் இங்கே

இவனுடைய இதயம் மகிழ்ச்சியில் அடும். காரணம் நனைந்த செம்மண்பரப்பில் இலகுவாக படங்கள் வரையலாம் என்பதற்காகவே!

ஒருமுறை மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கொவில் தேர்த் திருவிழாவிற்கு சென்றுவிட்டுத் தாயுடன் திரும்பினான். அவன் திரும்புகையில் மாவிட்டபுரத்தில் இருந்து தெல்லிப்பளை வரை புகையிரதப் பாதையால் நடந்தே வந்தான். அந்தப் புகையிரதப்பாதை அவன் மனதைக் கவர்ந்திருந்தது. காலையில் மழை கிழுவங் கதியாலில் ஒரு தடி முறித்து நிலத்தில் தேர் ஒன்று தண்டவாளத்தில் வருவது போலவும் தண்டவாளத்தின் நடுப்பகுதியில் விதம் விதமான பூக்களையிடும் வரைந்து முடித்தான். அது ஒரு அற்புத ஓவியமாகக் காட்சியளித்தது. கண்டதைக் கண்டவாறு படைக்காமல் , ஒரு கலைஞனுக்கே உரிய கற்பனைத்துறையுடன் வெளிப்படுத்தியிருந்தான்.

உளர் ராணுவமயமாகியது. அபோது தன் தாயுடன் சேர்ந்து தெல்லிப்பளை தூர்க்கையம்மன் கோவிலில் தங்கினான் ஈச்சியன். ஒரு நாள் இரவு அடைமழை பொழிந்தது மறுநாள் காலையில் இருந்து அவனைக் காணவில்லை. மாலை நெருங்க நெருங்க பயம் அதிகரிக்கவே தாய் அவனைத் தேடி அலைந்தாள். இறுதியாக ஒரு பனைவடலிக்கூடாக ஒரு தண்டவாளம் தெரிந்தது. அது தனது மகன் பொட்ட சித்திரம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அதனைத் தொடர்ந்து ஓடினான். அது பலாலி ராணுவமுகாமை நோக்கிச் சென்றிருந்தது. தாய்க்கும் மகனுக்கும் இடையே இலங்கை ராணுவம் போட்டவேலியை கடந்து செல்லமுடியாது நின்று கதறினான் அவனோ தன் கலைக்கு வேலி கிடையாது என்பவனாக ராணுவமுகாமை நோக்கித் தன் தூரிகையை நகர்த்தி இருந்தான்.

ஒரு தூரிகை சிவப்பு வர்ணத்தில் தோய்ந்தது. இலங்கை இராணுவம் இவன் கதையை யே முடித்துவிட்டது.

உண்மையாக மூளைவளர்ச்சி குன்றினவனாக இருந்த ஈச்சியனுக்கு இறுதிவரை வெலை செய்த உணர்வு ஒன்று என்றாலும் அது கலை உணர்வு மட்டுமே!

மண்ணிலே கலைவளர்த்த அந்த மெல்லிய கலைஞனின் உடலை காகமும் நாய்களும் பகிரந்த கொண்டன.

ஆனால் அவன் தூரிகையாக இருந்த அந்தக் கிழுவந்தடி அந்த ஈரநிலத்தில் ஈச்சியன் மரமாக வேர்விட்டுத் தளிர்ந்து நிற்கிறது.

தூள் கிளப்பிநார்

அம்மா, அப்பா, சகோதரங்கள், நண்பர்கள் இப்படி ஒருவரையும் மறக்காது எல்லோருக்கும் தொலைபேசியில் அடித்துச் சொல்லிவிட்டேன். என் திருமணத்திற்கு பலருக்கு சொல்ல மறந்துவிட்டு பின்பு குறை கேட்டிருக்கிறேன். எனவே இம்முறை இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை கொப்பியில் எழுதிவைத்து ஒருத்தரும் விடாமல் அறிவித்துவிட்டேன். இத்தனைக்கும் அந்த மகிழ்ச்சியான விடையத்தை விளக்க சிலரிடம் பட்டபாடு சொல்லமுடியாது.

மூன்று நாளாக கொழும்புக்குத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு ஒருவாறு மாமாவைப்பிடித்துக் கதைத்தேன். அவருக்கு நேரமில்லை 60 வயதைத் தாண்டவிடாமல் ஒருவருடமாக இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு ஏதோ எக்கவுண்டன் சோதனைக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். நான் ஜெர்மனிக்கு வரும்போது என்னோடு கொழும்புக்கு ஏதோ சோதனை என்று என்னுடன் தான் வந்தவர். ஏதோ அவரைத் தொலைபேசியில் பிடித்த மகிழ்வோடு என் மகிழ்ச்சியான செய்தியையும் சொன்னேன். "மாமா ஸ்ரீவிசாவில் இருந்து டூட்டுங்காகி, உம்பபிறிஸ்ரீவரை சென்று அதிலும் பிறைக்கரிக்குங் பெற்று இப்போ அயன்பேகரும் எடுத்துவிட்டேன்" என்றேன்.

மாமாவின் குரலில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாட என்னைத் திருப்பிக்

கேட்டார். "தம்பி உது எத்தனை வருடக் கோஸ் கட்டாயம் ஜெர்மன் மொழியில் தான் செய்ய வேண்டுமோ இல்லை லண்டன் எக்ஸாம் மாதிரி இங்கிலீசிலும் செய்ய முடியுமோ?" அவருக்கு தானும் செய்தால் என்ன என்ற அவா!

வீட்டுமணி அடிக்க மாமா வை ஒருவாறு நிறுத்தி,

தொலைபேசியை வைத்துவிட்டுக் கதவைத் திறந்தேன். எம்.ஐ.பி வந்தார்கள்.

முகேஷ், இந்திரன், பவான் இவர்கள் மூவரையும்தான் அப்படி அழைப்பேன். எனக்குக் குடியரிமை கிடைத்ததைக் கொண்டாட மேசையில் கொண்டு வந்து விஸ்கி, பிறண்டி, மரியக்கோன் என்ற மூன்று குடிமகனையும் வைத்தார்கள். மூவரும் ஒன்றாகவே திரிந்தாலும் சிகரட்டில் இருந்து குடிவரை எல்லாமே தனித்தனி ரகம்தான்.

இரவிரவாகப் பாட்டும், கும்மாளமும் இடையிடையே இறைச்சிப் பொரியல், "மேல்வீட்டிலும் கீழ்வீட்டிலும் ஜெர்மன்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் குடிக்கிறதுதான் குடிக்கிறீங்கள் கொஞ்சம் சத்தம்போடாமல் குடியுங்களேன்" என்று மனுசி வந்து சொல்ல நான் சொன்னேன் "அவ என்ற ஸ்பொன்சரில் வந்த பெண்சாதி உவவுக்கு எங்கே தெரியப்போகுது இந்த சிற்றிசனுக்குப் பட்டபாடு" என்றேன். அவள் ஒன்றும் கூறாமல் போய்ப்படுத்திட்டாள். முகேஷ் கேட்டான் "என்ன சொல்றா? மேல்வீட்டிலும் கீழ் வீட்டிலும் ஜெர்மன் காரரோ அது அப்பவல்லோ! இப்பதான் நடுவீட்டிலேயும் ஜெர்மன் காரர் வந்திட்டினமே என்று என்னைப் பார்த்து சிரித்தான்.

இரவு மூன்று மணியைத் தாண்டியும் மணிக்கூட்டிற்கு பற்றி இல்லாத படியால் இரவு இளமையாக ஏழு மணியைக் காட்டிக்கொண்டு நின்றது.

விடியவிடிய சிற்றிசன் பாட்டி கொண்டாடிவிட்டு காலை கதவைத்திறந்தேன் வேலைக்குச் செல்ல. காலுக்கடியில் ஒரு துண்டு!

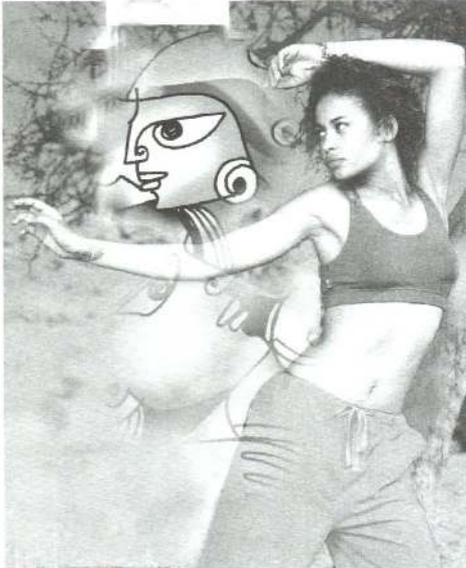
பிரித்துப் பார்த்தேன் அதில் ஷைஸ்ச அவுஸ்லான்டர் (ஜெர்மன் மொழியில் வெளிநாட்டவரை திட்டும் கெட்ட வார்த்தை) என எழுதியிருந்தது. எனக்கு நேற்று வந்த குஞ்சியப்பற்றை கடிதமும், அங்கை அதுதான் வன்னியிலை ஒருபணைமரத்துக் கள்ளு அடித்துப்போட்டு சுதந்திரமாகச் சுத்தும் என்ற குஞ்சியப்புவின் நினைவுதான் வந்தது. ரஜினியின் பாஷையிலை சொல்லறதென்றால் குஞ்சியப்பர் அங்கே தூள்கிளப்பிறார் போங்க!!!

இடைவெளி

அன்று வள்ளுவன் சொன்ன அந்த அணைப்பினை இப்போ நேரே காண்கிறேன்.

ஆம் "அந்தக் காற்றிடைப்புக்கா அணைப்பு" காற்றுக் கூட நுளையமுடியாத ஒரு இறுக்கம். காதல் தமிழுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல உயிர்கள் அனைத்துக்குமே சொந்தமானது என்பார்...

ஆனால் இந்த இரண்டு ஜெர்மனிய நாட்டு இளம்சோடிகளும் அது தமக்குமட்டுமே சொந்தம் என்பதுபோல் நடந்து கொள்கின்றனர். 12 மணியைத் தாண்டிவிட்டது அவர்களுக்கு அந்தப் பன்னிரண்டுமணி இரவினை நினைவூட்டியிருக்கலாம் ஆனால் உண்மையில் மதியம் பன்னிரண்டு மணியேதான். அவன் இழந்துவிட்ட ஏதோ ஒன்றினை அவளின் தலைமயிருக்குள் பிரித்து பிரித்து தேடிக்கொண்டிருந்தான் தன்விரல்களால். கண்கள் இருந்தன காதுகளும் இருந்தன ஆனால் மூக்கையும் இதழ்களையும் காணவில்லை. அப்படி ஒரு நெருக்கம்

அந்த இதழ் பிரதேசத்தில். இடையிடையே அவர்கள் அத்தியா வசியவேலையான மூச்சுவிடுதலுக்காக சில செக்கன்கள் பிரிந்து கூடினர்.

நான் இருப்பது அவர்களின் படுக்கை அறையில்தான். அல்ல. பட்டப்பகலில் பாங் வாசலில். காசினை ஓட்ட மெற்றிக்கில் எடுப்பதற்கான வரிசையில்தான். அவர்களின் பின் காத்து நிற்கின்றேன்.

முதலாவதாக நின்று வருக்கு பணம் தர மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டது போலும் அந்த இயந்திர மனிதன். அவர் அழகாக ஜெர்மன் மொழியில் சைஷ

என்ற கெட்டவார்த்தையை புனிதமாக உச்சரித்துக் கொண்டே நகர்கின்றார்.

இதுவரை ஈருயிர் ஒருயிராக உறவினில் கலந்த அந்த இளசுகள் காசு எடுக்க முன் சென்றனர்.

அவள் தனது மயிரைக் கோதிக் கொண்டு ஒரு மெல்லிய துள்ளலுடன் சென்று தன் இரகசிய இலக்கத்தினை அடித்துக் காசினை எடுக்கின்றாள்.

காதலனோ மூன்று மீற்றர் தள்ளி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து நின்றான்.

அவள் காசு எடுத்ததும் இவன் தன் இரகசிய இலக்கத்தை அடித்தான் இப்போதும் இருவருக்கும் இடையே அந்த இடைவெளி மூன்று மீற்றராகவே இருந்தது.

முத்தமழையில் நனைந்து உறவினில் சங்கமித்து ஈருயிர் ஒன்றாகி இடையில்,இடையேயின்றி நின்ற அந்தக் காதலர்கள் காசு என்றதும் ஒரு இடைவெளி.....

சீச்சி என்னதான் சொன்னாலும் நம்ம காதல் விழியில் தொடங்கினாலும் அது உயிரில் அல்லவா போய்க் கலக்கின்றது.

வெட்கம்

என்னதான் இருந்தாலும் ஒருக்கால் நிமிர்ந்து பார்த்தால் என்னவாம் -கிழவிக்கு இன்னும் தான் குமரி என்று நினைப்பு- இப்படிப் பேத்திக்கு மாப்பிளை பார்த்த தரகன் சொல்லிவிட்டுப் போகிறான். எனக்கு இது புதிது அல்ல எனக்கு எந்த ஆணையும் நிமிர்ந்து பார்க்க துணிச்சல் இல்லைத்தான். ஆனால்....

என்ன அசட்டுத் துணிச்சல்!!! அன்று எனக்கு எப்படித்தான் வந்ததோ? பாடசாலை விட்டு அவர் தெருவில் சயிக்கிளில் வரும்போது நான் வேலிக்குள் நின்று அந்த சிறிய பொட்டுக்கால் பார்த்துக்கொண்டே நிற்கிறேன். அழகு வாத்தியார் வருவது தெரிந்ததும் நான் நீரைக் கண்ட பயிர் போல் ஆகிவிட்டேன். கிட்டவரவர கோபம் வருகிறது அந்தப் பொட்டுக்கால் தூரத்தில் தானே முழுதாகப் பார்க்கலாம். நான் துடித்துக் கொண்டு நின்றேன் 16 வயதில் அப்படி ஒரு துடிப்பா!

என்ன வியப்பு அவரின் சயிக்கின் கரியலில் கட்டியிருந்த புத்தகங்கள் அப்படியே சரிந்து விழுந்து விட்டன. இறங்கிப் பொறுக்கு கின்றார். ஐயோ அப்போ தானே! இந்தப் பொறுக்கியின் கண்களைப் பொறுக்கி எடுத்தார். "அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள் " என்பதற்கு எத்தனை பொருள் சொல்வார்கள் ஆனால் உண்மைப் பொருள் அவர் விழிகளில் அல்லவா கண்டேன்.

இன்று நினைத்தாலும் என் மனசில் அப்படியே இருக்கிறது அந்த முகம். அவர் இறந்து இன்று 60 வருடமாச்சு.

என்றை மகள் முதல், பேத்திவரை என்னை வெட்கம் என்று சொல்லிப் பகிடி பண்ணுவினம். இன்று பேத்திக்குப் பேசிய

மாப்பிள்ளை பெண்பார்க்க வந்து கோலில் இருக்கிறார். எனது பேத்தி இத்துடன் பத்துத் தடவை வந்து கெஞ்சிப் போட்டுப் போட்டாள். ஒருக்காத் தனக்கு வரப்போறவரை வந்து பார்த்து எப்படி இருக்கிறார் என்று சொல்லணை என்று.

என்ன செய்வது எனக்கு அவர் இறக்கும் போது 18 வயது. அவருக்கோ 20 வயது அன்றில் இருந்து இன்றுவரை எந்த ஆண்களையும் நிமிந்து பார்க்க மனசு வருவதில்லை. வெறுப்பல்ல. என்மனதில் அன்று பொட்டுக்குள்ளால் பார்த்த அந்தப் பொட்டான முகம் மறைஞ்சிடப்படாது என்ற ஒரு பயம். இதைப் பலவீனம் என்று நான் எண்ணியது உண்டு ஆனால் இந்த 60 வருடமாக நான் எந்த ஆணையும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் வாழ்ந்திட்டேன். அப்படி என்றால் அது எனக்கு அவர் தந்த பலம்தான். என்னுடைய மகள் கூட என்னை வைத்தே கட்டுரை எழுதி பரிசுகளும் பெற்றிருக்கிறாள். ஆணாதிக்கம் எனக்குப் போர்த்திய பொன்னாடைதனாம் இந்த அச்சம், மடம், நாணம் கண்டறியாத வெட்கம் எல்லாம் என்று கிறுக்குவாள். அதைத்தான் இப்ப தரகனும் தன்னுடைய மொழியிலை "கிழவிக்கு குமரி என்ற நினைப்பு" என்று சொல்லிப்போட்டுப் போகிறான். எனக்கு என்னுடைய மகள் சொல்லவதற்கும் தரகன் சொல்லவதற்கும் தரத்தில் எந்த வேறுபாடும் தெரியவில்லை. ஆனால்!

எந்தக் கட்டுரையாலும் என்ற மனசுக்குள்ள பூட்டிவைச்சிருக்கிற அந்தக் கட்டுடல் கரையாது, இருந்தாலும் தரகன் சொன்னதும் உண்மைதான். நான் குமரிதான்.

அவர் சாகைக்கை எந்தப் பத்தொன்பது வயசிலை இருந்தேனோ இப்பவும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன். ஏன் என்றால் என்ற மனசிலை ஒரு கிழவன் இருக்கவில்லையே! அந்த இருபது வயதுக் குமரன் தானே இருக்கின்றான்.

குமரனை மனசிலை சுமப்பவள் குமரிதானே!

தலைத் தீபாவளி

பமம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோவில் தீபாவளி தினத்தில் வர்ணச் சேலைமயமாகக் காட்சியளித்தது. மல்லிகைப் பூ வாசம் பெண்களின் கூந்தலில் இருந்து புறப்பட்டு நாலாபக்கமும் மணம் பரப்பிக் கொண்டது.

தங்கள் கணவன் மாரின் செல்வாக்கு, அந்தஸ்த்து, செல்வச்செழிப்பு, அன்பு இவற்றின் அடையாளமாகவே தங்கள் சேலைகளைத் தெரிவு செய்திருந்தார்கள் பெண்கள். எந்தப் பெண்களுக்கு எந்த நிறம் எந்தச் சேலை பொருத்தம் என்ற அளவுகோல் அங்கு தொலைந்து பணத்தின் அளவுகோல் மட்டுமே உயர்ந்து நின்றது.

புத்தம்புது ரோயாற்றா காறில் வந்து இறங்கினார்கள் டாக்டர் பிரதீப்பும் அவன் மனைவியும். அக்கம் பக்கத்தில் நின்றவர்கள் பார்வை எல்லாம் அவர்களையே மொய்த்தது. கொழும்பில் இன்று பிரபல டாக்டர் அவர். பெண்களுக்கு அவரின் மனைவி உடுத்திவரும் சேலை மீதே கண்ணாய் இருந்தது. தேவகி கார்க் கதவைச் சாற்றிவிட்டு முன்னே இருந்த பின்னலை பின் எறிந்துவிட்டு இறங்கினாள்.

பக்கத்தில் நின்ற பங்கஜம் "என்ன இந்த மனுசி மனிசனின் பேரைக் கெடுக்க என்றே இந்தச் சேலையை உடுத்து வந்திருக்குது" என்றாள். மற்றும் ஒருத்தி டாக்டர் கஞ்சப் பயல் மனிசிக்கு எதுவும் வேண்டிக் கொடுப்பதில்லை தனக்கு மட்டும் ரோயாட்டா கார் என்று திட்டிக்கொண்டாள்.

லலிதா ரெக்ஸ் ரயில் உரிமையாளர் எதேட்சையாக எதிரில் தென்பட்ட பிரதீப்பின் மனைவியைக் கண்டு திகைப்புற்றார். சென்ற வாரம்தானே தலைத் தீபாவளி என்று என்னுடைய கட்டையில் 30

அயிரம் ரூபாய்க்கு சேலை வாங்கிச் சென்றார். ஆனால் இன்று 300 ரூபாவும் பெறாத ஒரு வொயில் சேலையுடன் வந்திருக்கிறாள் என ஆச்சரியப் பட்டுக் கொண்டார். மனைவியின் இந்தச் செயல் பிரதீப்புக்கும் ஆச்சரியம்தான் ஆனால் அவர் அவளிடம் கேட்கவில்லை தீபாவளியன்று ஏன் அவள் இஸ்ரத்திற்கு மாறாகக் கதைப்பான் என்று இருந்துவிட்டான்.

இருந்தும் கோவில் பூஜை வேளையிலும் பக்தர்கள் எல்லோரும் தேவகியைப் பார்த்து ஏதோ வேண்டிக் கொண்டது போல் கதைத்ததை பிரதீப் அவதானித்துக் கொண்டான்.

கோவில் முடிந்து அப்படியே வீடு வந்ததும் பிரதீப் கேட்டான் - தேவகி உன் விருப்பத்திற்கு நான் எப்போதும் இடையில் நின்றதில்லை நிற்கப்போவதும் இல்லை. ஆனால் எவ்வளவு ஆசையாக நான் வேண்டித்தந்த அந்த விலை உயர்ந்த சேலையை தலைத்தீபாவளிக்கு அணியாமல் இந்தப் பழைய சேலையை அணிந்திருக்கிறாய்....

மனதிற்கு சங்கடம் என்றால் பதில் தேவையில்லை-. என்று நிறுத்திக் கொண்டான்.

தேவகி ஒரு நிமிடம் மௌனமாகி இதழ்களை விரித்துக் கொண்டாள்.

பிரதீப் "இது எனக்கு என் பெற்றோர் வேண்டித்தந்த முதற் சேலை, நான் ஒரு சாதாரண விவசாயியின் மகள். என்னைப் படிப்பித்து இன்று உங்களையும் எனக்கு மணமுடித்து என்னை இவ்வளவு சந்தோசமாக வாழவைத்தவர்கள் அவர்கள். இன்று வன்னிக் காட்டில் வாழ்கிறார்கள். எத்தனை முறை கேட்டும் கொழும்பு வர மறுத்துவிட்டார்கள். இவர்கள் அன்பாக எனக்கு வேண்டித் தந்த அந்த முதற் சேலைதானே எனக்கு தலைச்சேலை. அதற்கு ஈடிணை ஏது? உங்களைப் புண்படுத்துவதாக எண்ண வேண்டாம் மற்றவர்களுக்கு பணம் மட்டுமே வெளியில் தெரியும். ஆனால் அன்பின் பெறுமதி எமக்குத் தெரியுமல்லவா" எனக் கூறிமுடித்தாள்.

அவளின் எளிமையான கோலம், அவளின் உள்ளத்தில் தங்கச் சிம்மாசனம் இட்டு அமர்ந்து கொண்டது.

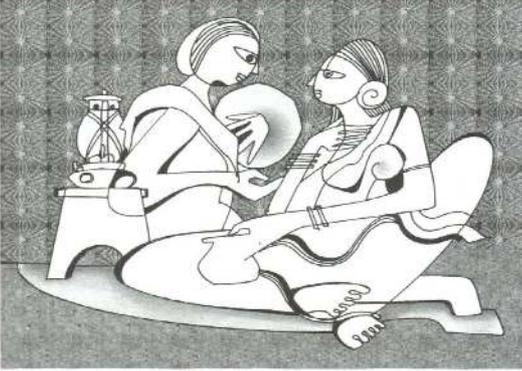
இடியப்பமும் சம்பலும்

அம்மா அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு அறிமுகம் செய்து தந்த நிலவு இன்னும் தென்னம் வட்டுக்குள் நிற்கிறது. தந்தை அறிமுகப்படுத்திச் சென்ற சஞ்சிகை “மதிஒளி” மங்கிய என்கண் பார்வைக்குள்ளும் பிரகாசிக்கிறது. அரிக்கன்லாம்பு ஒளியில் நேற்று கனடாவில் இருந்து வந்த அறிவியல் கட்டுரைகளை இனம் பிரிக்கின்றேன். தமிழர் தகவலில் வந்த கட்டுரை ஒன்று இம்மாத “மதிஒளி”க்கு தேர்வாகிறது.

2000 ஆண்டில் கண்ணியால் பாரியபிரச்சனை!

முன்பெல்லாம் இந்த 2000 ஆண்டுச் சமாச்சாரங்களில் மனம் அதிகம் ஈடுபடுவதில்லை. இப்போ எப்படியும்

பஸ்சைப்பிடித்திருவேன் என்று நடந்து பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை அண்மித்த முதியவரின் நிலை எனக்கு. அதனால் சஞ்சிகையின் ஒவ்வொரு இதழிலும் இந்த 2000 ஆண்டு முக்கிய இடத்தைப்பிடித்துக் கொள்கிறது. இருந்தும் ஒட்டுசுட்டானில் இருந்து செல்வந்து அழைத்தால் போகவும் ஆபுத்தமாத்தான் இருக்கின்றேன்.

நந்தினிக்கு மூன்று கிழ-
மையாக ஒரே
காய்ச்சல், முனகிக்
கொண்டு என்னருகில்
வருகிறாள். நந்தினி
என்ற பெயரைப் பார்த்து
என் பேத்தி என்று
எண்ணிவிடாதீர்கள்.
அவள்தான் என்
மனைவி. அவள் மனசு
போன்று அவள்
பெயரும் இளமை-

யாகவே இருக்கிறது.

என்ன இருட்டுக்குள் வைத்துக் கிண்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் வந்து இடியப்பத்திற்கு ஒரு சம்பல் இடியுங்கோவேன். காய்ச்சலுக்கு நாக்குசுட்டுப்போச்சு உறைப்பாய் ஏதும் சாப்பிடவேண்டும் போல் இருக்கு என்றாள் நந்தினி.

இந்த இடியப்பமும் சம்பலும் உன்னுடைய அறிமுகம்தான் எனக்கு அது இன்னும் நெஞ்சுக்குள் இருக்குது. நெஞ்சுக்குள் இருப்பது

என்ன கோப்பைக்குள் வருமே வந்து இடியுங்கோ சம்பலை என்றபடி திரும்பும் நந்தினியின் கையைப்பிடித்து நிறுத்துகிறேன்.

ஒருக்கால் இந்தகட்டுரையைப் படியேன் எனக்கு இந்தக்கண்ணும் ஒத்துவருகுது இல்லை என்றபடி அவளிடம் நீட்டினேன். அவள் வாசித்தாள் அந்தக் குயிலின் குரல் காய்ச்சலில் கரகரத்துப் போய் இருந்தாலும் கருத்தைக் கவனித்தேன்.

“சுமார் 30 வருடங்களுக்கு முன்பு கணினியில் சேமிக்க இடத்தை சிக்கனப் படுத்துவதற்காக திகதிகளில் வரும் ஆண்டைச் சுருக்கி எழுதுவதற்கு கையாண்டமுறை இன்று 2000 ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் தருணத்தில், மனித வாக்கத்திற்கே சவாலாக அமையும் ஒரு மாபெரும் பிரச்சனையை தோற்றுவித்திருக்கிறது. இதனைச் சிக்கனம் என்று சொல்வதா? தயாரிப்பாளர்களின் கவனக்குறைவென்று குற்றம் சாட்டுவதா? இதனால் ஏற்படும் தாக்கங்கள் தான் யாவை? இதனை வாசித்தபின்பு நீங்களே முடிவுசெய்து கொள்ளுங்கள். இந்தப் பிரச்சனை எவ்வாறு தோன்றியது?

கணனி சாதாரண திகதிகளை நாள் - மாதம்- வருடம் என்ற வடிவத்தில் சேமித்து வைக்கின்றது. 1960, 1970 ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட Program களில் சேமிக்கும் இடத்தை சிக்கனப்படுத்துவதற்காக வருடத்தை இரண்டு இலக்கத்தால் மாத்திரம் குறித்தார்கள் உதாரணமாக 1999 ம் ஆண்டு தைமாதம் 1ம் திகதியை எப்படிக் குறிப்பிடலாம் 01.01.99

1900 ஆண்டு தை மாதம் 1ம் திகதியை எப்படிக் குறிப்பிடலாம் 01.01.00

இப்போது இரண்டாயிரம் ஆண்டு தை மாதம் 1ம் திகதியை எப்படிக் குறிப்பிடலாம் 01.01.00 இங்குதான் பிரச்சனையே ஆரம்பமாகின்றது. அதாவது இறுதி இரண்டு இலக்கங்களையும் ஆண்டிற்குப் பாவிப்பதால் கணனியைப் பொறுத்தமட்டில் 1900 ஆண்டையும் 2000 ஆண்டையும் வேறுபடுத்த முடியாது. இரண்டுமே 01.01.00 இதனால் ஏற்படும் விளைவுகளோ விபரீதமானவை.”

நான் படிப்பிக்கிற காலத்திலேயே பிள்ளைகள் 66, 67 என்று ஆண்டைக் குறித்தால் என்ன உங்களுக்கு அலுப்போ 1966, 1967 என்று எழுதுவதற்கு என்று கண்டித்திருக்கிறேன். நந்தினியோ நீங்கள் எல்லாம் அளவெட்டியில் பிறந்ததுக்கு அமெரிக்காவில்

பிறந்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சனையே வந்திருக்காது என்றாள். உனக்கு காய்ச்சல் என்றாலும் குதக்கம் விட்டுவிடவில்லை என்று நான் சொல்லிவிட்டு 2000 ஆண்டில் அப்படி என்னதான் பிரச்சனையோ தொடர்ந்து படிக்கச் சொன்னேன்.

“2000 ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் போது ஓடிக்கொண்டிருக்கும் புகைவண்டி இடையில் நிற்கலாம். மின்சாரம் துண்டிக்கப்படலாம். வங்கியில் உள்ள இயந்திரத்தில் காசு எடுக்க முடியாமல் போகலாம். போக்குவரத்து சமீக்கைஞர்கள் தான்தோன்றித்தனமாக இயங்கலாம். விமானிபத்துக்கள் ஏற்படலாம்.”

இதுகளை இந்த வன்னியில் எதற்குப் பிரசாரிப்பான் வாங்கோ வந்து சம்பலை இடியுங்கோவேன். பொறு நந்தினி ஏன் இங்குமட்டும் என்ன இந்த சுப்பசொனிக்ுகுகள் சிலசமயம் ஏறினா இறக்கமுடியாமல் போய்விடுமோ? என்றேன். இப்பமட்டும் என்ன ஏறுகிற விமானம் எல்லாம் நினைச்ச இடத்திலை இறங்கிறதே? கடலுக்குள்தானே இறங்குது. சரி!சரி மிச்சத்தையும் வாசித்து விடுகிறேன் நீங்க பட்டது பாடு என்றபடி தொடர்ந்து வாசித்தாள் நந்தினி....

99 ம் ஆண்டிற்குரிய பணத்தைக் கட்டும்போது 2000 ஆண்டை 1900 ஆண்டாக கணனி கருதி 99 வருடங்களுக்கான அபராதக் கட்டணத்தைக் கட்டும்படி உங்களுக்கு பற்றுச் சீட்டு வரலாம்”.

ஏன் நந்தினி ஒருபக்கமாகவே யோசிப்பான் இதுவே இரண்டு மாத வட்டி வங்கி மக்களுக்கு கொடுக்கவேண்டியதாக இருந்தால் 99 வருடகாலத்தின் வட்டியை அல்லவா வழங்கும். கடவுளே! பார்த்திங்களா தமிழனின் முளை எங்கேபோகிறது என்று? என்றபடி வாசிப்பைத் தொடர்ந்தாள்..

“2000 ஆண்டில் இந்தக்கணணியின் பிரச்சனையால் உலகத்தில் பல இன்னல்கள் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. இதனால் மக்கள் மேற்குலகில் இன்று ஒருவித அச்சத்திற்குள்ளாகி இருக்கின்றனர்.”

சரி சரி நிப்பாட்டு போதும். ஏன் பயமாக்கிடக்கே? இல்லை இது சுத்திச்சுத்தி 2000 ஆண்டு உலகம் அழியப்போகுது என்றதைத்தானே உறுதியாக்கிது. என்றேன்.

அதற்கு அவள் உங்களை எனக்குத்தெரியாதா என்ன 69 இல்.... பின்பும் பார் நந்தினி 69 என்றுதானே சொல்லுறாய் 1969 என்று சொல்லேன் என்றேன். சரியப்பா 1969 இல் சந்திரனில் காலடி ஆம்ஸ்ரோங் வைக்கும்போது வானொலிப் பெட்டிக்கு முன்னாலை சனம் குந்தியிருந்து அதிசயிக்க, நீங்கள் மட்டும் காலடிவைக்கும் நேரம் உலகம் அழிஞ்சிடும் என்று பயத்திலை என்னுடைய முந்தானைக்குள் அல்லவே ஒளிஞ்சிருந்த நீங்கள்.

உங்களைப் போன்றவர்களை வைரமுத்து கண்டிருந்தால் “நாளை உலகம் அழியும் என்றால் அன்பே என்னசெய்வாய்?” என்றபாடலுக்கு முந்தானையில் ஒளிந்துகொள்வேன் என்றுதான் எழுதியிருப்பார்.

உனக்குப் பகிடி!

அங்கே சனம் என்ன பாடுபடப்போகுதோ? பாதிச்சனத்திற்குமேல் ஆசிய நாட்டுப்பக்கம் தைமாதத்திற்கு முன்வர விமானங்களுக்கு கூட பதிவுசெய்துவிட்டார்களாம். ஏனப்பா இந்தக் குப்பைகளுக்குள் அவை வருகினம். ஏன் போனவருடம் உங்கடை தம்பி வெளிநாட்டில் இருந்து கொழும்பு வந்தபோது, இன்னும் பனைக்குத்தான் போறீங்களோ இல்லைக் கக்கூசு கிக்கூசு எண்டு ஏதாச்சும் உங்கடைபக்கம் இருக்கோவென்று கிண்டல் விடவில்லையே!

நான் மட்டும் அப்ப பக்கத்திலை நின்றுருந்தால் நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வன்னிக்கு வரப்பட்ட கஷ்டத்தையும் யோசியாது உங்கடை தம்பியின் கதைக்கு அவரைப் பனைக்குமட்டும் அல்ல எங்கேயேன் கண்ணிவெடியிலைதான் அதுக்கு குந்தக் காட்டியிருப்பேன்.

சரி சரி விடு! உனக்கெல்லாம் புருஷனா நான் வாச்சிருக்கப்படாது காசிதான் சரி!

என்ன காசியோ?

அதுதான் உணர்ச்சிக் கவிஞரைச் சொன்னேன் அவருடைய விசிறிதானே அப்போ! என்றேன். இப்போமட்டும் என்ன? என்று நந்தினியின் மனம் கேட்டுக்கொண்டது ஆனால் வெளியே சொல்லவில்லை. இந்த ஆம்பிளைகளுக்கு எதுவாக இருந்தாலும் தங்களைத்தான் நினைக்கவேண்டும் என்று ஒரு ஏக்கம். ஏதோ தன்னைச் சிவன் கோவிலுக்கு விடுவதேபொருள் என்று நினைத்தபடி வாசித்த கட்டுரையை பக்கத்தில் வைத்து விட்டு அந்த நல்லெண்ணை அரிக்கன் லாம்பை எடுத்துக்கொண்டு எதிரில் இருந்த அடுக்களைக்குச் சென்றாள். உறிக்குமேல் கிடந்த இடியப் பத்தட்டுக்களை எடுத்து வைத்துவிட்டு இடியப்பத்தைப் புளிந்தாள்.

கையில் வலிமை குன்றிவிட்டதை உணர்ந்த நான் அவளுக்குத் தெரியாமலேயே இடியப்ப உரலின் கண்களைச் சற்று பெருப்பித்துவிட்டிருந்தேன். பறனில் கிடக்கும் செத்தல் முளாகாயில் எடுத்து சம்பல் அரைத்து முடித்துவிட்டேன். ஆனால் கலக்கவில்லை அது அவளுக்குத்தான் அந்தக்கலவை இரகசியம் தெரியும் என்னை இத்தனைகாலமாக அந்தக் கலவைக்குள்தான் கலந்து வைத்திருக்கிறாள்.

தென்னை வட்டுக்குள் நின்ற நிலவுக்கும் பசிபோல் அதுவும் இப்போமேலே சென்று எங்களை எட்டிப்பார்க்குது. எனக்கோ இந்தக் கண்ணியின் பிரச்சனை மனதுக்குள் ஒருவித பயத்தோடு குடைந்தபடிதான் இருக்கு. அவளோ சற்றும் அதுபற்றி அலட்டிக் கொள்ளாதவளாக தயிர் உறைக்குள் பாலைவிட்டு முடிவைக்கிறாள்.

அவள் போக்கிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இங்கு கண்ணியால் என்ன பிரச்சனை வரப்போகிறது.

காலையானதும் சூரியன் வருவான்.

மாலையானதும் நிலாமகள் வருவாள்.

காலையும் மாலையும் பால்தரும் பசுக்கள்.

முற்றத்தில் பூத்தமல்லிகை

பெண்களின் கூந்தலைக் காதலிக்கும்.

வேலைக்கு வயல்.

மூச்சுக்கு சுதந்திரம்

நம்பிக்கைக்குத் தம்பி

உயிரோடு ஓட்டிய காதல் போன்று எங்கள் வாழ்வும் இயற்கையோடு ஓட்டியவாழ்வு. எமக்கென்ன என்ற நினைப்புத்தான் அவள் அள்ளிச்சொருகிய கொப்பயகம் கூட எடுப்பாக இருக்கக்காரணம். எவ்வளவு சிக்கல்கள் போராட்டத்தில் இடியப்பத்தைப் போல் இருந்தாலும் சுதந்திரச் சம்பலில் தொட்டுத் தொட்டு இந்தத் திண்ணையில் அவளோடு சேர்ந்து உண்ணும் மகிழ்ச்சி எங்கே வரும். எங்களைப் பிரிக்க இந்தக் கணணியென்ன கண்ணிவெடியாலும் முடியாது என்ற நினைவோடு இடியப்பத்தை சம்பலில் தொட்டுச் சாப்பிடுகிறேன்.

எனக்கு விக்கல் எடுக்கிறது. அவள்கைகள் தண்ணீர்ச்செம்பை எடுக்கிறது.அவளுக்கோ நெற்றி வியர்க்கிறது. அதனை ஒத்த எனது கை என் தோளில் உள்ள துண்டை எடுக்கிறது.

ஜெர்மன்வீடு

எட்டு வருடங்கள் எப்படிப்பறந்ததோ தெரியவில்லை அப்படி ஒரு வேகம். ஜெர்மனியில் அன்று இனிநாம் எல் லோரும் இனி இங்கே ஒரு கிராமம் ஒரு குடும்பம் என்று நினைத்த வேளையில் திடீர் என்று வீசத் தொடங்கிய கனடியக்காற்று பலரை மீண்டும் ஒரு இடம் பெயர்வுக்கு இட்டுச்சென்றது. பிள்ளைகள் படிப்பு என்ற ஒரே காரணம்தான். இந்தப் பாச்சலுக்கு அன்று காரணமாக இருந்தது. இன்று இங்கும் பிள்ளைகள் படித்து நன்றாக வரலாம் என்பதற்கு அன்று இன்று போல் சான்றுகள் இருக்க வில்லைத்தான். .

இன்று விடுமுறைக்கு கனடா சென்ற எனக்கு என்னோடும் என் பிள்ளை களோடும் பழகிய அந்த முகங் களைக்காண வந்த ஆசை இயல்பானதே!. ஜெர்மனியில் என் வீட்டிற்கு எதிர்வீட்டில் இருந்த

சத்தியாவை எப்படி மறக்கமுடியும் அந்த பிஞ்சுகள் நான்கும் மாமா மாமா என்று என்னுடன் பழகிய நாட்களை மறக்கமுடியாது. கனடாவில் அந்த ஜெர்மன் வீட்டிற்குள் நுளைந்தேன்.

சத்தியாவின் மனைவி பாமா கழுத்தை ஒருபுறம் சரித்தவண்ணம் வந்து கதவைத்திறந்து எங்களை வரவேற்றார். என்ன கழுத்துப் பிடிப்போ எனக்கேட போமா என எண்ணிய எனக்கு எட்டுவருடத்தின் பின் பார்க்கின்றோம் ஆரம் பத்தையே ஒரு நோயோடா தொடங்கவேண்டும் என்று அமைதி காத்துக்கொண்டு உள் நுழைந்தேன். பாமா எங்கடை பழைய

ஜெர்மன் நண்பர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று சுழுக்கிய கழுத்துக்குள் கதைத்தபோது தான் தெரிந்தது கழுத்துக்குள் ரெலிபோன் என்று.. பாமா தன் சிநேகிதி தேவகிக்கு சொன்னாள் “உடுப்பு தோய்ச்சு மினுக்கினது கூட எனக்கு தெரிய வில்லை உன்னோடகதைச்சா பொழுது இப்படிப்பறக்கிறது! பின்பு எடுக்கிறேன் என்று சொல்லி கழுத்துக்குள் இருந்த அந்த இலவசக்காரிகையை

எடுத்து மேசையில் வைத்தாள். எனக்கு நம்பமுடியவில்லை வீடா இல்லை மாளிகையை தமிழர்களால் இப்படி அழகாக ஒரு வீட்டை வெளிநாட்டில் நிர்வாகிக்க முடியுமா என ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. எப்படிக்கனடா? என்றவாறு கதையைத் தொடக்கினோம். ஓ! போகுது வேலையும் வீடும் இப்படியேபோகிறது என்றாள் பாமா. நானும் மனைவியும் ஹோலில் இருந்தோம் அந்த ஹோல் மனிதர்கள் பாவித்தமைக்கான அறிகுறியே இல்லை கிட்டத்தட்ட ஒரு காட்சி அறைபோன்று அழகாக இருந்தது. பாமா மெல்ல எழுந்து நடந்து நடந்து கதைக்கத் தொடங்கினாள். என்மனைவியும் அவளின் நடைக்குபின்னே செல்ல அந்த நடை மூன்று மாடிவீட்டையும் ஒரு உலா நேர்முக வர்ணனையுடன் சுற்றிகாட்டி முடிந்தது.

ஒவ்வொன்றைக்காட்டும் போதும் அவர் ஜெர்மனியில் இதுகள் கட்டும்போது அவர் இங்கு இல்லை என்று தனக்கு ஏக்கம்தான் என்பதை தன் பேச்சுக்கிடையே பாமா வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. இலங்கையில் வீடுகட்டும் போதும் என்ற மனுசன் அரக்கவே இல்லை அவருக்கு வீடு என்றால் உயிர். இப்பவும் இனிக்காணும் வரும்படி சொன்னால், இல்லையாம் முன்னுக்கிருக்கும் அந்தக்காணிக்குள்ளும் ஒரு கடைமாதிரி ஒன்றை நாலு வருடத்துக்குள் கட்டிப்போட்டுத்தான் கனடா வருவாராம். கனடாவில் உழைத்து கட்டுவதை விட ஜெர்மனியில் உழைத்து கனடாவில் வீடுகட்டுவது சுகம்தான்.

ஆனால் எனக்கு அந்த சுகத்தில் நாம் இழுக்கிற சுகங்கள் மீளமுடியாதவை எனப்பட்டது.

.பாமாவின் கதைகள் வீடும் வாகனமும் காசும் என்று சுற்றி சுற்றிவரும் வேளை....

வீட்டு மணி ஒலித்தது. பாமா கதைவத்திறக்க அன்று ஜெர்மனியில் 4 வயதில் இருந்த கடைக்குட்டி சர்மிலா 12 வயது மங்கையாக என்முன் காட்சி அளித்தாள். சார்மிலா மாமாவை ஞாபகம் இருக்கா என்று அவள் அருகில் நெருங்கினேன். அந்தப்பிஞ்சு முகத்தில் தாயின் முகத்தில் இல்லாத ஒரு ஏக்கம் பிரதிபலிக்க சிரித்துக்கொண்டு தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.பாமா வீடுகாட்டிய அலுப்பில் ஒரு கதிரையில் அமர்ந்துவிட்டாள். கழுத்து மீண்டும் எப்படிச் சுழக்கியதோ தெரியவில்லை அந்த தொலை பேசிக்காரிகை கழுத்துக்குள் மீண்டும் வந்துவிட்டாள். மேல்மாடிப் படியில் அந்த பிஞ்சுகால்கள் வந்து அரைவாசியில் நிற்பதைக்கண்டு என்ன? சார்மிலா உங்கடை அறையைக் காட்டப் போறீங்களா என்றபடி எழுந்து அவள் அறைக்குச் சென்றேன்.

.மாமா இந்தாங்கோ என்று புத்தகம் இருக்கும் தட்டில் இருந்து ஒரு அல்பத்தை எடுத்துத் தந்தாள். அந்த அல்பம் முழுக்க அவள்

அப்பாபடம் நிறைந்திருந்தது. எட்டுவருடங்களாக தகப்பன் ஜெர்மனியில் உழைத்து எத்தனைமாடி கட்டியாச்சு. இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் காண வில்லையே என்ற ஏக்கம் தாய் பாமாவுக்கு.

ஆனால்..

பிள்ளைக்கோ தன் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் அருகில் இருந்து காணவில்லையே என்ற ஏக்கம்.

என் நெஞ்சில் சத்தியாமீது வெறுப்புத் தோன்றவில்லை. மனிதரை வெறுக்கலாம் மரங்களை எப்படி வெறுப்பது.

மீண்டும் ஜெர்மனி திரும்பியவுடன் சர்மிளா தந்தையிடம் கொடுக்கும்படி தந்த தன் கல்வி வளர்ச்சி சம்மந்தமான படங்களைக் சத்தியாவிடம் கொடுப்பதற்காக வீட்டு மணியை அழுத்தினேன். இரவுவேலை முடிந்து பகலை இரவாக்கும் முயற்சியில் இருந்த சத்தியா முனகினபடி கதவைத் திறந்தார். நான் படங்களைக் கொடுத்தேன்.

ஒரு அமாவாசையில் பெளர்ணமி வந்தால் போல் ஒரு விடிந்த முகத்தடன் என் புதுவீட்டுப்படங்களா? என்றுபடி வாங்கிக்கொண்டார்.

எட்டிப்பார்த்தேன் சத்தியாவின் நண்பன் நேற்று பார்க்காத படம் ஒன்றை பார்க்க வீடியோ கசட்டை றீவைன் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தான். சத்தியா தான் இழந்த வாழ்கையை எப்படி?..

என்ன வீடியோ கசற்றா?

கைவீட்டுப் போன பணம் திரும்பலாம்
ஆனால் கைவீட்டுப்போன
காலம் திரும்புமா?

சுட்டபழம்

வீரகேசரி ,தினகரன், தவச, டெயிலி நியூஸ் இவைகள் எல்லாம் பத்திரிகைகளாக இருந்து படுக்கைகளாகி விட்டநேரம். காஞ்சனாவின் தொடையில் மூட்டைப்பூச்சி துளைத்துக்கொண்டு இருக்கிறது. கதிரையில் அடிக்கடி தன் இருப்பை மாற்றி இருந்தாலும் மூட்டைப்பூச்சி விடுவதாக இல்லை.

இவள் என்ன சத்திரிய குலமா? நேற்றுப் பார்த்த சிவாஜியின் கர்ணன் படம் தான் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. கர்ணனில் சிவாஜியின் தொடையில் வண்டு ஒன்று துளைபோடுகிறது அல்லவா? அதே தான் இங்கே அந்த வண்டுக்குப் பதில் மூட்டைப் பூச்சி பொறுக்கமுடியவில்லை அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து படிக்கட்டுக்கு வருகிறாள்.

கொலை பெருக்கி மன்னிக் கவும்.... ஒலிபெருக்கி மழலை பேசுகிறது கொழும்பு கொட்டுவை விற்றுப் புதப்பட்ட பதுளைக்குச் செல்லும் கருகதி புகைவண்டி நான்கு மணிட்டியாலம் டாமதமாக வரும். இதற்கெல்லாம் கடுகதி என்று ஏன் பெயர் வைச்சாங்களோ? தமிழனைக் கொல்ல வேண்டும் என்றால் முதலில் தமிழைக் கொல்ல வேண்டும் என்று தெரிந்துதான் இப்படி அறிவிக் கிறார்கள். எனக் காஞ்சனா முணுமுணுத்துக் கொண்டு படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள்.

பொல்காவலைப் புகையிரத நிலையம் இது. துருப்பிடித்த மணிக்கூடு இப்போது நேரம் இரவு 12 மணி எனக்காட்டிக் கொண்டு நின்றது. கொண்டுவந்த பிளாஸ்டிக் பாக்குக்

குள்ளால் இரண்டு முருக்கங்காய் தாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருகிறோம் என்பதை படியால் ஏறுபவர் இறங்குபவர்களுக்கு எல்லாம் குத்திக்காட்டிக் கொண்டு இருந்தது. காஞ்சனா படியில் அமர்ந்த படியே தன்னுடைய சூட்கேசில் சார்ந்து கொண்டாள்.

சற்றுமுன் நான்கு படிதள்ளி ஒரு காதல் ஜோடி தாய் மகனுக்கு பேன் பார்ப்பது போல இருந்தார்கள். இப்படித்தான் அன்று தான் இருக்க மோகன் கீழ்ப்படியில் இருந்து கொண்டு தன் முழங்காலில் தலைவைத்துப் படுத்திருப்பார். அன்று வந்த அந்தச்சகம் இன்னும் அவளின் உடலில் இருப்பதை அவளின் முகத்தில் தோன்றிய நாணம் காட்டியது. இப்போதும் அவர் வெகுதூரத்தில் இல்லை ஆனால் வாழ்க்கையில் வெகுதூரத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். அவள் கண்ணெதிரே தெரியும் அந்தத் தபாற்கந்தோரில் தான் போஸ் மாஸ்ராக வேலை செய்கின்றார்.

இந்த நிமிடம் நினைத்தாலும் மறுநிமிடம் மோகனின் வீட்டில் சென்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த ஓய்வு தன் மனத்தில் உள்ள காயத்தை மேலும் பெருக்கிவிடும் என எண்ணி இருந்திட்டாள் அங்கே அல்லவா காஞ்சனா மோகனிடம் முதல் முத்த முத்திரையை பெற்றுக் கொண்டாள். இந்த பொல்காவலைச்சந்தியிலே பயணிகள் இறங்கி ஏறுவார்கள் ஆனால் இறங்கிய இவளோ இன்னும் ஏறவே இல்லை.

கீழே ஒரே சத்தம். பிளாட்பாரத்தின் மேல் அமைந்துள்ள தங்குமறையின் படிக்களை விட்டுவிட்டு இறங்கி பலரும் ஓடுகின்றனர். எதிரே வந்த பொதிதூக்கும் ஒரு கழுபண்டாவின் கழுகுப்பார்வை எதையோ தூக்குவது போல் இருந்தது. காஞ்சனா தன் சேலையை சரிபார்த்து தன் சோலைவனப்பை முடிந்தவரை மறைத்துக் கொண்டாள். திடீர் என மின்சாரம் நிற்கிறது இருள் சூழ்கிறது பெண்களின் அபயஒலி வாணைப் பிளக்கிறது. அவளை அறியாமலே அவள் ஓடிச் சென்று மோகனின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுகிறாள். எவரை வாழ்வில் சந்திக்கக்கூடாது என எண்ணினாளோ அவரின் வீட்டு வாசலை மிதிக்கும் படி விதிவிளையாடிவிட்டது. காஞ்சனாவின் குரல் கேட்டு அதிர்ச்சியுடன் திறக்கின்றான் மோகன்.

வீடு வெறிச்சோடிக்கிடந்தது மோகனின் மனைவி பிரசவத்திற்காக யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டாள். காஞ்சனா தான் வரவேண்டிய சூழலை மோகனுக்குக் கூறிவிட்டு சோபாவுக்குள் முடங்கிக் கொண்டாள். மோகனின் தாய் தங்கள் காதல் நிறைவேறக் கூடாது என நஞ்சருந்தி இறந்ததும் தாயின் ஆத்மா சாந்தி அடைய வேண்டும் என்பதற்காக வேறு பெண்ணை மோகன் மணந்ததும் அவளுக்கு நியாயமாகத் தெரிந்தாலும் அவளின் பெண்மை அவனை மன்னிக்கத் தயாராக இல்லை. கோலில் தாயின் படம் மாட்டப்பட்டு அதற்கு வெண்சங்கு மாலையும் போடப்பட்டிருந்தது. மோகன் தேனீர் ஊற்றிக் கொண்டு வந்தான் ஆனால் அங்கு காஞ்சனாவைக் காணவில்லை. அவள் எதிரறையில் உடை மாற்றிக் கொண்டு நின்றாள். அவன் மனம்

அறையினுள் செல்லத் துடித்தாலும் ஏதோ ஒரு உணர்வு தடுத்துக் கொண்டே நின்றது. அவன் மனம் தனக்குள்ளே ஆயிரம் கேள்விகளைக் கேட்டுமுடித்தது. காமத்தக்கு அப்பால் அவனை ஏதோ ஒன்று அவளை எட்டிப்பார்க்கத் தூண்ட எட்டிப்பார்த்தான். அங்கே!

அவளின் பொங்கும் இளமையைச் சிறைப்பிடித்திருந்தசேலை இடைவரை சுதந்திரம் வளங்கியிருந்தது. காதல் போராட்டத்தில் அன்று ஏற்பட்ட காயம் அவள் நெஞ்சில் தெரிந்தது. அறையின் அலுமாரியில் இருந்த கண்ணாடியில் மோகனின் உருவத்தைக் கண்டுவிட்டாள் காஞ்சனா! அவளின் கண்களில் அணல் பறந்தது. வெளியில் காழகனுக்கு அஞ்சித்தான் இங்கு ஓடிவந்தேன் இதைவிட நான் வெளியில் கற்பழிக்கப் பட்டிருந்தாலும் கவலையில்லை என்று கத்தினாள். மோகன் அன்று இந்த உடலும் உள்ளமும் உங்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்திருக்கலாம் ஆனால் இன்று அப்படி இல்லை என்றான்.

மோகன் மன்றாடினான். உண்மையில் நான் எந்த கெட்ட எண்ணத்தூடலும் பார்க்கவில்லை அன்று நான் சிகரட் குடிக்கும் போது அதனைப் பறித்து இனி என்றும் குடிக்கப்படாது என்றபடி உன் மார்பிலே சுட்டுக்கொண்டாயே அந்தப் புனிதமான அழியாத அன்புச் சின்னத்தை பார்க்கவே பார்த்தேன் என்றான்.

அவளின் கண்கள் கலங்கின இந்தக் கண்ணீருக்கு அர்த்தம் இன்றும் உங்கள் காதலி என எண்ணிவிடாதீர்கள். என் காதல் எப்போதோ இறந்துவிட்டது என்றபடியே கட்டிலில் சாய்ந்துவிட்டாள்.

உள்ளேயும் வெளியேயும் கலவரங்கள் வெளியிலே அம்பாள் கபே எரிந்துகொண்டிருந்தது.

காலை ஒரே நிசப்தம் காஞ்சனா குளித்துவிட்டு வெளியேவந்தாள் அவளின் கழுத்தில் தாயின் படத்தில் போடப்பட்டிருந்த சங்குமாலை தொங்கியது.

மோகனின் இதயம் நொருங்க அப்படியே சோபாவில் அமர்ந்திட்டான். காஞ்சனாவிற்கு செய்தது துரோகம் எனப்பட்டது. காஞ்சனா அவளின் விழிகளை நோக்கியபடியே ஒரு ஞானியின் உணர்வோடு சொன்னான்.

காதலுக்கு முடிவு திருமணம் மட்டும் அல்ல. காதல் என்பது ஒரு தவமாகவும் இருக்கலாம் என்றான்.

மோகன் அவளின் கரங்களைப்பிடித்துக் கொண்டு சொன்னான் இது கையல்ல கால் என்றே நினைத்துக் கொள் என்மீது உண்மை அன்பு இருந்தால் நீ ஒருவரைத் திருமணம் செய்யத்தான் வேண்டும் என்றான். உங்களுக்காக என் நெஞ்சிலே சூடு போட்டபோது சுடவில்லை, வலிக்கவும் இல்லை. ஆனால் இந்தச் சின்னத்தடன் இன்னொருவரை அணைத்தால் அப்போதே இந்தக் காயம் சுடும் என் இதயத்தையே சுட்டெரிக்கும் என்றாள். சுட்டவன் நான் வாழும்போது நீ மட்டும் ஏன் வாழப்படாது என்றான். என்னையும் உங்கள் மனைவியையும் ஒரே இதயக்கூட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கைக்கு வாழ்வு என்று பெயர் என்றால் எனக்கு அந்த வாழ்வு தேவை இல்லை என்றாள் காஞ்சனா.

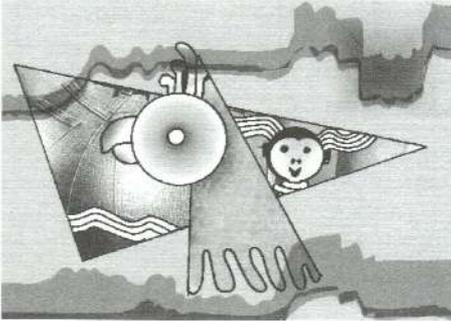
ஒருகணம் இமைகளை மூடி ஒரு யோக நிலைக்கு சென்று திரும்பினாள். காதல் இவளுக்கு வாழ்வைக் கொடுக்காவிட்டாலும் ஞானத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. நெஞ்சை நிமிர்த்தி அன்று சுட்ட இடத்தில் கைகளை பதித்துக் கொண்டு சொன்னாள் 'இது சுட்ட பழம் இனிமேல் முளைக்காது' என்று.

ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பித்திருந்தபடியால் பொல்காவலையில் மயான அமைதி நிலவியது. தந்திக் கம்பத்தில் மட்டும் ஒரு குருவி தனித்து இருந்தது.

கெட்டவார்த்தையா! கேட்டவார்த்தையா?

எனக்கு ஒருபறம் சிரிப்பு வந்தாலும் அவன் இந்த வார்த்தையை எங்கு கேட்டிருப்பான். என்று எண்ணாமல் இருக்கமுடியவில்லை. குழப்படி செய்தால் முதலில் அவனுக்கு அடிப்பது நான்தான். ஆனால் இந்தமுறை எனக்கு அவனுக்கு அடிக்கத் தோன்றவில்லை. இது என் மகனுக்கு மட்டுமல்ல என் மனைவிக்கும் அதிசயம்தான்.

நேற்று இரவில் இருந்துதான் பிள்ளைக்கு அடித்துப் போட்டேன் என்ற கவலையை விட ஏன் அப்பா நீங்கள் பிள்ளைக்கு அடிக்கவில்லை என்ற யோசனை தான் அவளுக்கு. அந்தக் கெட்டவார்த்தையை எங்கே கேட்டிருப்பான் அல்லது வாசித்திருப்பான் வயது 7 தானே!

இலங்கையில் என்றால் எந்தப் பெரிய கட்டுப்பாடான கல்லூரியாக இருந்தாலும் மலசலகூடத்திற்கு வெள்ளையடித்தால் உடன் தெரிந்து விடும். பரிசோதனைக்கு என மேலிடத்திலிருந்து யாரோ வருகிறார்கள் என்று. வெள்ளையடிப்பது சுகாதாரத்திற்கு மட்டும் அல்ல. அங்கு

எழுதப்பட்டிருக்கும் புதுக்கவிதைகளை மறைப்பதற்குத்தான். அங்கே புரிகிற பாசையில் புரியாத பல விடயங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

ஆனால் இங்கு புரியாத பாசையில் புரியும் பல விடயங்களை தொலைக்காட்சியில் அல்லவா காட்டித் தொலைக்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய மகனுக்கு சுத்தத் தமிழில் நாலு வார்த்தை பேசத்தெரியாது. வெளிநாட்டிற்கு வந்ததில் இருந்து ஆங்கிலமும், ஜெர்மனும்தான் தாய்ப்பாஷையாப் போச்சு. அப்படி இருந்தும் -குண்டி- என்று அழகாகத் தமிழில் எப்படிச் சொல்லியிருப்பான்.

அதுவும் ஒரு பெடியனுக்குச் சொன்னாலும் பறவாயில்லை. இவன் ஒரு பெட்டைக்கு சொல்லியிருக்கிறானே!... அதிலும் ஒரு இத்தாலிக்காற பெடியனுக்கு பாடசாலையில் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறான். -குண்டி- என்றால் பெண் என்று. இதைக் கேட்ட அந்த இத்தாலிச் சிறுவன் என்னுடைய மகன் வகுப்பில் படிக்கும்

சுகந்தி என்ற சிறுமியிடம் You are Very beutyfull குண்டி என்று சொல்லியிருக்கின்றான்.

இதைக் கேட்ட அந்தச் சிறுமி அழுது கொண்டு வீட்டில் வந்து சொல்ல விசாரணை முடுக்கிவிடப்பட்டு கடைசியில் என்னுடைய மகனில் வந்து விழுந்தது. மகனுக்கு என்னுடைய ஆள் சாத்துசாத்தென்று சாத்தியிருக்கிறார். சுகந்திக்கு குண்டி என்றால் என்ன என்று விளங்கியது என்று அவளுடைய அம்மா சாத்தவே இல்லை.

எனக்கு இது பெரிய புதினமில்லை. நான்கூடச் சின்னவயதிலை ஆசிரியையிடம் குண்டனுக்கு எதிர்ச் சொல் என்ன என்று கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அது அங்கே அதிசயமல்ல. இலங்கையில் நாம் நிறைய அந்தச் சொற்கள் கேட்கலாம். பனங்கள்ளுக்கு உள்ளேயும் கெட்டவார்த்தை இருக்கு என்று என்னுடைய தாத்தா சொல்லுவார். அதனால்தானாம் அதைக் குடிச்சதும் அந்தக் கெட்டவார்த்தைகள் மேலே வருது என்று.

ஆனால் இங்கு எங்கே என் பிள்ளை வெளியே கூடத் தனியாகச் செல்வதில்லை. எப்படித்தான் இந்தக் குண்டி என்ற வார்த்தையை கற்றுக் கொண்டானோ என எண்ணிக் கொண்டே இருந்தேன்.

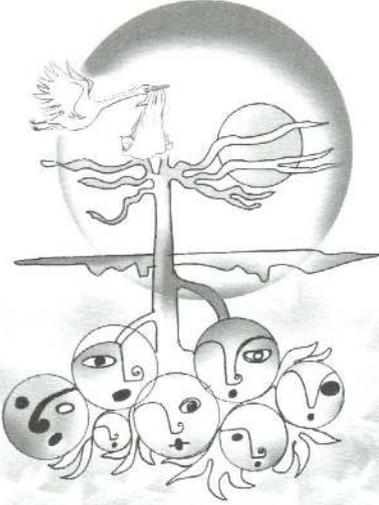
என் மனைவி கடைக்குட்டிக்கு கிளியைக் காட்டிக்காட்டி உணவு ஊட்டிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது . மகள் சாப்பிட மாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்க அவளால் பொறுக்கமுடியவில்லை. -வருகிற ஆத்திரத்துக்கு குண்டியைக் கிள்ளி கிளிக்கு போட்டுவிடுவேன் என்றாள்.

அப்படி என்றால் மகன் சொன்னது கெட்டவார்த்தையா? கெட்டவார்த்தையா?

புலம் பெயர்ந்த புறாக்கள்

வேலை! வேலை! வேலை இது தான் வாழ்க்கை எனும் பதிய தத்துவம் ஒன்று எழுதப் படுகிறது.

இன்று புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்களின் குடும்பங்களில் பிள்ளைகளை

நன்றாக வளர்க்கவேண்டும் சமூகத்தில் சிறந்தவர்களாக வேண்டும் என்கிற இலட்சியம் தான் மாதவனையும் மாதவியையும் இயந்திரமாக இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

பொழுது சாய்கின்றவேளை இலண்டன் தெருக்களில் நடைபெறும் காரர்களின் தடையோட்டப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்று ஒருவாறு வீடுவந்து சேர்ந்தான் மாதவன்.

மாதவி கணவன் வேலைக்குச் சென்று திரும்பும்வரை வீட்டில் இருந்து கொண்டே வருமானம் பெறக்கூடிய சின்னச் சின்ன வேலைகளாகச் செய்து கொண்டிருப்பாள்.

இதனால் தன் கணவன் நான்குமணி நேரம் என்றாலும்

தூங்கமுடிகிறது என்பதுதான் அந்த வேலையில் கிடைக்கும் வருமானத்தைவிட மகிழ்வானதாக அவளுக்கு இருந்தது.

மாதவியின் பகல்பொழுது இப்படி அமையும். அடுப்பில் பருப்பு மேசையில் பிளவுஸ் கட்டிங் பின் அடுப்பில் அரிசி மனத்துக்குள் ஒரு ஆய்வு வேகமாகத் தொடங்கும். தாய் தந்தையர்களை எப்படியும் இந்தவருடம் இங்கு எடுத்திடவேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? ஓடிப்போய் சர்வதேச தொலைபேசி இலக்கங்களை சுழட்டி தன் சகோதரர்களுடன் ஒரு ஆய்வை முடிப்பாள். இந்த ஆய்வின் அவசரம் என்ன பட்டப் படிப்புக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காகவா? இல்லை. தனக்குள் தெளிவாக்கிக் கொண்டு இரவு பதினொரு மணிக்குத் திரும்பும் கணவனிடம் படுத்திக் கொண்டு காதைக் கடிப்பாள். அதற்கே முன்கூட்டியே தன் சகோதரர்களுடன் ஒரு ஆய்வை முடித்திருப்பாள்.

இப்படியாக மாதவியின் பொழுது மாலையை எட்டியவேளை மாதவன் வீடு வந்து செர்ந்து விட்டார். இப்போது பிரச்சனை எல்லாம் மகள் ரட்சனா மீது தான். அவளின் விழியில் ஒரு அபிசயம் இது தான் காண்பவர்களை இழுக்கும் காந்தம். நான் இவளின் செயல்களை அவதானித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். இவள் கட்டாயம் காப்பிலியோடதான் ஒடப்போகிறாள் என்றான் மாதவன்.

கொஞ்சம் பொறுங்கோ காப்பிலிக்கு என்ன முகவெட்டு இல்லையோ என்றால் மாதவி. ரட்சனாவோ ஏதும் அறியாதவளாக தனது அறைக்குள் போட்டோ அல்பத்துடன். சங்கமமாகியிருந்தாள். மாதவனுக்கும் மாதவிக்கும் இன்று நேற்றுத் தொடங்கிய பிரச்சனையல்ல இது. மாதவன் இனி மாலை நெரவேலைக்குச் செல்லவேண்டும். மாதவி அவசரம் அவசரமாக காப்பிலிப் பிரச்சனையைத் தள்ளிவிட்டு காப்பியுடன் போனமாதம் செய்த மட்டின் றோலையும் சுடு எண்ணையில் குளிப்பாட்டி உயிர்ப்பித்துக் கொடுத்தாள்.

மாதவனுக்கு மகளின் நினைவுதான். ரட்சனா எனக்கூப்பிட்டான் அவளின் நினைவு இப்போ வெளியில் இல்லை அந்தப் போட்டோ மீது புரண்டு படுக்கின்றாள். மாதவி என்னப்பா மட்டின் றோலுக்குள் அவிந்து இருக்கோ நான் ரட்சனாவின் கதையிலை கெதியா எடுத்திட்டேனோ தெரியாது என்றாள்.

அவனுக்குள்ளே ரட்சனாவின் பிரச்சனை சரியாக வேகிக்கொண்டிருந்த வேளை மாதவி இப்படிக்கேட்டதும் பொங்கி எழுந்தான்.

எனக்கு இப்ப ஒன்று தெரிந்தாக வேண்டும். ரட்சனாவை நீங்கள் பொறுப்பெடுக்கிறீங்களோ இல்லை நான் பொறுப்பெடுக்கட்டோ என்றான். மாதவி என்னப்பா இப்ப நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது என்றாள்.

மாதவன் தொடர்ந்தான். நான் வேலையால் வந்த நேரத்தில் இருந்து அவளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன் அவள் வெளியில் தலைகாட்டக் கூட இல்லை. நேற்றும் இதேபோல்தான். குசினிக்குள் போகவேண்டாம் போகவேண்டாம் என்று கத்தினேன். அவள் மெல்ல வெளியே வந்திட்டு நைசாக பிறகும் உங்களோட வந்து குடையிறா. அப்படி என்னதான் ஒரு உடன்பாடு என்றான் மாதவன்.

மாதவிக்கு இனியும் பொறுக்க முடியவில்லை. ரட்சனாவின் அறைக்குள் சென்றாள். அவளின் நெஞ்சுக்கு கீழ் இருந்தபோட்டோவை பிடிங்கி எடுத்தாள் அல்பத்தை தூக்கி அலுமாரிக்குள் சொருகினாள்.

ரட்சனாவை இழுத்துக் கொண்டு வந்து மாதவனிடம் கொடுத்தவிட்டு இனி எல்லாமே நீங்கள் தான் எனக்கு எந்தப் பொறுப்பும் இல்லை என்று திடமாக கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

ரட்சனா மாதவன் மடியில் இருந்து பாலைக்குடித்தக் கொண்டிருந்தாள். ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது மாதவி ரெலிபோனை எடுத்தாள் ஜேர்மனியில் இருந்து அவளின் சகோதரி பேசினார். ஆ! அக்காவோ இலங்கைக்குப் போறியளாம் வரைக்கை எனக்கு ஒரு குட்டி அட்டியல் வேண்டிவாருங்கோ. ஏன் குட்டி அட்டியல் என்றாள் மறுபக்கத்தில் சகோதரி எல்லாம் எங்கடை குட்டி ரட்சனாவுக்குத்தான் என்று பதில் கொடுத்தாள் மாதவி.

மாதவிக்கு இன்னுமொரு பெயர் உண்டு. அதுதான் ரட்சனாவுக்கு கூடுகட்டிப்பார்க்க விரும்பும் தாய்.... என்னும் பெயர். மாதவனுக்கு மட்டும் வேறு பெயர் இல்லையா? அவருக்கும் உண்டு அந்தக் கூட்டைக் கலைத்துவிடாது வேலிபோட்டுக் காக்கும் தந்தை என்ற பெயர். புலம் யெர்ந்த இந்தப் புறாக்களுக்கு இப்ப வேண்டியது பெயர்கள் அல்ல. அந்தப் பெயரின் அர்த்தத்தைப் புரியவைக்கும் அனுபவமே.

அந்த அனுபவங்கள் படலையில் காத்து நிற்கிறது.
ஆனால்! இங்கு அல்ல. தாய் நாட்டில்.

என்றும் மாதவி

கண்ணன் ஆனந்த சயனத்தில் இருக்கிறார். தலைப்பக்கம் துரியோதனனும் கால்பக்கம் தருமரும் எப்போ மாயக்கண்ணன் கண்விழிப்பான் என்று காத்துக் கிடக்கிறார்கள். விழித்ததும் வரம் கேட்பதற்காக. துரியோதனனுக்கு இவன் காலடியில் நான் மன்னன் இருப்பதா என்ற இறுமாப்பு. தர்மருக்கோ தலைமுழுக்க அறிவும் தர்மமும் இருந்தாலும் தலைகனக்கவில்லை தர்மரோ மாயவனின் காலடியில் காத்துக் கிடக்கின்றான். கண்விழித்ததும் தலைமாட்டில் இருப்பவரை விட கால்மாட்டில் இருப்பவரைத்தானே முதலில் கண்ணன் காணுவான் இது தருமரின் யுத்தியாக இருந்தது.

கண்விழிக்கிறான் கண்ணன். அவருக்கு தெரியவேண்டியது எதிரில் அடக்கத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் தர்மரைத்தானே!

ஆனால்!

அங்கேதான் பிரச்சனையே!

பாடசாலையில் அன்று நாடகம் முடிந்ததும் நான் மாதவியிடம் சொன்னேன் பார்த்தாயா உன்னைக் கண்ணனாகவும் என்னைத் தர்மராகவும் விதி அமர்த்தி உன்னை என்னையே முதலில் காணவும் வைத்துவிட்டதே என்றேன்.

அதற்கு அவள் மன்னிக்கவும் நான் கண்விழித்ததும் என் எதிரில் திரைச்சீலை இழுப்பதற்கு நின்ற காந்தனையல்லவா முதல் கண்டேன் என்றாள். எனக்கு இதயத்தில் ஈட்டி பாச்சுவதுபோல் இருந்தது.

மாதவிக்கு தெரியும் காந்தனுக்கும் தன்னில் ஒரு விருப்பம் என்று. இருந்தாலும் அதனையும் வளர்த்து மகிழ்வதில் ஒரு ஆனந்தம் அவளுக்கு. அன்று நடந்து முடிந்தது பாண்டவர் கதையாக இருந்தாலும் எனக்கு அந்த மாதவியும் கோவலனும் பிரிந்த இந்திர விழாவின் கானல் வரிகள்தான் நினைவுக்கு வந்தன.

தன்னை பலர் விரும்பவேண்டும் என்கிற அவா அவளுக்கு மிதமிஞ்சியே இருந்தது. அன்று நான் ஆசையுடன் கொடுத்த ஒரு மல்லிகைப் பூவை தலையில் வைக்காது தரையில் இட்ட பெண்ணாச்சே! அந்த நாடகத்தில் அன்று ஏற்பட்ட அந்த இடைவெளி

பின் கடலாகமாறி எம்காதலையே அடித்துவிட்டது. காலவீச்சில் பறந்த பந்துகளாக பூலோகப்பந்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் வீழ்ந்தோம் வழ்ந்தோம்.

இன்று பேரன் பேத்தி பூட்டன் என்று ஆகிவிட்டோம்.

நினைத்துப்பார்க முடியாத அதிசயமாக அவளை ஆவுஸ்ரேலியாவில் அந்த கோவிலில் சந்தித்து விட்டேன். என்னை விட அவள் அதிகமாகவே முதுமையை நேசித்திருந்தது தெரிந்தது. முதுமை எல்லோருக்கும் வரும் என்று தெரிந்தாலும், ஆனால் அது எம்மையும் நாடும் என்ற எண்ணம் எல்லோருக்கும் வருவதில்லை. இது அனுபவங்களையும் வென்ற ஆசை என்றே சொல்லவேண்டும்.

எங்கள் பேச்சுக்கள் குளிர், மழை, வெய்யில் பற்றித்தொடங்கி சூடுபிடித்து இறுதியில் அன்றைய காதல் வாழ்கையெல்லாம் கடந்து முத்தி நிலையில் வந்து நின்றது.

மாதவியிடம் சொன்னேன் காலம் மனிதரை எவ்வளவுதூரம் மாற்றி விடுகிறது என்று.

இனி என்ன எவரிடம் போவது என்று தெரியாமல் தடுமாறுகிறேன் என்றாள் மாதவி. எந்தப்பிள்ளை என்று யோசனையா என்றேன். அவள் சிரித்த பாடி கூறினாள். இல்லை இது கிருஷ்ணன் கோவில் நான் போவதற்குத் தயாராகத்தான் இருக்கின் றேன் ஆனால் முருகன் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறான். அங்குபோவதா இல்லை இங்கு கண்ண பரமாத்மா பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார் எவரிடம் போவது என்று தெரியாமல் திண்டாடுகிறேன் என்றாள்.

எனக்கு சிரிப்பு தாங்க

முடியவில்லை.

பார்த்தாயா மாதவி!

உனக்கு இன்னும் முன்மையை குணம் மாறவே இல்லை! உன்னை எல்லோரும் விரும்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் கடவுளையும் விட்டு வைக்கவில்லையே! என்றேன். அவள் முகத்தில் ஒரு களைதெரிய மெல்லமாக தான் சாய்ந்து நின்ற தூணில் தேய்த்துக்கொண்டு தூணின் அடியில் அமர்ந்தாள். அன்று பரத்தில்

தலையிலே அந்த குடத்தை வைத்தக்கொண்டு அதன் சுமைகூடத் தெரியாது, முகத்திலே புன்னகை மிளிர் என் மனமேடையில் ஆடிய அந்த மாதவியா? இவள். இன்று வாழ்கையின் நவரசக்கோலங்கள் அவள் முகத்தை எப்படி எல்லாம் மாற்றிவிட்டது.

அவள் முகத்தைப் பார்த்தபடி என்னிடம் இருந்த அருச்சனைப் பொருட்களை நீட்டினேன். அவள் சற்றுநேரம் யோசித்து விட்டு தட்டத்தில் இருந்த ஒற்றை மல்லிகையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டாள்.

நான் கோவிலை விட்டு நடந்தேன். சிறிதுதூரம் சென்றிருப்பேன் கோவிலை நோக்கி மக்கள் விரைந்தனர். என் வேகத்தை விட என் மனவேகம் மீண்டும் என்னை கோவிலுக்கு அழைத்துச்சென்றது. எட்டிப்பார்த்தேன். அவள் மாதவியேதான். எனக்கு அவள் முகம் தெரியவில்லை. ஆனால்! அந்த ஒற்றைமல்லிகை மட்டும் நன்றாக அவள் தலையில் இருப்பது தெரிந்தது. அகங்காரியாக வாழ்ந்து தன் வாழ்வை முடித்த அவள், என் காதலுக்கு தந்த இறுதி அங்கீகாரமா? அது என எண்ணத்தோன்றியது.

கண்களை ஒரு முறை இறுக்க மூடிக்கொண்டேன். அங்கே புதிதாகப் பதிந்திருந்த மாதவியின் முதுமைத் தோற்றத்தை அழிந்துவிட்டு என்னை ஆட்டிப்படைத்த அந்த மாதவியின் மலர் வதனத்தை மீண்டும் மனதில் நிரப்பிக்கொண்டு நடந்தேன்.

எல்லோரும் தன்னைக் காதலிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிற ஆணையும், பெண்ணையும்
எந்தக் கல்லும் விரும்பாது.

ஆனால்! என் மாதவியின் அங்கீகாரம்
இந்தக் கல்லையும் விரும்ப வைத்துவிட்டது.

அவள் சீதை அல்ல தீக்குளிக்க

முருக்கங்காய்க் குழம்பு, முருங்கையிலை வறை, மரவள்ளிப் பொரியல், கீரை எனத் தியாகுவுக்குப் பிடித்த கறிகளைச் சமைத்து முடித்துவிட்டு கழுத்தில் பனித்திருக்கும் வேர்வைத்துளிகளை தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். இவளின் முந்தானைச் சேலை அப்படியே முருக்கக்காய் குழம்பு வாசத்தை கெட்டியாகப் பிடித்திருந்தது. அவளை அறியாமலேயே அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

நேற்று அவளும் அவரும் பாக்கியராஜ் நடத்த முந்தானை முடிச்சுப் படம் பார்த்தது ஞாபகத்திற்கு வரவே சிரிப்பை அடக்கமுடியாது சிரித்துவிட்டாள்.

நேற்றுக் குட்டிபோட்ட அந்த ஆறு பூனைக் குட்டிகளைத் தவிர அருகில் எவரும் இல்லை. பால்குடிக்க தாய்ப் பூனையைத் தேடி முனகிக் கொண்டிருந்த அந்த பூனைக் குட்டிகளுக்கு தந்தையைத் தெரியாது.

அதனைப்பார்த்த அவளுக்கு உலகத்தின் ஜீவராசிகள் அனைத்துமே இந்தத் தாயை சுற்றி நிற்பதைக் கண்டு வியந்து கொண்டாள்.

தூரத்தில் கிணற்றடியில் கிடுகு பின்ன ஓலையை நளையப்போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் வசந்தியின் மாமி

பொன்னுத்தங்கம். வசந்தி கொடியில் கிடக்கும் தியாகுவின் சறத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு குளிக்க கிணற்றடிக்குச் சென்றாள்.

திண்ணையில் அன்றைய தினசரியில் முழுகியிருந்த தியாகுவிற்கு முருங்கைக்காய் குழம்பு மோப்பம்பிடிக்க நிமிர்ந்து பார்த்தான். வசந்தி தோளில் அவன் சறத்தை போட்டபடி சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

சறத்தைக் கட்டிக்கொண்டாள். குளிக்கும் போது எமது பெண்களுக்கு ஆண்கள் வழங்கிய சமவுரிமைப் பொன்னடையது. திடீர் என்று கிணற்றடிக்கு பின்னால் பொன்னுத்துரை மாமாவின

தோட்டத்தில் மிசின் இறைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் அவள் உடலில் கழித்தல் கணக்கு ஒன்றினைப் போட அவள் சிறுமிபோல் ஆகிவிட்டாள் அடுத்த கணம் மாமி அடுப்பில் இருக்கும் சோற்றைப் பார்த்து வடிபுங்கோ நான் தோட்டக் கிணற்று மிசினில் குளித்துவிட்டுவருகிறேன் என்றபடி ஓடினாள். தூரத்தில் முகம் சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் பழைய ஆடுகாலில் சாத்திக்கிடந்த அந்த ரலிச்சயிக்கிள் தண்ணிபாச்சுறது பொன்னுத்துரை மாமாதான் எனக்காட்டிக்கொண்டது.

இந்திய இராணுவம் வருவதற்கு முன்பு கிணற்றுக்கு அருகில் இருந்த பதுங்கு குழிதான் இப்ப மிசின் அறையாக மாறியிருக்கிறது. தண்ணீர் தொட்டியில் நீர்வேகமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவளைச்சுற்றி குருவிகளைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை. ஒரு காகம் அவளின் வெள்ளை நிறத்தைப் போறாமையுடன் பார்த்துக்கொண்டது. அவள் முகத்தில் படர எத்தனிக்கும் கூந்தலை முதுகுப் பக்கம் விரட்டிக்கொண்டு குளித்தாள். அந்த ரெக்சோனா சோப் அவள் உடலை தரிசித்த கர்வத்துடன் தன் ஜென்மத்தைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தது. எதிரில் மிசின் கிடங்குக் கூரைக்குக் கீழிருந்த ஓட்டையில் இருந்த ஒரு ஓணான் மட்டும் அவள் அழகை ஆரதிக்கும் பாய்க்கியத்தைப் பெற்றிருந்தது. அடிக்கடி நழுவும் சறக்கட்டைக்கூட அவள் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. எதிரில் இருக்கும் ஓணான் மட்டும் அடிக்கடி தலையை ஆட்டிக்கொண்டது.

அது ஆண் ஓணானாக இருக்குமோ?

நெஞ்சில் படர்ந்து கிடக்கும் கூந்தலை வாரி முதுகுப்பக்கம் மீண்டும் துரத்திவிட்டு சறக்கட்டை மேலும் லேசாக்கியபடி அருகில் இருந்த தென்னை மரத்தில் முதுகைத் தேய்த்துக்கொண்டாள். இவளின் கால் கொலுசின் சத்தம் மிசின் இரைச்சலுக்கு மத்தியிலும் ஓணானுக்குக் கேட்டுவிடவே தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டது.

திடீர் என்று அவள் வாயை ஒரு முரட்டுக் கரம் பொத்திக் கொள்ள மறுகணம் மிசின் கிடங்குக்கிள் கிடந்தாள்.

அப்போதுதான் தான் குளிக்கும் காட்சியை ஓணான் மட்டும் பார்க்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். அவளின் உதடுகளை கடித்துக் குதறியபடி இருந்தது, இந்திய இராணுவத்தின் ஒரு வெறிநாய். அருகில் கிடந்த துப்பாக்கியை அவள் எடுக்க முனைந்தாள். சிலசமையங்களில் ஆணின் உடல் வலிமைக்குமுன்னால் பெண்ணின் உளவலிமைகூடத் தோற்றுப்போய்விடுகிறது. அவள் துரப்பாக்கியம்

அந்தத் துப்பாக்கி அவளிடம் கிட்டவில்லை. அந்த வெறிநாய் அவளின் கற்பைச் சுட்டுத் தள்ளிவிட்டது.

அவள் அவன் முகத்தில் காறித்துப்பினாள். ஆனால்! முகத்தை மூடிய தாடி அதை ஏந்திக்கொண்டது. நீண்ட நேரம் வீடு திரும்பாத வசந்தியைத் தேடி, தியாகுவும், தாயாரும் மாரிக் கிணறு வசந்திக்கு ஏதும் ஆச்சுதோ எனப் பயந்தபடி தோட்டக் கிணற்றை நோக்கி வந்தனர்.

மிசின் டீசல் முடிந்து பொக்கு பொக்கு என நின்று கொண்டிருந்தது. பொன்னுத்துரை மாமாவும் மிசினுக்கு டீசல் ஊற்ற வந்துகொண்டிருந்தார். அந்த நிசப்தமான நேரத்தில் மிசின் கிடங்கில் இருந்து முனகல் சத்தம் கேட்டது மூவரும் எட்டிப் பார்த்தனர்.

இந்தியச் சிப்பாய் மீண்டும் ஒருமுறை அவளை அணைத்து அவர்கள் எதிரில் முத்தம் கொடுத்து சென்றான்.

பொன்னுத்துரையர் பார்க்கக்கூடாத அசிங்கம் என்பது போல் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு நகர்ந்தார். மாமியாரோ இவளின் போக்குத் தான் இவளை இந்தநிலைக்குக் கொண்டுவந்தது என்றாள்.

அவளோ எவரையும் பார்க்கவில்லை தியாகுவின் உதட்டு அசைவுக்காகக் காத்திருந்தாள். உதடுகள் அசைந்தது. அந்த அசைவுகளில் இருந்து சொற்கள் வரவில்லை நெருப்பாக வார்த்தைகள் வந்தன.

நீயும் ஒரு பெண்ணா!

நீ அவனைக் கெடுத்தாயா?

இல்லை அவன் உன்னைக் கெடுத்தானா?

நான் மானஸ்தன் எனக்கு இந்த எச்சில் பண்டம் தேவையில்லை. இது சினிமாவல்ல வாழ்க்கை. நான் தியாகியல்ல வெறும் தியாகன். நாலு சுவருக்குள் நடந்த அசிங்கம் என்றாலும் பொன்னுத்துரையர் இப்ப இறைப்பையும் விட்டுவிட்டு எங்கே அவதியாய் போயிருக்கிறார் தெரியுமே.

ஊர் பலவிதமாய்ப் பேசும், ஏன் பரிதாபமாய்க் கூடப்பார்க்கும். ஆனால் இதில் எதையும் நான் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன். ஏற்கனவே நீ ஒருத்தனைக் காதலித்தவள் உன் தரம் தெரிந்தும் எந்தாயின் சொல்லிற்காகத்தான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன்.

தோட்டத்தின் எல்லையில் சனங்களின் சத்தம் கேட்டது. நேரே இதுவரை பார்த்த கண்கள் தரையை நோக்கின. தன் கற்பு பறிக்கும் போது கிடைக்காத அந்தத் துப்பாக்கி இப்போ அனாதரவாகக்கிடந்தது.

துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்தவளாக வெளியே வந்தாள். காமத்தில் சுட்டவன் கண்ணெதிரில் நடந்துகொண்டிருந்தான் குறிபார்த்தான். மறுகணம் தியாகு நிலத்தில் சுறுண்டு விழுந்தான்.

காமத்தில் தன் கற்பை சுட்டெரித்த அந்தக் கயவனை அவளால் மன்னிக்க முடிந்தது.

ஆனால்!

வார்த்தைகளால் சுட்டவனை,

கண்ணெதிரில் மீண்டும் என்னைக் கட்டியணைத்து, முத்தமிட்டவேளை, என் கணவன் என்ற பெயரில் நின்று மிருகத்தினை, அவளால் மன்னிக்க முடியவில்லை.

அவள் பூக்கடையா? இல்லை சாக்கடையா?

இரவு மூன்று மணி அவள் மகள் பிரியங்காவை கட்டியணைத்தபடி நல்ல உறக்கம்.

நேற்றுமாலை அந்தச் சிறுவன் சொன்ன அவளை நான் வைச்சிருந்தேன் என்ற வார்த்தைகள் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. சிங்கப்பூர் சிறங்கூன் தெருவில் சுமதிக்கு நகைகள் வேண்டிக் கொண்டு திரும்புகையில் அந்த அம்மன்கோவில் அருகில் தான் என் அம்பிகையின் கற்புக்கு ஐயம் பிறந்தது.

கோவிலைக் கடந்து செல்லும் வேளை அந்தச் சிறுவன் ஓடிவந்து உங்க அம்மாவை அவர் வைச்சிருந்தாராம் என்றான். இதைக்கேட்ட சுமதிக்கோ கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்கள் முன்னோக்கிச் சுழன்றது. ஏஜன்சி என்ற பெயருடன் என் உடலை எச்சிலாக்க எத்தனித்த எத்தர்கள் எத்தனை பேர்? இவர்களுக்குள்ளால் தப்பி என் மதனை கைப்பிடித்ததை எண்ண மனம் சாந்தம் கொண்டது.

முதலில் அனல் பறக்க அந்த அம்பிகை பிரியங்காவை இழுத்துக் கொண்டு வாங்கோ மதன் என்றபடி முன்னுக்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆனால் என்னால் முன்னுக்கு நடக்கமுடியவில்லை.

அந்தச் சிறுவனைத் தூது அனுப்பியவர் யார்? அவன் என்னிலும் அழகனா? இப்படி ஆணுக்கே உரித்தான பல கேள்விகள் என் மனதில் எழுந்தவண்ணமிருக்க என் உடல் அவளைப் பின்தொடர்ந்தது.

வெளிப் பூக்கத்தைத் தவிர்க்க திறந்துவிட்ட ஜன்னல்களும், மின்விசிறிகளும் மனப்புழுக்கத்தை நீக்கவில்லை. தெருவில்

ஒடத்தொடங்கிய வாகனங்களின் சத்தம் எனக்கு அவை என்மீது ஓடுவது போல் இருந்தது.

சுமதியின் முகத்தைப் பார்த்தேன் என்னால் பார்க்கமுடியவில்லை... எழுந்தேன் நடந்தேன் நேற்றுச் சம்பவம் நடந்த இடத்தில் நின்றேன். அங்கே அதே சிறுவன் கோவிலுக்கு முன் கடையில் பூ விற்புக்கொண்டு நிற்கிறான்.

அவனை ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்து உலுப்பி உண்மையைக் கக்கவைத்துவிட்டேன். பொதுவாகக் கக்கினால் நாளும் ஆனால் அவன் பூக்கடை வாசம்தான் அவன் கக்கிய விடயத்திலும் இருந்தது. அவன் கூறியதை வைத்துக் கொண்டு கோவிலை நாடினேன். அங்கே என் சுமதியை வைத்திருந்தவர் காவல் இருந்தார் எனக்கு அல்ல செருப்புகளுக்கு.

வயது எண்பதைத் தாண்டியிருக்கும் இதைப் பார்த்ததுமே புரிந்து கொண்டேன். நான் முற்றும் துறந்த முனிவன் அல்ல. ஒரு சாதாரண மனிதன் தான் மதன். உண்மையைச் சொல்வதென்றால் அந்த வயதும் முடமான அவரது காலும் என் உள்ளத்திற்கு ஒருவித தென்பையும் மனஅமைதியையும் கொடுத்தது.

அந்த வயோதிபர்தான் அன்று சுமதியை பாதுகாப்பாக வைத்திருந்ததையும், சுமதியின் மன உறுதியையும் வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

இப்பொழுது இந்த மதனால் வீடு திரும்ப முடியவில்லை. கடைக்குச் சென்றேன் வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக பூ வாங்கினேன். அம்மன் கோவிலைத் தாண்டி என் அம்மனை நோக்கி மூன்றுமுழ பூச்சரத்துடன் நடந்தேன்.

யாவும் கற்பனையில்ல

ஜேர்மனியில் வீட்டு வதிவிட சட்டதிட்டங்களுக்கே சவாலாக இருக்கம் ஏ.ஆர். ரகுமான் இசை இளைஞர்களைப் படுத்தும் பாடும் கொஞ்சம் அல்ல ! சாருவின் கையில் இந்தியன் சீ.டி... அவனைக் கெட்கவா வேண்டும் கோல் அதிரகிறது. ரெலிபோன் மணி என சிரிப்பவள் இவளா என்ற பாடல் ஒலிக்க மெய்மறந்து ரசிக்கின்றான்.

தாய் ஜெயமதி மகனின் விருப்பத்திற்கு வக்காலத்து வேண்டியபடி கணவனை நச்சரித்துக் கொண்டு, அவரை இல்லை... இல்லை இடியப்பத்தைப் புளிகின்றாள். இடைஇடையே குத்தல்க் கதை வேறு! மகன் இல்லை என்றால் இந்த வீட்டில் பாவாடைத் தாவணியில் பார்த்த உருவமா என்ற பாடல் தான் பொங்கும் பூம்புனலாய் ஒலித்திருக்கும்!

சாவகச்சேரி, கொடிகாமம் எல்லாம் மக்கள் எழும்பு கினமாம் கிளாலிக் கரை யோரம் சடலங்கள் ஒதுங்கு தாம். இப்படிச் சில பிரச்சனைகளும் ரகுமானின் இசைக்கு மத்தியில் ஆராயப் படுகிறது.

அவளுக்கு சொந்தத் தங்கை ஒருத்திமட்டும் அங்கு சிக்கியிருப்பது இந்த ஆய்வுக்கு முக்கிய காரணமேயன்றி

விடுதலையோ, மண்பற்று, என்று சொல்வதற்கு பெரிதாக ஒன்றுமில்லை.

ரெலிபோன்மணி அடிக்கிறது. இடியப்ப உரலை ஒருகையிலும் மறுகையால் ரெலிபோனையும் எடுத்துக் கதைக்கின்றாள். கலோ! யார் ரவியோ? ஓம் நான் ரவி தான் கதைக்கின்றன், சாவகச்சேரியில் இறந்தவர்களின் பெயர் பட்டியல் கேட்டனீங்களாம் இப்ப வாசிக்கின்றன்...

பறுவதம்மா, வினாசித்தம்பி, நகுலன், பொன்னையா, சதாசிவம், முருகேசு

மாலினி.... பொறுங்கோ பொறுங்கோ மாலினியோ!

டே சாரு! உந்தப் பாட்டைக் கொஞ்சம் நிறுத்து இங்க ஒண்டுமே கேட்கவில்லை!

ஆரம்மா? அன்றியோ? ஓமடா! உதை நிப்பாட்டு நீங்க வாசியுங்கோ தம்பி மாலினியின் தகப்பனின் பெயர் என்ன போட்டிருக்கு - பொன்னுத்துரை என்றுகிடக்குது. வயது 19 என்று போட்டிருக்குது. கடவுளே!

நான் ஒருக்கா நடுங்கிப்போனேன்! என்ற தங்கைச்சியின்ரை பெயரும் மாலினிதான். வயதும் தகப்பன்ரை பேரும் மாறிக்கிடக்கிறதால் எனக்கு மூச்சுவிடக்கூடியதாக இருக்குது.

அம்மா நான் அப்ப பாட்டைப் போட்டே? ஜெயமதியும் சரியாடா போட்டா என்று சொல்லிவிட்டு ரெலிபோனை வைத்துவிட்டு

மீண்டும் இடியப்பத்தைப் புளிகின்றாள்.

-இந்தியன்- படப்பாடலில் முதலாவது முடிந்து அடுத்த பாடல் துவங்க சிறு இடைவெளி மௌனம்.... அந்த நிசப்தத்தில் அடுத்த பாட்டு நல்ல அடியா இருக்கவேண்டும் என்று பிராத்திக்கின்றான்....

என்ன என்னத்திற்கு பிரார்த்திப்பது என்ற விவஸ்த்தையே இல்லாமல் போய்விட்டது.

நிசப்தத்தை மீண்டும் ரெலிபோன் மணி கலைக்கின்றது. ஜெயமதி பதட்டத்துடன் ஓடிவந்து ரெலிபோனை எடுக்கின்றாள்.

மனதிற்குள் மரணப்பட்டியலில் இருந்த தங்கையின் பெயர் சரிதானோ? அதற்குத் தான் இந்த ரெலிபோனோ என்ற ஏக்கத்துடன் எண்ணி எடுக்கின்றாள்!

யார் ஜெயமதியோ? நான் தேவகி கதைக்கிறேன் இந்த மாதம்சீட்டு 180 டி.எம் தான் கழிவு.

இது கற்பனையல்ல. இதுதான் எங்கள் வாழ்க்கை.

தரையிறங்காத விமானங்கள்

எந்த வித தடங்களும் இன்றி அவன் கற்பனைச் சிறகடித்துக் கொண்டு பறக்க உதவிய இப்பயணத்தை ஒருபோதும் தரையில் அவன் கண்டதில்லை. மண்ணில் இடம் பெறும் போராட்டங்களும், சமூகப்பிரச்சனைகளும், கருக்களாக அவற்றிற்கு உருக்கொடுத்து அதனைக் களைவதற்கான புதியகோணங்களை படைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றான்.

விமானத்திற்குள்ளேயே சிறகடித்துப்பறந்த ஒரு பறவையை சுய உணர்வுக்கு கொண்டு வந்தாள் பணிப்பெண்.

அவள் மதிய உணவை நீட்டுகின்றாள். சுதர்சன் தன்னை ஒருவாறு தயார் படுத்திக்கொண்டு வாங்கு கிறான். அவள் விழிகழில்

அனுதாபத்தின் சாயல் தெரிந்தது. அவன் துன்பங் களையும் துயரங்களையும் கண்டு துவண்டு விடாமல் இருக்க இந்த எழுத்து உலகமே கைகொடுக்கின்றது. அவனது எழுத்துக்கள் அவன் கைகளைப் போல் ஊனமாக இருக்கவில்லை.

இவ்வளவு செல்வம் வரும் என்று கனவில்தான் நினைத்திருப்போமா? கண்டிருப்போமா? எம்மவரின் ஒலிவந்த இடத்தை நோக்கு கின்றான். அவர்கள் செல்வமாகிய வீடியோக்களும்

,ரேடியோக்களும் மடியில் அமர்ந்திருக்க, அவர்களைச் சுற்றி நின்ற ஆசைகள் பல வட்டங்களாக கைகளிலும் கழுத்தினிலும் பல சுற்றுக்களாகக் தங்கச்சுருக்கிட்டு அவர்களைச் சிறைப் பிடித்திருந்தது.

செல்வம் என்பது எது? அது அவர் அவர் ஆசைக்கு ஏற்பவே நிர்னயிக்கப்படுகிறது. அரிச்சந்திரன் செல்வம் என நினைத்தது உண்மையை! துரியோதனன் செல்வம் என எண்ணியது பாண்டவர்களின் அழிவை! கர்ணன் செல்வம் எனக் கொண்டது நட்பையல்லவா?

அன்று ஒரு நாவலில் எழுதிய அந்த வார்த்தைகள் பல ஆயிரம் அடி உயரத்தில் உயிர் பெற்று நின்றதைக் கண்டான்.

விமானம் சூரிச்சில் ஏறி இப்போ பிறங்போட்டில் தயையிறங்கி நிற்கிறது. பணிப்பெண் சுதர்சனிடம் வந்து தாங்கள் இருக்கும் இடத்தின் இலக்கம் தவறுதலாகத் தரப்பட்டுவிட்டது தபவுசெய்து தன்னுடன் வரும்படி அழைத்துச் செல்கிறாள். பணிப்பெண் தனக்கெனக் காட்டிய இடத்தில் யன்னல் ஓரமாக ஒரு அழகிய பெண். சிறுகுழந்தைகளின் படங்களுக்குள் மூழ்கியிருந்தாள். அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் அனாதைகள் என்ற சொல்லை ஒரே ஒரு செல் இரவில் வழங்கி வதைத்துவிட்டது.

அந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய உடைகளையும், மருந்துகளையும் எடுத்தச் செல்கிறாள். சொந்தம் என்று சொல்ல ஒரு தங்கை இருந்தாலும் துன்பப்படும் எவரையும் தன் உடன்பிறப்பாக எண்ணி உதவும் மனப்பொக்கு அவளுக்கு சொந்தமானது. சுதர்சன் மெல்ல அமரச் செல்கிறான். அவள் கண்கள் அவன்கைகள் மேல். ஆனால் எந்த அனுதாப அலையையும் அவள் கண்களில் வீசவில்லை. அவன் அமர்ந்து விட்டான். மன்னிக்கவும் என் சேலை! ஆசனத்தின் மீது படர்ந்திருந்த சேலைமீது தான் அமர்ந்ததை அப்போதுதான் உணர்ந்தான். அவன் ஒரு கரத்தை முன் ஆசனத்தில் பிடித்துக்கொண்டு அந்தரத்தில் எழும்பி அந்த சேலைக்கு விடைகொடுத்தான். விடைபெற்ற சேலைத் தலைப்பு நேராகச் சென்று அவள் விழிகழில் கசிந்த கண்ணீரை ஒற்றிக் கொண்டது. விமானம் தன்னம்பிக்கையுடன் தரைக்கு விடை கொடுத்தது.

ஒரு கணம் கண்ணை மூடி தியான நிலையில் இருந்து தான் எண்ணங்களை செலுத்தவேண்டிய திசைகளை தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் அருகே ஒரு மொட்டு மலர்வது போன்ற ஒரு மலர்ச்சி தெரியவே அவள் கரங்களைப் பார்த்தாள். ஆச்சரியமழும், மகிழ்சியும் ஒரே கணத்தில்... ஆம்! அவளின் அந்த அழகிய மெல்லி நீண்ட விரல்களுக்கள் அவளின் குழந்தை கொஞ்சி மகிழ்ந்தது. அவன் பரிசுபெற்ற அந்த நாவலலின் இறுதிப் பக்கங்களுக்குள் அவன் நிற்பதை முடிந்து நின்ற பக்கங்கள் காட்டின. அந்த நாவலின் வெற்றி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. அவன் கண்ணிமைக்காது அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். அந்த முகம்தான் அந்த நாவலின் சிறந்த விமர்சனமாக அவனுக்கு தெரிந்தது. ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் அதன் உணர்வைக்காட்ட அந்த முகம் தவறவில்லை. சுதர்சனுக்கோ அவள் கரங்களில் இருக்கும் அந்த நாவல் தன்னுடையது என்று கூறவேண்டும் போல் இருந்தது. கூறியே விட்டான் “அது என் புத்தகம்” மன்னிக்கவும் இது நான் கொண்டுவந்தேன் என்றாள் அவள். அவனுக்கோ சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. அந்தச் சிரிப்புடனேயே சொன்னான்” இது நான் எழுதிய நாவல் என்று. அவள்

முகத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சி அவன் தோளில் ஆயிரம் மாலைகளைப் போட்டு கௌரவிப்பது- போன்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. விமானம் திடீர் என தன் உயரத்தைமாற்றி மேலே உயரப்பறப்பதை அதன் ஆட்டம் உணர்த்தியது. அந்த ஆட்டம் அவனையும் அவளையும் ஒரு நெருக்கத்திற்கு கொண்டுவந்தது.

அந்த நாவலுக்கு உயிர் கொடுத்தவர் தன்னருகில் இருப்பதை அவள் மனம் பெருமையாகக் கொண்டது. இப்போ மீண்டும் அந்த நாவலை ஒருமுறை அசைபோட்டுக் கொண்டாள். அதன் விளைவு அவள் இதழ் ஓரங்கள் அடிக்கடி புன்னகையால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. அவன் மட்டும் என்னவாம், அவன் அந்த இதழ் ஓரத்தினில் அல்லவா குடியமர்ந்து கொண்டான்.

அவளுடன் கதையை அட்டைப்படத்தின் விழிகழில் தொடங்கி அவள் மனதுக்குள் புகுந்தான். அவர்கள் மனம் போல் புத்தகமும் திறந்த கொள்ள அங்கே! நாவலாசிரியர் சுதர்சன் என்ற பெயரக்கு முன்னே தமிழினி என தன் பெயரையும் எழுதியிருந்ததை கண்டு கொண்டான். தமிழினி - சுதர்சன் என ஒருமுறை எழுதப்பட்ட அந்த எழுத்துக்கள் அவன் மனதில் சிறீராமஜெயம் போல் பலதடவை எழுதப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. தமிழினி பேசத் தொடங்கினாள்.

இந்த நாவல் என்னைக்கவர்ந்து கொண்டது. ஆனால் இந்த அட்டைப்படம் எனக்கு உடன் பாடு இல்லை. சினிமாவில் வரும் கதாபாத்திரம் போன்று கட்டாயமாக நாயகனும் நாயகியும் அழகுடையவர்களாக இருக்க வேண்டுமா? இதனை மாற்றவே முடியாதா? ஒரு ஓவியனின் திறமையை வெளியே கொண்டு வரவேண்டிய நீங்களே அவனுக்கு வேலிபோட்டு அதற்குள் உங்கள்விருப்பம் மட்டுமல்ல மற்றவர்களின் விருப்பத்திற்கு வரையும் உத்தரவிட்டு வெறும் அழகுணர்சிதேரவதையே திறமை என விமர்சித்துக் கொள்வதும் ஒரு கலைஞனின் பரிமானவளர்ச்சிக்கு ஆணிஅடிப்பதற்கு ஒப்பான செயல் அல்லவா? ஒரு கதையின் அழகு நகரும் பாத்திரங்களின் உடல் அழகில் அல்ல கதையின் கருவிலும் அக்கதையினை நகர்த்திச்செல்லும் ஆற்றலிலுமே தங்கியுள்ளது. இதனை ஏன் உங்களைப் போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்களும் புரிந்து கொள்கிறார்கள் இல்லை!. அவள் முகத்தில் அவேசம் தெரிந்தது. இலக்கியத்திலும் ஓவியத்திலும் உள் ஆர்வத்தின் ஆழம் தெரிந்தது. ஏன் என்னையும் உங்களையும் போன்ற சாதாரண மனிதர்களைச் சுற்றி இந்த நாவல்களும் சிறுகதைகளும் அமையக்கூடாது என்றவள் தன்னைமறந்து சுதர்சன் குடித்திட்டு வைத்த மீதி யூசை எடுத்து மளமளவென்று குடித்தாள்.

இப்போ அவன் அவளின் அடிமனதைத் தொட்டுவிட்ட நிலையில் இருந்தான்.

ஏன் என்னையும் உங்களையும் வைத்து ஒரு நாவல் படைக்கப்படாது என்ற சொல் அவன் மனதில் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது.

அந்த என்னையும் உன்னையும் என்ற சொற்களை பித்துக்குளி முருகதாஸ் பலதோரணிகளில் ஆலாவர்ணம் செய்வது போல் அவனும் செய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டான். இருவரது பேச்சுக்களிலும் இன்னும் இருவருமே திருமணம் ஆகவில்லை என்பது தெரியவந்தது. அதிலும் தன் ஊனத்தைக்காட்டி தன் திருமணம் தடைப்படுவதன் மனத்தாக்கம் அவனுக்கு என்பது தமிழினிக்கு நன்கு புரிந்தது. தமிழினி கூறினாள் நிஜத்தைத் தேடும் நிழல்களில் ஊனமுற்ற என் தங்கைக்கு யார் வாழ்வு கொடுக்கிறார்கள்? மனதில் ஊனம் உள்ளவர்களை மணக்கத் தயங்காத உலகம் புறத்தில் உள்ள ஊனத்தைக் மட்டும் கண்டு கொள்வதேன்? என சுதர்சன் நாவல் மூலம் வெளிப்படுத்திய வினாவிற்கும் கருத்திற்கும் நிஜமாகவே விடைகாணச் சிந்தித்தாள் தமிழினி.

சுதர்சன!என அழைத்தவள். ஒரு இடைவெளி... பின் தொடர்கிறாள்...

உங்கள் எழுத்தில் உள்ள உண்மையும் அதில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களும் எனக்கு உங்கள் எழுத்துக்கள் மீது மட்டும் அல்ல உங்கள் மீதும் இனம் தெரியாத ஒரு பாசத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது. மீண்டும் அந்த உண்மை உள்ளத்திற்கு நான் பொய்யுரைக்க எண்ணவில்லை பாசம் என்கிற சொல் இந்த இடத்தில் காதலாகக் கணிக்கபடவேண்டும் என்றாள்.

என் காதலை கட்டாயம் நீங்கள் ஏற்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் உங்கள் சிறுகதைகள் ,நாவல்கள் இவற்றை பலகாலமாகத் தொடர்ந்து வாசித்ததன் மூலம் ஏதோ பலகாலமாக நான் உங்களுடன் ,உங்கள் உணர்வுகளுடன் ஊன்றி வாழ்ந்த ஒரு எண்ணத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டது. சுதர்சனுக்கு அவள் உணர்வுகள் புரிந்ததுதான் ஆனால் இவ்வளவு விரைவாக வெளிப்படுத்துவாள் என எண்ணவில்லை.அவன் வாழ்வில் அவன் நினைக்காதது அவனைத் தேடிவந்த போது தன் படைப்பின் வெற்றியை தானே நேரில் கண்டான்.

விமானம் அபுதாபியில் தரையிறங்கியது.

இவ்வளவு விரைவாக அவன் அபுதாபியை என்றும் அடைந்ததே இல்லை. அவனுக்கும் அவளுக்கும் ஏற்பட்ட நெருக்கம் நாடுகளின் இடைத்தாரத்தையே குறைத்து விட்டது. ஒரு மணி நேரம்

அங்குதங்கும் விமானம் என்பதால் பலரும் இறங்கச் செல்கின்றனர். அவனும் தமிழினியை வரும்படி கேட்கிறான். ஆனால் அவள் தன் விருப்பை மறைத்துக் கொண்டு நீங்கள் இறங்கிவிட்டு ஏறுங்கள் என்று அமாந்தே இருக்கிறாள். சுதர்சன் சென்றதும் மெல்ல எழும்பி விமானத்திற்குள் தன் கால் விறைப்பு நீங்க அங்கும் இங்கும் நடந்து விட்டு அமர்கிறாள். கால் விறைப்பு நீங்கிவிட்டது.

ஆனால் மனவிறைப்போ இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. சுதர்சன் மீண்டும் வந்து அமர்கிறான். அங்கே ஆசனத்தில் மீண்டும் அவள் சேலைத்தலைப்பு பரப்பிக்கிடக்கிறது. இப்போது அவள் எதுவுமே சொல்லவில்லை ஏன்? தானே அவனுக்கு சொந்தம் என்பதாலோ?

சற்றும் எதிர் பாராத விதமாக அவன் அவள் விரல்களைப் பிடித்தான். அவளும் அந்த இன்ப அதிர்ச்சியில் இருந்து தன்னை ஒருவாறு விடுவித்துக் கொண்டாள். அவன் கையில் ஒரு மோதிரம் தெரிந்தது.. தயவு செய்து அதனை விரல்களில் அணியவேண்டாம்.

உங்கள் அன்பை மதிக்கின்றேன் ஆனால் அந்த அன்பை அந்தரத்தில் பேசி முடிவெடுக்கவேண்டாம் விமானம் தயையிறங்கட்டும் நிதானமாகப் பேசி முடிப்போம்.

நீங்கள் எழுத்தக்களில் பெண்ணுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பை எனக்கும் தாருங்கள் என்றாள். அவனுக்கு அவள் மேல் மதிப்பு அதிகரித்தவண்ணமே இருந்தது. இருப்பினும் ஊடலில் ஒரு இன்பம். அது இலக்கியத்தில் மட்டுமா நிஜத்திலும்தான் என்பதுபோல் அவன் அவளிடம் கேட்டான். " திடீர் எனப்பிறந்த காதல், சிலமணி நேரப்பழக்கம், இவைதானே உன்னை என்னை நம்பமறுக்கிறது என்றான்.. காதல் கணநேரத்தில் பிறந்து யுகம் யுகமாகவும் வாழலாம். பலகாலம் தொடர்து பின் தொடர்ந்த காதல் ஒரு கணத்திலும் அழியலாம். இங்கே காதலுக்கு காலம் முக்கியமல்ல. தாய்மை அன்பே முக்கியம் என்றாள். எனவே காலத்தைக்காட்டி உங்கள் காதலை உதாசினப்படுத்துவதாக எண்ணிவிடாதீர்கள் என்றாள் தமிழினி.

கொழும்பில் விமானம் தரையிறங்குவதற்கு முன்பே தன் சுமையைத் தரையிறக்கத் துணிந்தவிட்டாள் தமிழினி. அவளை ஒரு உண்மை எழுத்தாளனாக ஏற்கும் இடத்தில் அவன் என்னையும் ஏற்பான் என்பதில் என்ன சந்தேகம். அந்த நம்பிக்கையுடன் இருக்கையை விட்டு எழும்புகிறாள்.

சுதர்சன் எழும்ப இடம் விட்டுக்கொடுக்கின்றான். மடியில் இதுவரைகிடந்த நாவல் கீழே விழுந்துவிட்டது. அவள் முதல் அடிவைத்து நடக்கின்றாள். அவன் அந்தரத்தில் வானில் கட்டிய கோட்டைகள் எல்லாம் சின்னாபின்னமாக வெடித்துச் சிதறின.

அவளோ ஊனமான தன் காலை இழுத்து இழுத்து நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

சுதர்சனுக்கு தன் எழுத்துக்கள் மீதே வெறுப்பு வரத் தொடங்கியது. தன் எழுத்துக்களால் மற்றவர்களுக்கு விடிவைக்காட்டியவன் இப்போ தன் எழுத்தால் தானே இருளில் மூழ்கிக்கிடப்பதாகதாக உணர்ந்தான். எழுத்துக்கள் யாவும் வெறும் புகழுக்காகவும், தன் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்வதற்காகவும் தவிர, எழுத்தின் உண்மைக்கும் தனக்கும்

எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்பதை முதல் தடவையாக அவன் மனம் ஒப்புக் கொள்கிறது.

மற்றவர் குறைகளை சிறுகதைகளில் விமர்சிப்பது எவ்வளவு சுலபம்.

பத்துமணி நேரத்தில் பிறந்த காதலுக்காக தன் மீதி நாட்களை அடகுவைக்க அவன் தயாரில்லை. இப்போது அவன் கைமட்டுமல்ல அவனது மனமும் ஊனமாகிறது. இப்போ பின்னே அரட்டை அடித்துக் கொண்டு இருந்தவர்களுக்கிடையே உள்ள காலி ஆசனத்தில் சென்று அமர்கிறான். இப்போ அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் எந்த வித்தியாசம் இல்லை. சிறு சிறு ஏமாற்றங்களுக்காக தன் இலக்கிய வாணைவிட்டு தரையிறங்க அவன் தயாராக இல்லை. அவன் கற்பனைவானில் உயர உயரப்பறக்கின்றான். நிஜங்களின் தூரம் கூடிக்கொண்டே சென்றாலும் தன் எழுத்தில் நம்பிக்கையுடன் பறக்கின்றான்.

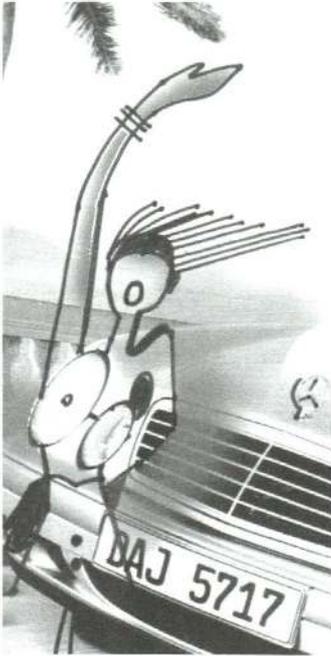
அடுத்த வெற்றிப்படைப்பாக தமிழினியையும் தன்னையும் வைத்து கதை எழுதப் போகின்றான். முடிவுவை மட்டும் கதையின் வெற்றிக்காகத் திருமணத்தில் முடிக்க உள்ளான்.. கற்பனை வானில் பறக்கும் சுகம் எங்கே நிஜவாழ்வில் கிடைக்கப் போகிறது என்பதை நன்கு உணர்ந்த அவனா தரையிறங்கப் போகிறான். தமிழினிக்கு இந்த ஏமாற்றத்தைத்தாங்கும் சக்தி உண்டு. ஏனெனில் அவள் கற்பனையில் வாழாதவள் நிஜங்களுடன் தினம் சங்கமிப்பவள்.

அவள் மெல்லச்சிரித்தாள்

கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால் நெற்றியிலும் கால்களிலும் பலத்த கட்டுப்போட்டிருந்தது. சாதுவாக நெஞ்சிலும் சுள் ! சுள்! என்ற வலி கூடவே இருந்தது. கண் எதிரில் பிற நோயாளிகளை டாக்டர் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

யார் அவள் ?

ஒரு வினாடியில் என் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்ட அவள் யார்? ஓட்டபான் என்று சொல்லப்படும் அந்தப் பெருந் தெருவில் நான் 190 கிலோமீட்டர் வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.. எனது இலட்சியம் ஈடேறிய வெற்றிப் பயணம் அது. இவ்வளவு காலமும் ஜோர்மனியில் உழைத்து உழைத்து என் எலும்பை உருக்கி வார்த்தது தான் இந்த பென்ஸ் கார்.

திமிர் என ஒரு வெள்ளைக்கார் அதுவும் ஒரு FORD (போட்) கார்! என்னை விலத்திவிட்டுச் சென்றது. விலத்தியது போதாதென்று, விலத்தும் வேளை என்னைத் திரும்பிப்பார்த்து மெல்லச் சிரித்தாள்.

அந்தப் பார்வை என்னை மட்டும் அவமானப் படுத்தியதாகத் தெரிய வில்லை. பென்சையே கேவலப் படுத்தியதாகத் தோன்றியது. எனது கால்கள் அவளை மிதிப்பதற்குப் பதிலாக அக்சலேட்டரை ஊண்டி மிதித்துக்கொண்டது. கார் பறந்தது. அவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும் இப்போது இங்குபடுத்தி இருக்கின்றேன். யார் அவள்! என் காதலியா! இல்லையே! பின் எனக்கும் அவளுக்கும் என்ன தொடர்பு?

பென்கக்கும் (FORD) போட்டுக்கும் என்ன உறவு?

எந்த உறவுகளுமே அற்ற வெறும் தகரங்களுக்காக என் தரங்கெட்ட உணர்ச்சி என் உடலைப் பழிவாங்கிக் கொண்டது. .

வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும்

சீலையைப்பிடித்து இழுத்து இழுத்துக் கொண்டு நிற்கிறான் மைதிலியின் தம்பி சுந்தர். எடே சாமி கும்பிடவிட்டா இப்பதானே கடலைக்குக் காசுதந்தனான். பிறகு என்ன என்றபடி சேலையில் பிடித்து இருக்கும் கையை தன் கையால் தட்டிவிட்டான் மைதிலி. மைதிலியின் கையில் அந்த பிஞ்சு தம்பியின் மென்மையான கரங்களுக்குப் பதில் முரடான தாடி பட்டுத் திகைத்துத் திரும்பினான்.

தாடியுடன் ஒரு ஆடு அவளின் சேலையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுநின்றது. ஆட்டுக்கு அவள்கரத்திலிருந்த வாழைப்பழம் தேவைப்பட்டது.

கீரிமலை.... இங்கு இந்த ஆடும், அதன் குட்டிகளும் அங்குள்ள பூவரசம் மரத்தில்

ஏறித்துள்ளி குதிக்கும் காட்சி, கேணியின் மேல் இருந்து குதிக்கும் காட்சிக்கு ஈடாகவே இருந்தது. கல்யாணம் பண்ணி ஒருவாரம்தான் இருக்கும் ஒரு வாரத்தில் மைதிலியின் அவர் நேசன் பண்டாரவளைக்கு சென்றாகவேண்டும். அங்கு அவர் ஒரு வீடு பார்த்து பிறகு வந்து தான் மைதிலியைக் கூட்டிப்போக வேண்டும். இதற்கிடையில் கிடைத்த அந்த நாட்களை வீணாக்க இருவரும் விரும்பவில்லை. ஐயர் வீழதியும் தீர்த்தமும் கொடுக்க கோவிலில் இருந்து விடைபெறுகிறார்கள். பஸ்குக்கு நேரமாகுது என்ன? வாங்கோ போவோம் என்றாள் மைதிலி. அப்ப தான் நினைவு வந்தது கேணிக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் வாச்சரிடம் மணிக்கூட்டைக் கொடுத்துவிட்டு வேண்ட மறந்த விடயம். மைதிலியும் தம்பியும் அந்த ஆட்டுக் குட்டியை ரசித்துப் பார்க்க அவர் ஓடிப்போய் மணிக்கூட்டை வேண்டிக் கொண்டு வருகின்றார். இதற்கிடையில் பக்கத்தில் இருந்த ஆச்சி இவர்களுக்கு ஒரு பனங்கட்டியை வித்துவிட்டாள். மூவருமாக பஸ்நிலையத்திற்கு நடக்கிறார்கள். அந்தத் தெருவில் கிடக்கும் தகரவேலியும் உடைந்த மதில்களும் எம்.ஜி.ஆர் சரோஜா

தேவி நடத்த -பறக்கும் பாவை படத்தினை தாங்கி நிற்கிறது. எம்.ஜி.ஆரின் ஒரு கண் சாணகத்தால் மறைந்திருந்தது. அக்கா நான் இந்தப் படம்தான் பார்ப்பேன் எனக்கு சிவாஜி படம் பார்க்க விருப்பம் இல்லை என்று சினூங்கியபடி நடந்தான் சுந்தர். 769 பஸ் இரட்டைத் தட்டு மூச்சு வாங்க வந்து நின்றது. இவர்கள் ஏறுவதற்கு முன் சுந்தர் ஓடிப்போய் மேல் தட்டில் ஏறிவிட்டான். மைதிலி நேசன் சுந்தருக்காக மேல் தட்டில் ஏறினார்கள்.

தம்பி என்ன புது மாப்பிளைபோலகிடக்கு ஒரு தடித்த குரலில் ஒரு பெண் பின்சீற்றில் இருந்து கேட்டாள். அவனுக்கோ மைதிலிக்கோ அவளைத் தெரியவில்லை இருப்பினும் ஓம் ஒருவாரம்தான் கலியாணம் முடிச்சு என்றபடி கதையை முடித்துக் கொண்டான்.

எடியே பெட்டை உனக்கு ஒண்டு சொல்லுறேன் கேள் முடிச்சு ஒருவாரத்தில் சுத்தறதை விட்டிட்டு மனுசனை உன்ரை கைக்குள் போடப்பார். இல்லை என்றால் உந்தத் தாலி உனக்கு சுமையாகப்போகும் என்றாள். நேசனுக்குப்பிடிக்கவில்லை. என்ன ஆச்சி எனக்கு உன்னை முன்பின் தெரியாது நீ எப்படிப் புத்தி சொல்ல முடியும் எங்களுக்கு என்றான். அவள் குறுக்குக் கட்டுச் சீலையை ஒருக்கா லுசாக்கி பின்பு இறுக்கிக் கட்டியபடி நேசனுக்கு பக்கத்து சீற்றுக்கு வந்து இருந்துவிட்டான். தம்பி என்ன ஆச்சியோ! இப்ப ஒரு இளசு கொஞ்சம் கண்ணுக்கு குளிர்மையாக இப்படி உன்னோடு வலிய வந்து கதைத்து. நான் சொன்ன அதே வசனத்தை உனக்குச் சொன்னால் நீ தெரியாத பெட்டை என்றுவிட்டு முடக்கி வேறுபக்கம் பாத்திடுவியா? ஆம்பிளையள் குணம் எனக்கு நல்லாகத்தெரியும் கொண்டகர் பஸ்சில் வந்து ஏறிவிட்டார்.

எங்கே போறியள்?

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இரண்டரை ரிக்கற் தாங்கோ எனக் கொண்டகருக்குச் சொல்லிவிட்டு நேசன் காசு கொடுக்கிறான். மைதிலி இஞ்சேருங்கோ ஏன் வம்பு பேசாமல் இஞ்சை பார்த்துக்கொண்டிருங்கோ சும்மா எண்டாள். கொண்டகர் ரிக்கற் குடுத்துவிட்டு எதுவுமே பேசாமல் ஆச்சியின் பக்கம் திரும்பினார். கொண்டகர் தடுமாற ஆச்சி முந்திக்கொண்டு தெல்லிப்பளை ஒன்றுதா என்றாள். அப்பாடா தெல்லிப்பளையில் இந்தக் கேஸ் இறங்குதோ நேசன் மைதிலி மட்டுமல்ல கொண்டகரும் எண்ணிக் கொண்டான்.

பஸ் தெருவோர மாமரத்து இலைகளைத் தட்டி அசைந்து ஆடியபடி புறப்பட்டது. கீரிமலைக் கடற் காற்று வேண்டியபடி புதுமணத் தம்பதிகள் காங்கேசந்துறை வெளிச்சவீடுவரை வந்துவிட்டனர். பொலீஸ்சேனடியில் பஸ் நிற்கிறது பெட்டையள் பெடியள் என்றொரு பெரும் கூட்டம் ஏறுகிறது. மேல் தட்டு நிரம்பிவிட்டது. ஒரு இளைஞன்

ஒவ்வொரு பிரேக்குக்கும் பக்கத்தில் நிற்கிற பெட்டைக்கு இடித்துக் கொண்டே நின்றான். பெட்டையும் கண்டுகொண்டமாதிரி இல்லை. ஆச்சிக்குப் பொறுக்கவில்லை பெட்டை இந்தா நீ இந்த இடத்திலை இரு நான் தெல்லிப்பளையிலை இறங்கப்போறன் என்றபடி எழுந்தாள். அவளோ சீச்சி நான் நிற்கிறன் என்றபடி நின்றாள். கண்ணேரத்துக்குள் ஆச்சி எதிர்பாராத விதமாக அவளை இழுத்து இருத்திவிட்டு ஒரு வார்த்தை சொன்னாள்! பிள்ளை எனக்குக் கொஞ்சம் இடி வாங்க ஆசையாக இருக்குது நீ இரு என்பாள். குறுக்கே ஆடு ஒன்று ஓட றைவர் அழுத்தி பிரேக் பிடித்தார். பெடியன் இப்ப அசையவே இல்லை. பெடியன் ஆச்சியைக் கண்டுவிட்டான். ஆனால் இப்போ அசையமுடியவில்லை. வாய்விட்டு ஏதும் பேசவும் முடியவில்லை. ஏன் என்றால் அவனுக்கு அவளை நன்றாகத் தெரியும். யாழ்ப்பாணத்தில் செருப்புக் கழட்டி ஒருதனுக்கு ஓங்கேக்கை கண்டிருக்கிறான். ஆச்சி வேறு யாருமில்லை வியாளிதான். (இப்ப உங்கள் மனசுக்கு சில நினைவுகள் திரும்பலாம்) பஸ் ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது மைதிலியும் நேசனும் அரைவாசி இடுப்பை உயர்த்தி நெஞ்சில் கையை வைத்து கும்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் அமர்ந்தனர். மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலை பஸ் தாண்டிச் செல்கிறது.

தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரி முன்பக்கச் சுவர் ஒரு சினிமாப்பத்திரிகை மாதிரி. முன்கேற் எதிர்காலத்திற்கு ஒரு நல்ல மனைவியைத் தெரிவு செய்யும் வாசலாக இளைஞருக்கு இருந்தது. எதிர்பக்கத்தில் இரங்கநாதன் கடை நல்லவியாபாரம் பெடியனும் பெட்டையனும் விழியால் பேரம்பேசும் இடம். பஸ் தெல்லிப்பளை கோப்பிரட்டிக்கு முன்னால் நிற்கிறது. மைதிலி எட்டி யன்னலால் பார்க்கிறாள் சனக்கூட்டம் நாலைஞ்சுபேர் ஒரு கிழவனை பஸ்சில் ஏத்துகினம். கீழே இறங்கிய வியாளி அந்தக் கிழவனைக் கண்டுவிட்டாள் கிழவனைச் சுற்றியிருந்த கூட்டத்தையும் விலத்திக் கொண்டு கிழவரின் தலையைச் சரித்து மடக்கி கன்னத்தில் ஒரு ஆய் கொடுத்துவிட்டாள் அந்த முத்தத்தைப் பெற்றவர் யார் தெரியுமா? தமிழரசுத் தந்தை ச.ஜே.வே. செல்வநாயகம்.

பெற்றோல் விலை உயர்வை அடுத்து அவர் மோட்டார் வண்டிப் பாவனையைக் குறைத்து இப்படி பஸ்சில் பயணம் செய்தார். மீண்டும் ஒருமுறை நேசன் மைதிலி இருக்கையை விட்டு சற்று எழுந்து நெஞ்சில் கையை வைத்து அமர்ந்தனர். பஸ் துற்கையம்மன் கொவிலைத் தாண்டி சென்று கொண்டிருந்தது. மல்லாகம் சந்தியில் பெற்றோல் நிலையத்தைத் தாண்டி பஸ் நின்றது. கீழே இருந்து தமிழரசுத் தந்தை செல்வா இறங்கிச் சென்றார். பஸ்சுக்குள் மக்கள் இப்படிக்க கதைத்துக் கொண்டனர். இந்த வயதிலும் இந்த மனிதன்

மக்களோடு மக்களாக பஸ்சில் வந்து இறங்கிப் போகுது பாருங்கோ. எங்கே போகிறார் தெரியவில்லை என்று சொல்ல ஒரு கிழவர் அவர்போட்டர் நடராசா வீட்டிற்குப் போறார் என்றார்.

மைதிலி யன்னலால் வெளியே பார்க்கிறாள். வெற்றிலைச் சுண்ணாம்புப் பூச்சுக்கு மத்தியில் மின்கம்பத்தில் தந்தை செல்வாவிற்கு உங்கள் வாக்குகள் எனப் போடப்பட்ட சுவரொட்டிகள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. சுந்தர் கடலை முழுக்க முடித்துவிட்டு மீண்டும் ஏதும் கொறிக்கலாமா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். யாழ்ப்பாணம் ராணி, வின்சர், வெலிங்டன்,ராஜா எல்லாத்தியேட்டரிளும் எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி, ஜெமினிகணேசனின் புதுப்படங்கள் அதால் பஸ்சில் சனம் அதிகம். யாழ்ப்பாணம் போய் இறங்கிறதுக்கிடையில் பின் சீற்றில் இருக்கிற இரண்டு பெட்டையள் முழுப்படக் கதையும் சொல்லிமுடித்துப்போடுவினம் போல அவர்களுக்கு இருந்தது.

பஸ் சுண்ணாகம் பஸ்ராண்டில் நின்று வெளிக்கிடுகிறது. எதிரே றிக்கோ பாறில் ஆயிரம் நிலவே வா! என்ற படல் உரத்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. மைதிலி தன் சேலைத் தலைப்பால் நேசனுக்கு விசுக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மைதிலிக்கும் நேசனுக்கும் இடையில் இருந்த முருங்கைக்காய் சாக்கு மூட்டை சுண்ணாகச் சந்தையில் இறக்கப்பட்டதால் இப்ப சற்று வசதியாக இருக்கினம்.

எதிரில் இருந்த நிறைமாதக் கற்பிணி இணுவில் ஆஸ்பத்திரி அடியில் இறங்க பஸ் வெளிக்கிட்டது. இஞ்சாருங்கோ எனக்கெண்டால் பயமாக்கிடக்கு எப்படித்தான் பெத்துத்தள்ளுதுகளோ! என்றாள் மைதிலி. பொறு பொறு வாறவருஷம் உன்னட்டை கேட்டு சொல்கிறேன், என்றபடி அவன் வயித்தை கையால் தடவினான். சுமமா இருங்கோ அப்பா இது பஸ். நான் இப்ப என்ன கிஸ்சா பண்ணிட்டேன் சுமமா வெருமுறியே! என்றான். அவள் இரண்டாவதை பண்ணினால் பறவாயில்லை என எண்ணினாளோ தெரியவில்லை பெருத்த வெட்கம் ஒன்று அவள் முகத்தில் கூடுகட்டிவிட்டது. பஸ் இப்போ மருதனாமடம் தாண்டிச் சென்றுவிட்டது. நகரத்தை வரவேற்கும் முதலாவது தியேட்டர் மனோகரா. பஸ் ஸ்ரான்லி வீதியால் செல்கிறது. சுந்தர் எட்டி எட்டி வின்சர் தியேட்டருக்குமுன் பிரமாண்டமாகக் கீறப்பட்டிருந்த எம்.ஜி.ஆரின் படத்தைப் பார்த்து ரசித்த வண்ணம் இருக்கின்றான். வெலிங்டன் சந்தியில் பஸ் நிற்கின்றது. பஸ் வெறிச்சோடுகிறது. சுந்தர் அக்கா வாங்கோக்கா பறக்கும் பாவை பார்ப்போம் என்று அடம்பிடிக்கின்றான். மைதிலியோ -பெண் என்றால் பெண்- படம் பார்ப்பதிலேயே பிடியாக நின்றாள். உன்னுடைய எம். ஜி. ஆர் படம் எப்படியும் நூறு நாள் ஓடும் நீ பிறகு அண்ணையோடு வந்து பார். தம்பியின் முகம் தொங்கிப்போனது.

வண்ணவண்ண பட்டுச் சேலைக்கும் பட்டுவேட்டிக்கும் யாழ் நகரில் புகழ் பெற்ற ஸ்தாபனம் -ராஜகோபால்- அதனைத் தொடர்ந்து -பட்டுச்சேலை காற்றாட- என்ற பாடல் ஒலிக்கிறது. மணிக்ஞரல் விளம்பரசேவை தூள் கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் பஸ்சை விட்டு இறங்கினார்கள். 789 சங்காணை பஸ் கியூவில் ஒரு கடகத்துடன் தலைமயிர் கலைந்தவண்ணமும் முகத்தில் எண்ணை வழியவும் சுற்றியிருப்பவர்களைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் கொள்ளாது அவள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வாயில் இருந்து வந்த வார்த்தைகள் மைதிலியை உருகவைத்தது. அவள் பேச்சை மைதிலி கூர்ந்து கவனித்தாள்.

நீ என்னை விட்டுப் போய்விடாதே ! எப்படியும் உன்னை நான் விடமாட்டேன். உனக்கு எது என்றாலும் நான் இருக்கிறேன். என்றவாறு கலைந்து கிடந்த மயிரை தூக்கி ஒரு முடி முடிந்தாள். அவள் போட்டிருந்த ரவிக்கையில் அவள் வாழ்வின் கிழிசல்கள் தெரிந்தன. அந்தக் கிழிசல் ஊடாக பார்ப்பவர்களுக்கு அனுதாபமன்றி ஆபாசம் எதுவும் தென்படவில்லை. பெட்டிக்குள் இருந்த குட்டி நாய்கள் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. நேசன் குறுக்கிட்டு என்ன நாய்க்குட்டி விசரியைப் பார்த்தபடி நிற்கிறாய் அங்க படம்

துவங்கப்போகிறது வா என்றான்.

இல்லைப் பாருங்கோ தலைமுடிதான் கலைந்திருக்கே ஒளிய அவள் முகத்தில் ஒரு களை இருக்கெல்லே என்றான். அதைக்கேட்ட நேசன் அந்தக் களைதானே வினையாகிப் போச்சு என்றான். ஒரு படக் கதைச்சுருக்கம் போல தான் அறிந்த கதையை அவளுக்குச் சொன்னான். -அந்தக்கதை உண்மையோ பொய்யோ தெரியாது

அது இது தான்- இன்று நாய்க்குட்டி

விசரியாக இருக்கும் இவள் முன்னர் ஒரு ஆசிரியையாம் அவளுடைய அறிவிற்கும் அழகிற்கும் ஒரு கணவனைத் தேர்ந்து எடுப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது ஒருமுறை இவளைப் பெண்பார்க்க வந்த ஒருவர் இவளை மணம்முடிப்பதாகச் சம்மதிக்க ஆக்கள் முன்னிலையில் - இவனை முடிப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு நாயைக்கட்டலாம்- என்று இவள் சொன்னாளாம். வந்தவனோ ஆத்திரத்தில் நீ நாயோடு அலை என்று சொல்லி மந்திரம் (செய்வினை) போட்டதாகக் கதை- அன்றிலிருந்து நாய்க் குட்டிகளுடன் பாடசாலைகளுக்கு முன்னே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கதையைக் கேட்ட மைதிலிக்கு தான் பார்க்கப் போகும்-

பெண் என்றால் பெண்- இவளோ என இருந்தது. மைதிலியின் கரத்தை நேசன் பிடிக்க மைதிலி சுந்தரைப் பிடித்துக் கொண்டு ராணி தியேட்டரை நோக்கி நடந்தனர். அதற்கிடையில் சுந்தர் மெல்லமாக சுபாஸ் கபேக்கும் போவோமோ எனக்கேட்டான். அவள் அதைக் காதில் கேட்கும் நிலையில் இல்லை.

-கல்யாணப் பொண்ணு கண்ணான கண்ணு கொண்டாடி வரும் வளையல்- என கையை நீட்டி சுழண்டு பாடிக்கொண்டிருந்தார் வைரமாளிகை இவரைத் தெரியாதவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை. பஸ் சுணங்கினாலும் நேரம் போவது தெரியாமல் பயணிகளுடன் மகிழ்ச்சியாகக் கதைக்கும் ஒரே மனிதர். தாய் தகப்பனுக்கு தன் பிள்ளை யாரைக் காதலிக்கிறார்கள் என்ற விடையம் தெரிவதற்கு முன்னரே இந்த வைரமாளிகைக்கு தெரிந்து விடும். இளம் காதலர்களைக் கண்டால் வைரமாளிகை அவர்களுக்கென குசியாகப் பாட்டுப் பாடுவார். நேசனுக்கு அவர் தனக்குப் பாடிய பாட்டுக்கள் ஞாபகத்திற்கு வரவே அடிவயிற்றைக் கலக்கியது. தான் முதல் காதலித்த தேவகியை அவருக்கு நன்கு தெரியும் இப்போ மைதிலியைக் கண்டால்.... அவனால் அதற்குமேல் எண்ண முடியவில்லை. உடனே சுந்தரின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு திடீர்ப் பாசம் பொங்கி வழிய இங்கை கூட்டமாக இருக்கு வா நாம் பறக்கும் பாவையையே பார்ப்போம் என்று இழுத்தான். மைதிலியோ தான் ஆவலுடன் பார்க்கவந்த படம் பார்க்க முடியவில்லையே என ஏக்கம் எதுவும் காட்டாது நேசன் பின் தொடர்ந்தாள். அவள் மனம் இப்படிக் கூறிக்கொண்டது. -நல்லவேளை வைரமாளிகை என்னைக் கண்டிருந்தால் நானும் ரமணனும் காதலித்த காலத்தையும் இன்று புதியவருடன் வரும் காலத்தையும் கண்டு திகைத்திருப்பார். வைரமாளிகையோ இருவரையும் கண்டுவிட்டார்.

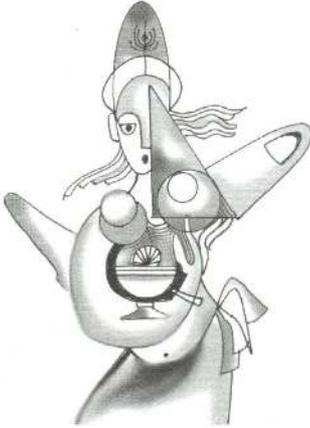
இப்போ அவர் பாடுகிறார்.

கண்களே! கண்களே காதல் செய்வதை விட்டுவிடுங்கள் அங்கு நின்றவர்கள் பலரும் தமக்காகவே வைரமாளிகை பாடுவதாக எண்ணிக் கொண்டனர்.

இக் கதை நிகழ்ந்த காலம் சூழல் வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பறக்குது (வி)மானம்

எனக்குப் பயமில்லை இவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன் அதுதான் பயமாகக் கிடக்குது. சீ அங்கை ஒரு பயமுமில்லை போன உடனம் பதிந்து போட்டு நல்லுங்கோவேன் உங்களுக்கு என்ன விசா? உம்பிறிஸ்ரட்ரோ? இல்லை. எங்களுக்கு சிற்றிசன். பிறகென்ன பயம் உங்களுக்கு. உங்களைக் கண்டு அவங்களல்லோ பயப்பட வேண்டும். இது பிரான்போட் விமானநிலையத்தில் கொழுப்புக்கு எயாலங்காவில் செல்லவிருக்கும் பயணிகள் மத்தியில் இந்தவருடம் நான்கு தடவை இலங்கை சென்று திரும்பிய ஆமஸ்ரோங்கின் நம்பிக்கை உரை.

விமானத்தில் ஏறுவதற்கான அழைப்பு விடுக்கப்பட்டதும் பயணிகள் முந்தியடித்துக் கொண்டு செல்லக் குழந்தைகளுடன் வருபவர்கள் மட்டும் முன்னவரும்படி விமானப்பணிப் பெண் வேண்டுகால் விடுத்தாள். இந்த உருக்கமான வேண்டுகோள் தமிழ் மக்களை உருக வைத்தது.

உருகுதல் என்றதும் மெழுகுதிரி ரூபகம் வருகிறது. மெழுகுதிரி என்றதும் தேவாலயம் ரூபகத்துக்கு வருகிறது தேவாலயம் என்றதும் நாவாலியில் தேவாலயத்துக்குள் குழந்தைகளைக் குண்டுபோட்டு உருக்கிய விமானம் ரூபகத்திற்கு வருகிறது. இத்தனையும்

ரூபகத்திற்குவர அப்பணிப் பெண்ணின் மீதே வேண்டாம் இங்கு தணிக்கை இல்லைத்தான் இருப்பினும் எமக்கு என்று ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டாமா?

நம்மவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக் கொண்டே ஏறினர். ஒரு இளம்பெண் இடையில் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு நகரமுடியாமல் தவிக்கக் கையில் இருந்த பை விழுந்தது அதில் இருந்த பத்துப் பதினைந்து பச்சைக் குண்டுகள் உருண்டோடின. இது கொழும்பில் கிடைப்பதைவிட நல்லதாம் ஒவ்வொன்றாகப் பொல்லீஸ் அதிகாரி ஒருவர் பொறுக்கிக் கொடுக்க அதனைப்பையில் போட்டுக்

கொண்டு விமானத்தில் ஏறினாள். இந்த அப்பிள் பழத்தை சோதனை இட கொழும்பில் ஒரு அமைச்சே இருக்கலாம்.

தமிழ் சிங்களம் ஜோர்மன் மொழிகளில் பயணிகளை வரவேற்றுக் கொண்டு தன் சிறகுகளை விரித்து பறந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் தமிழர் ஆங்காங்கு செல்ல நரைபோன்று ஓரிரு வெள்ளையர்கள். ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதென்றால் மருதனாமடச் சந்தைக்கு இறக்கை முளைத்தது போன்று இருந்தது சத்தம்.

இந்தச் சத்தத்தில் ஒரு சுகம் இருந்தது அத்தனையும் கலப்படமில்லாத சுத்தமான தமிழ்.

முகத்தில் செயற்கைப் புன்னகையை வரவளைத்துக் கொண்டு பயணிகளுக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள் பணிப்பெண். உணவு பரிமாற்றம் முடிந்து, மது பானத்துடன் சேலைகள் சேவையில் இறங்க நம்மவர்களில் சிலர் குஷியாகிவிட்டனர். இடையிடையே மதுமாதிடம் மது அடித்தவர்கள் பின் அவள் இடையைச் சுறண்டி பிறண்டி கேட்டனர்.

அவள் முகத்தில் ஓர் அலச்சியப் பார்வை அவள் பிறண்டியை விற்றுக் கொண்டிருந்தாள் நம்மவரோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேமித்த நல்ல பெயரை விற்றுக் கொண்டிருந்தனர். பல எல்லைகளைத் தாண்டி விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது. நம்மவர்களும் போதையின் எல்லைகளைத் தாண்டிக்கொண்டே இருந்தனர். ஒரு எல்லையில் சில்லறை இல்லாது போக நாலாயிரம் வெளிநாட்டுப்பணத்தைத் தூக்கிப் பணிப் பெண்ணின் கைக்குள் திணித்துவிட்டு விஸ்க்கிக்கு பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு மீதியை இறங்கும் போது தந்தால் சரி என்றார்.

இதனைத்தான் பணத்திமிர் என்பார்களோ? விமானம் இடைஇடையே தள்ளாட போதையில் ஒரு கூட்டம் அவள் இடையைப்பார்த்து தள்ளாடியது. இத்தனைக்கும் எயர்லங்காவின் பணிப்பெண்கள் எதுவித கோபமோ வெறுப்போ காட்டவில்லை. காரணம் அவர்களின் தாய் சொல்லிவைத்த வேதம் அது. -அதாவது எவ்வளவு தமிழனிடம் கறக்க முடியுமோ அவ்வளவையும் கற என்பதே- அப்புனித வேதமாகும்.

விமானம் பதினான்கு மணிநேரம் மூச்சு விடாமல் ஓடி பண்டாரநாயக்க சர்வதேச விமானநிலையத்தில் இறங்கியது. விமானப் பணிப்பெண் தமிழ்க் குடிமகனை நோக்கி புன்னகைத்தவாறு ஒரு வார்த்தை சொன்னாள் அடுத்தமுறை வரும்போது திருமணம் செய்துவிட்டு வாருங்கள் என்பதே அது. நல்லவேளை தூரத்தில் அமர்ந்திருந்த அவர்களின் மனைவியர்க்கும், பிள்ளைகட்கும் அது கேட்கவில்லை.

வெற்றிமணி தாயகத்தில் அன்று வெளியிட்ட நூல்கள்.

பரீட்சையில் சீர்தயடைவது எப்படி

ஆசிரியர் : கவிஞர்.வி.கந்தவனம்

கணக்கியலுக்கோர் அறிமுகம்

ஆசிரியர்: திரு.சி.சிவஞானம்

தம்பிக்கு

ஆசிரியர்: நந்தி

கீர்மலையினிலே நூல்நயம்

(கிரிமலையினிலே கவிஞர் வி.கந்தவனம்

அவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்: இரசிகமணி கனக நெதிநாதன்

இன்று ஜெர்மனியில் வெற்றிமணி வெளியீடுகள்

எழுத்தாளன்

ஆசிரியர்:கவிஞர்.வி.கந்தவனம்

இடைவெளி

ஆசிரியர்: மாதவி

பால் குடி மறந்த கையோடு...

(ஒலித்தட்டு)

இசை: சஞ்ஜே

ஒரு அறிமுகம்

மலர்கின்ற மலர்களுக் கெல்லாம் அறிமுகம் தேவைப்படுவதில்லை. அவை தத்தம் இயல்புகளோடு இணங்கிப்போகிறவர்களிடம் நிலைகொண்டு விடுகின்றன. மல்லிகை என்றதும் அதன் மணம் நம் மனங்களை ஆளுகை செய்வதில்லையா? அதுபோல்தான்.

இந்த மணிக்கதைகளின் மாதவிக்கும் அறிமுகம் தேவை இல்லை. பல வருடங்களாக பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் மனங்களில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் வெற்றிமணியின் ஒரு பக்கத்தில் நின்று சிறுமணியாய் ஒலிக்கும் மாதவியின் மணிக்கதைகள் பெரிய பெரிய கதைகள் சொல்லாத பெரிய, பெரிய விடையங்களை சின்னச் சின்ன வார்த்தைகளில் ஒலிக்க விடுவதை வாசகரால் உணரமுடியும்.

யார் இந்த மாதவி? என்ற கேள்வி முதன் முறையாக எழுந்தபோதே அவரை என்னால் அடையாளம் காணமுடிந்தது. பல்கலைவாணரான ஒரு முழுமை பெற்ற கலைஞனாக அவர் இருக்க வேண்டும் என்ற என் தீர்மானம் பொய்க்கவில்லை. ஒரு ஓவியர் சிறந்த எழுத்தாளராகவும் இருப்பதில் அதிசயப்பட ஏதும் இல்லை என்றான போது ஒரு ஓவியக்கலைவேள் மாதவி என்ற புனைபெயருக்குள் மறைந்து நின்று கதை படைப்பதில் ஆச்சரியம் என இருக்கிறது.

சிவகுமாரன் என்றால் அவருக்கு ஆறுமுகங்கள் இருந்தாக வேண்டும். இல்லையா? பட்டதாரி, ஓவியர், எழுத்தாளர் பத்திரிகையாசிரியர், பாடலாசிரியர், சிற்பி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

கலை இலக்கியத் துறையின் பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் அவர் சிறந்து நிற்கிறார். ஒரு முழுமை பெற்ற கலைஞனாக அவர் வாழ்கிறார்.

அவரது கலைப்படைப்புக்கள் காலகாலத்துக்கும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை என்பதால் இதுபோன்ற தொகுப்புக்களும் அவசியமானவை.

பெயரில் சிவகுமாரன். ஓவியத்தில் கண்ணா. மணிக்கதைகளில் ஏன் மாதவி? ஒருவேளை மாதவம் செய்துதான் கதைகளைப் பிரசவிக்கின்றோம் என்பதனாலோ?

சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டிய நேரங்களில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். மாதவியின் மணிக்கதைகள் அதைச் செய்கின்றன.

அன்புடன்

இந்நூல்கேள்

புவரசு ஆசிரியர்